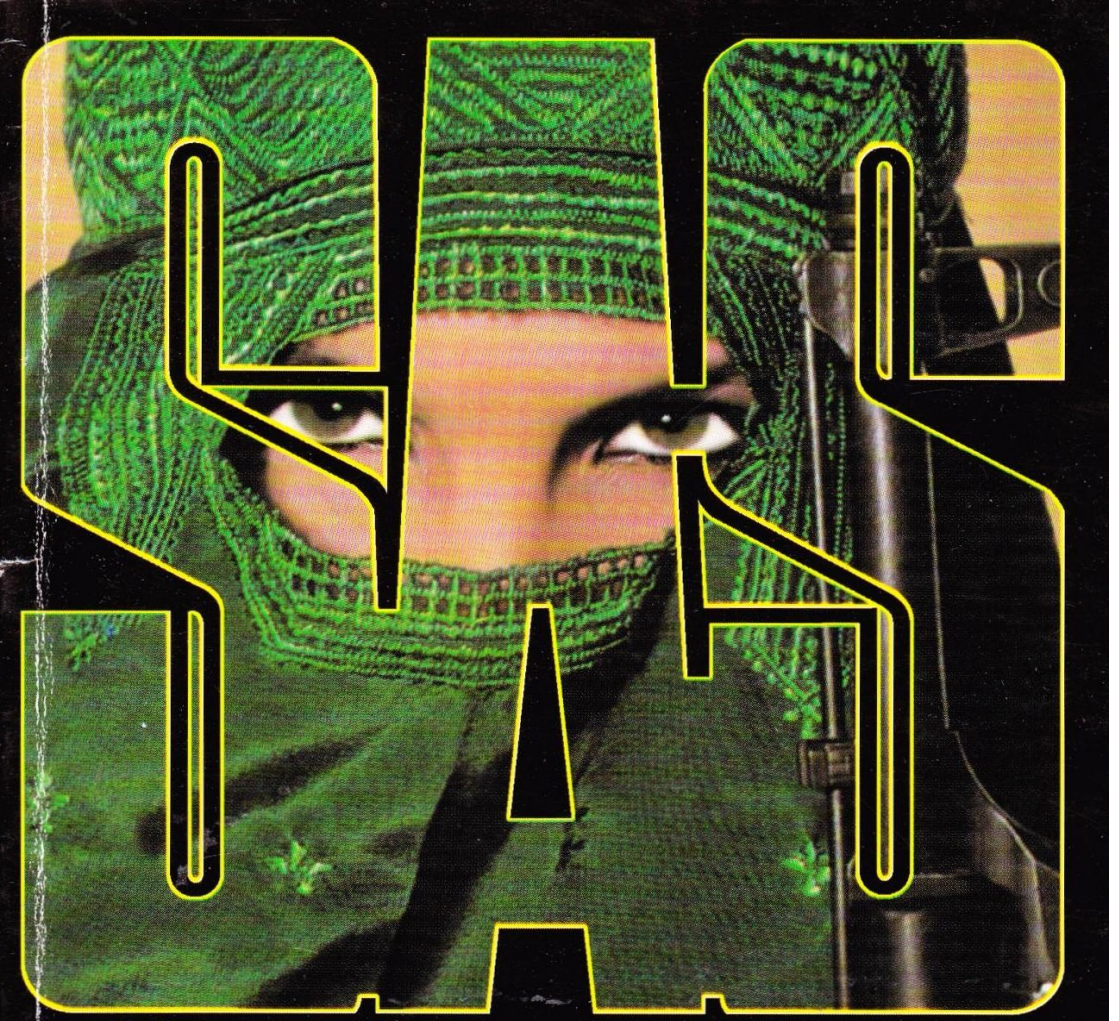

BIN LADEN HĂITUIT

GERARD DE VILLIERS

Tinerama

Gérard de Villiers

SAS

Bin Laden hăituit

V.2.0

Gerard de Villiers.
Bin Laden: La traque.
Malko Productions – Paris.
TINERAMA 2003.

Gérard de Villiers

SAS

Bin Laden hăituit

În româneşte de:
Anca Pisică.

2003

Capitolul I.

Arif Jamal îşi şterse faţa asudată. Deşi micuţa lui Suzuki Mehran era staţionată la umbra copacilor de acacia pe Municipal Road, cu toate geamurile deschise, înăuntru era un adevărat cuptor. Soarele bătea direct pe tabla plafonului şi nu era nici o adiere de vânt. Arif Jamal se aplecă puţin ca să-şi dezlipească de spătarul scaunului cămaşa udă de transpiraţie. Ar fi dat orice ca să poată trage o fugă până la Melody Market ca să-şi cumpere o Coca de la gheaţă.

Dar nu putea să se mişte din loc. Pentru a nu ştiu câta oară privirea se opri asupra clădirii imense şi plate de culoarea ceramicii de Sienna cu deschizături ciudate ca nişte supozitoare, acoperite cu grilaje albe şi se opri asupra uşii ce se deschidea spre o platformă inundată de soare. „Moscheea Roşie", denumită astfel din cauza culorii zidurilor, era cea mai cunoscută din Islamabad. De câteva luni, de aici plecau practic toate manifestaţiile antiamericane şi anti-Musharraf, alimentate de predicile înflăcărate ale imamului său, mollahul Abdullah. În afara activităţilor de la moschee, acesta conducea şi *madrasa*[1] Faridiya, cea mai mare din Islamabad, situată foarte aproape de marea moschee cu patru minarete Shah Faisal, la poalele colinelor Margalla, ce mărgineau nordul capitalei Pakistanului. Adevărat creuzet fundamentalist, adăpostea numai copii care învăţau Coranul pe de rost legănându-se ca nişte păpuşi stricate. Mulţi dintre „elevii" săi veneau din toate colţurile lumii ca să se formeze în spiritul Jihadului, Războiul sfânt, fie în Afganistan, fie în Kashmir. Practic, în fiecare clasa exista un calendar al mişcării extremiste Jaish-e-Mohammad care şi-a jurat să-i alunge pe indieni din Kashmir. La asfinţit, elevii mai mari se iniţiau în artele marţiale în pădurile din jurul şcolii.

Se vedea că talibanii erau la fel de derutaţi, iar voluntarii

[1] Şcoala coranică.

se orientau de-acum către Kashmir, unde IŞI[2] îi infiltra în cea mai mare taină. În ciuda protestelor preşedintelui pakistanez, Pervez Musharraf, care îi asigurase pe americani că trecuse prin ciur serviciile şi elementele cele mai extremiste, nu se schimbase absolut nimic. Şeful cel nou, generalul Esau El Haq, nu reuşea să-şi controleze subalternii.

Majoritatea agenţilor din IŞI erau în continuare admiratori înfocaţi ai talibanilor, ai lui Bin Laden şi ai combatanţilor din reţeaua Al-Qaida. Fiind goniţi din Afganistan de bombardamentele americanilor, numeroşi membri ai reţelei Al-Qaida s-au refugiat în această *madrasa* în care mollahul Abdullah îi recicla pentru Jihadul din Kashmir.

Această provincie situată în nord-est, a cărei populaţie este în proporţie de nouăzeci la sută musulmană, a fost împărţită în jumătate, printr-o glumă a Naţiunilor Unite, între cele două ţări duşmane, în 1965, după cel de-al doilea război indo-pakistanez. Or, acest lucru ducea în mod sigur la un război de cel puţin o sută de ani. Această împărţire absurdă a declanşat furia neîncetată a pakistanezilor, pentru care Kashmirul a devenit un soi de Alsacie şi Lorrenă, adică o cauză naţională sfântă. Dar şi un veşnic spin în călcâiul generalului-preşedinte Musharraf, care se afla între americanii ce îi cereau să-i alunge pe mujahedinii raliaţi la Al-Qaida, opinia publică şi armata, care în fond îi susţinea. În Pakistan şi alţii ca el mai fuseseră alungaţi de la putere şi spânzuraţi chiar pentru mai puţin.

În clipa în care Arif Jamal îşi punea batista în buzunar, uşa Moscheii Roşii se deschise, iar în cadrul ei apăru un bărbat în *charouar-camiz*[3]*.*

Şi cu un turban maro pe cap. Era mollahul Abdullah, imamul Moscheii Roşii.

Începu să străbată esplanada cu paşi lenţi, îndreptându-se către o străduţă înfundată. Acolo era locuinţa lui, o casă modestă din chirpici pe care o împărţea cu cele trei soţii şi cei doi fii. Chiar în faţă era parcat un vehicul 4x4 alb

[2] Inter Services Intellicence: Serviciile Secrete pakistaneze.

[3] Ţinută pakistaneză alcătuită dintr-o cămaşă foarte lungă crăpată în părţi şi pantaloni largi strânşi în talie cu un şnur.

înmatriculat la Peshawar, care venise cu o seară înainte.

Arif Jamal îl urmări cu privirea pe mollahul Abdullah, vesel că se putea mişca în sfârşit. Dacă informaţiile „sponsorilor” lui erau exacte, mollahul Abdullah va pleca foarte curând într-o călătorie, oficial la Peshawar, invitat de conducătorul unei şcoli coranice. Însă, în realitate, se ducea mai departe, în zonele tribale din nord-vest, unde guvernul pakistanez nu prea avea autoritate; sau mai probabil, în Afganistan.

Arif Jamal era aşadar plătit ca să-l urmărească pas cu pas. Asta şi făcea de vreo câteva zile fără să aibă probleme. Mollahul Abdullah îşi împărţea viaţa între casă, şcoală şi moschee, ducându-se foarte devreme la şcoală şi întorcându-se pe la zece la moschee cu maşina unuia dintre băieţi. Aşa făcuse şi în această dimineaţă. Arif Jamal tocmai se întreba unde să-şi parcheze maşina ca să fie sigur că poate să urmărească vehiculul 4x4 cu care se deplasa mollahul Abdullah, iar, când acesta dădu înapoi ca să se angajeze pe Municipal Road, zări în oglinda retrovizoare o Toyota albă murdară şi cu tabla îndoită. Aceasta se opri exact în spatele lui. Din ea coborî un tânăr ras în cap şi strigă la el. Mollahul Abdullah se opri în mijlocul esplanadei şi se întoarse ca să vadă cine îl striga.

Din Toyota coborî alt tânăr cu un Kalaşnikov în mână. Liniştit, acesta duse arma la umăr şi trase o rafală asupra mollahului care stătea nemişcat. Fiind nimerit în coapsă, acesta se prăbuşi ca un bolovan la pământ. Zgomotul împuşcăturilor sperie un stol de mierle care zburară imediat din eucalipţii care împrejmuiau moscheea. Îngrozit, Arif Jamal se făcu mic pe scaunul său. Din Toyota, coborî al treilea tânăr, înarmat şi el cu un AK 47 care supraveghea împrejurimile moscheii, gata să acţioneze. Rarii trecători de pe Municipal Road părură să nu observe incidentul, dar nici pe Arif Jamal ghemuit la volan. Ţinându-şi răsuflarea, urmăritorul îndrăzni să arunce o privire pe esplanadă. Bărbatul care îl împuşcase pe mollah se apropie de corpul întins pe jos. Turbanul acestuia se rostogolise, iar el nu mai mişca. Veşmintele erau îmbibate cu sânge. Ajuns lângă el, ucigaşul îndreptă spre sol ţeava Kalaşnikovului şi trase de

aproape o rafală în cap. Acesta explodă ca un pepene prea copt, împrăştiind aşchii de oase, materie cervicală şi păr într-o baltă mare de sânge. Arif Jamal avea senzaţia că înghite vată. Asistase la o execuţie pregătită cu mult sânge rece. Dacă ucigaşii îl vedeau, îl eliminau şi pe el. În astfel de treburi nu trebuia să existe martori. Cu un nod în gât, îl văzu în oglinda retrovizoare pe asasinul care se îndrepta liniştit spre Toyota. Se ghemui şi mai mult în scaun, auzi portierele trântindu-se, iar după câteva clipe, maşina trecu pe lângă el, îndreptându-se către Shahrah-e-Kashmir Road. Se simţea atât de uşurat, încât era cât pe ce să se scape în pantaloni. Reţinuse numărul maşinii ucigaşilor: K 3031. Îl notă imediat de frică să nu-l uite, apoi coborî şi se alătură grupului de curioşi care începură să se adune în jurul cadavrului mollahului Abdullah.

Nu se gândise nici o clipă să urmărească Toyota. Dacă l-ar fi văzut, pasagerii acesteia l-ar fi ucis fără ezitare. O execuţie ca aceasta era frecventă în Pakistan. Însă mai cu seamă la Karachi, fiind motivată mai mult de raţiuni religioase. Astfel de crime erau denumite „sectare”. Şiiţii îi omorau pe sunniţi sau viceversa. Asasinii, nişte ucigaşi nenorociţi care primeau cinci mii de rupii[4], nu erau prinşi niciodată.

Un bărbat cu ochelari şi cu turban negru apăru alergând, se strecură prin mulţime şi se aşeză pe vine lângă cadavrul care zăcea într-o baltă de sânge. Încercă să ridice capul terciuit, dar nu reuşi, căci cutia craniană se sfărâma în mâinile lui. Se ridică, cu mâinile mânjite de sânge şi cu lacrimi în ochi. Arif Jamal îl recunoscu. Era Abdul Rashid, unul dintre fiii mollahului care fusese asasinat sub ochii lui.

La aflarea veştii, oamenii alergau bezmetici în toate părţile. Mollahul Abdullah era cunoscut şi foarte popular din cauza atitudinii fundamentaliste antiamericane şi a legăturilor mărturisite cu talibanii şi cu reţeaua Al-Qaida. Reţinut frecvent, apoi eliberat de autorităţile pakistaneze, de fiecare dată mai câştiga puţină popularitate. Un murmur de ameninţare se auzi atunci din mulţime, acuzându-i pe americani că l-au asasinat pe mollah. Adepţii începură să

[4] Aproximativ o sută de euro.

zbiere, implorându-l pe Dumnezeu să-i răzbune. Arif Jamal se gândi că e mai bine să o şteargă. Nu prea avea chef să dea poliţiei numărul maşinii ucigaşilor. Recrutaţi probabil dintr-o tabără de refugiaţi din Peshawar sau dintre numeroşii mujahedini alungaţi din Afganistan care îşi făceau veacul prin Rawalpindi, oraşul geamăn al Islamabadului, asasinii erau atât de siguri că nu vor fi pedepsiţi, că o făcuseră fără să se ascundă.

Plecând la volanul maşinii Suzuki, Arif Jamal îşi spuse că va obţine numaidecât o primă de la angajatorii lui în schimbul divulgării numărului vehiculului. Prin urmare, va avea bani să-şi cumpere un climatizor, o sticlă de Defender şi o târfă, pe o mie de rupii. Dacă ar fi avut un strop de curaj, evident ar fi urmărit Toyota ca să mai obţină şi alte informaţii. Însă Jamal nu avea stofă de erou. Încă şocat, se întreba în timp ce conducea, cine a avut curajul să omoare un om atât de bine văzut, atât de cunoscut, care avea sprijinul a numeroşi teologi musulmani şi în aparenţă invulnerabil, ca mollahul Abdullah…

Pentru justificarea unei astfel de crime trebuia un motiv foarte serios. Fusese o execuţie premeditată şi bine pusă la punct. Arif Jamal îşi dădu seama că ucigaşii aveau un complice care pândea ca şi el undeva în faţa moscheii ca să anunţe când ieşea mollahul Abdullah pe un telefon mobil. Stând ascunşi în apropiere, nici nu era nevoie de prea mult timp. Era mai sofisticată decât crimele obişnuite, comise de motociclişti. Cuprins brusc de îngrijorare, Jamal întoarse capul ca să vadă dacă nu era urmărit. De abia când ajunse pe impozantul bulevard al Constituţiei, bătăile inimii se mai domoliră. Viră apoi pe Aga-Khan Road, parcurse vreo sută de metri şi trase pe dreapta. După aceea, opri un taxi mic şi galben şi îi spuse şoferului să-l lase în faţa Ambasadei Franţei, singura ambasadă occidentală unde se putea ajunge cu taxiul, căci se afla pe Constitution Avenue, lângă imensa enclavă securizată în care erau grupate principalele ambasade. Zona era înconjurată zi şi noapte de un cordon de soldaţi şi nici un vehicul fără număr diplomatic nu avea dreptul să intre. Accesul era interzis de bariere impozante vopsite în alb cu roşu, întărite de alte bariere improvizate,

păzite de armata pakistaneză. Însă, cu câteva săptămâni în urmă, acest lucru nu îl împiedicase pe un străin să arunce două grenade în capela protestantă, situată în spatele Ambasadei americane şi să ucidă trei persoane, apoi să se arunce şi el în aer cu o mină antipersonal ascunsă la piept. Totuşi, sistemul de siguranţă avea hibele lui…

Ajuns în faţa Ambasadei Franţei, Arif Jamal îi dădu douăzeci de rupii şoferului şi se duse pe jos către Ambasada americană ce se afla la un kilometru. Îi explică santinelei de la postul de gardă că vrea să ceară viză. Asudat tot în bătaia soarelui dogoritor, îşi spuse că primul lucru pe care i-l va cere „ocrotitorului” său din CIA va fi o băutură răcoritoare de la gheaţă.

Capitolul II.

Imensul vehicul 4x4 Lincoln Navigator rula pe Constitution Avenue dominând cu alura lui micuţele taxiuri galbene şi maşinuţele japoneze ce compuneau în mare parcul automobilistic pakistanez. Bulevardul, mult prea larg pentru traficul modest, era mărginit de clădirile somptuoase ale capitalei Pakistanului, Preşedinţia, Adunarea Naţională şi Curtea Supremă care contrastau cu sărăcia omniprezentă în această ţară mizeră. Islamabad, oraşul artificial, amintea de „satele Potemkin” ale ultimilor ţari, destinate să-i înşele pe turiştii creduli. Deşi era numai opt dimineaţa, căldura înăbuşitoare se lăsa din cerul plumburiu-albicios, iar peisajul era învăluit într-o ceaţă apăsătoare.

Şoferul Lincolnului Navigator, Greg Bautzer, şeful Centralei CIA din Islamabad, se uită la termometrul care arăta temperatura de afară şi oftă:

— Deja s-au făcut patruzeci şi şase de grade la opt dimineaţa. Ieri, la Hyderabad, în sud, au fost cincizeci de grade Celsius! Oamenii cad ca muştele.

Năucit de douăsprezece ore de stat în avion, Malko mormăi ceva ce semăna a aprobare, uitându-se la clădirile destul de moderne ale capitalei cu un soi de dezamăgire. De şase ani de când nu mai văzuse Pakistanul, nu se schimbase absolut nimic. Când coborâse din avion, văzuse aceeaşi mulţime de oameni nevoiaşi, cu bărbi, îmbrăcaţi în aceleaşi *charouar-camiz,* cu privirea nătângă sau halucinantă, cu puţinele femei cu văl: întruchiparea Islamului şi a mizeriei pudrate cu un strat de fanatism. Aeroportul, situat între Islamabad şi Rawalpindi, oraşul geamăn, se găsea acum în plină zonă urbană, cele două oraşe sfârşind prin a se contopi.

Când ajunse la capătul Bulevardului Constituţiei, Greg Bautzer viră la stânga şi se opri după bariera roşu cu alb ce interzicea intrarea în enclava diplomatică. Era păzită de soldaţii pakistanezi, cu aerul lor ameninţător, purtând pe cap nişte berete mari şi negre. Unul dintre ei plimbă pe sub

maşină o oglindă cu o tijă lungă ca să verifice dacă nu cumva exista vreo bombă, în timp ce altul deschidea capota. Şeful centralei mormăi furios:

— Tâmpiţii! Trec în fiecare dimineaţă, am numărul diplomatic „29”[5].Dar se încăpăţânează întruna să aplice regulile.

Cu ochelarii Ray-Ban, cu tenul mai, trăsăturile regulate şi părul uşor ondulat, Greg Bautzer semăna cu un play-boy tropical, destul de simpatic şi volubil. Fiind foarte impresionat de Malko, de când îl întâmpinase la aeroport, nu încetase să-i vorbească despre anumite misiuni ale lui cu vădită admiraţie. După ce terminară controlul, soldaţii îi lăsară să plece. La un kilometru mai departe, apăru un zid care nu se mai termina, având deasupra rotocoale de sârmă ghimpată: era „zona închisă” a Ambasadei americane care se întindea pe câteva hectare. Poarta cu grilaj de la intrare, flancată de poziţii de tir apărate de saci cu nisip, de parapete din beton şi de ploturi escamotabile din oţel, evoca mai mult o închisoare decât sediul unei ambasade.

Greg Bautzer îşi anunţă sosirea pe mobil şi spuse parola. Poarta culisă, iar ploturile din oţel dispărură în pământ. Americanul opri în parchingul rezervat. Când puse piciorul pe sol, Malko avu senzaţia că intră într-un cuptor. Temperatura depăşea patruzeci şi cinci de grade Celsius! I se topeau şi creierii.

Alergară până la intrarea în ambasadă, unde un puşcaş marin negru ca smoala şi înarmat ca un crucişător verifică legitimaţia americanului şi paşaportul lui Malko cu suspiciune.

— Noi suntem la primul etaj, dar înainte de a urca, duceţi-vă să-l salutaţi pe ambasador. Vrea să vă vadă. Nu ştiu ce l-a apucat. Pe noi ne tratează cu dispreţ şi de obicei ne flituieşte. La un moment dat chiar a vrut să ne izoleze la subsol... Este un nenorocit de poponar!

Malko era cât pe ce să-i spună că homosexualitatea nu prea avea de-a face cu politica, dar se abţinu.

— Biroul secretarei ambasadorului este în capăt, îi explică şeful centralei. Mă găsiţi la camera 24. Pe curând.

[5] Numărul de înmatriculare specific Ambasadei americane.

Malko se îndreptă spre uşa indicată şi ciocăni. O voce de femeie cu accent cântător strigă imediat:

— *Come on in!*

El deschise uşa şi pătrunse într-o gheţărie. Fata care îl poftise înăuntru stătea în picioare în mijlocul încăperii, cu un teanc de documente în mână. Era o metisă superbă cu pielea ciocolatie, cu o guriţă cărnoasă şi privirea veselă. Îmbrăcată cu o bluziţă albă decentă, prin care se iveau sânii ca nişte obuze şi cu o fustiţă scurtă care lăsa să i se vadă picioarele lungi, îl privea pe Malko cu ochii ei mari şi căprui, nevenindu-i să creadă.

— *Holy cow!* Sunteţi chiar dumneavoastră!

— Chiar eu, Priscilla, spuse Malko zâmbindu-i încântător. În sfârşit, o surpriză plăcută.

Prima dată o cunoscuse pe Priscilla Clearwater la Belgrad. Era secretarea şefului centralei de acolo, Larry Oldcastle şi o tolănise pe birou când şeful era plecat, lăsându-i o adevărată amintire de tinereţe. Scurta dar înflăcărată lor aventură s-a încheiat în ziua plecării lui, însă destinul i-a făcut să se întâlnească din nou la Nairobi, unde a profitat din plin de şoldurile ei superbe. Trezit parcă de această surpriză plăcută, Malko se apropie de ea şi îi atinse cu gingăşie crupa extraordinară ce contrasta cu talia foarte subţire.

— Nu visez, eşti chiar tu! zise el.

Priscilla Clearwater îi aruncă o privire furioasă.

— *Fucking bastard!* zise ea în şoaptă. *I am a married woman, now*[6]*.*

În clipele cele mai emoţionante, vorbea ca un birjar. Pe Malko nu îl impresiona deloc noul ei statut.

— Felicitările mele, zise el în timp ce o ţinea de mijloc. Unde este soţul tău?

— La Washington. Nu a putut să vină cu mine.

— A doua surpriză plăcută pe ziua de azi, aprecie Malko cu cinismul lui binecunoscut. Aşadar, eşti liberă să mâncăm împreună?

Priscilla îi aruncă o privire care ar fi putut topi toţi gheţarii de la Polul Sud.

[6] Ticălosule! Acum sunt femeie măritată.

— Ca să mâncăm, poate. Dar cu siguranţă nu ca să ne-o tragem. Dar îţi voi face cunoştinţă cu o prietenă de-a mea, Angelique, o ruandeză care are pe dracul în ea. O adevărată târfuliţă, aşa cum îţi place ţie.

— De ce? o întrebă cu candoare Malko. Te-ai schimbat?

Crezu că o să-i arunce monitorul în cap şi preferă să o liniştească adresându-i un zâmbet fermecător.

— Te-ai compromite mai puţin dacă mi-ai da adresa acum, zise el cu glas suav, decât s-o faci de faţă cu ambasadorul.

Privirea Priscillei scapără din nou, dar scrise câteva cuvinte pe o carte de vizită pe care i-o întinse lui Malko: F 8/3, Street nr. 3 House 21. Toată zona rezidenţială din Islamabad era împărţită pe parcele notate cu litere şi cu cifre, fiecare dintre ele fiind la rândul ei divizată în alte patru mici parcele. Nu era prea poetic, dar era funcţional.

— După şase seara, dăm drumul în curte celor doi dobermani, preciză secretara ambasadorului. Dacă nu te simpatizează, se reped direct la ouşoare.

— Voi fi atent, îi promise Malko. Nu vreau să poţi doliu după mine. Pe diseară, pe la nouă... Poţi să o anunţi pe Excelenţa sa?

Priscilla Clearwater se îndreptă spre uşa dublă, legănându-şi şoldurile extraordinare ca să-l incite pe Malko. Acum că îi trecuse oboseala, nu mai avea răbdare până diseară. Tânăra ieşi din biroul ambasadorului.

— Excelenţa sa vă aşteaptă, zise ea pe un ton neutru.

Când trecu pe lângă ea, Malko îi atinse dinadins sfârcurile alungite, gest care o făcu să tresară şi îi tulbură privirea. Poate că Priscilla era o femeie măritată, însă în adâncul sufletului, tot o uşuratică a rămas.

*

* *

— Prinţe Malko Linge! Sunt bucuros să vă primesc la Islamabad! Domnul Frank Capistrano mi-a recomandat să vă stau la dispoziţie.

James Wentworth, ambasadorul Statelor Unite în Pakistan, nu ar dezamăgi nici un homosexual. Cu părul negru destul de lung, dat din belşug cu gel, cu privirea

insistentă, costumul încheiat la trei nasturi şi cam lipit de corp, cămaşa roz bombon şi pantofii ascuţiţi la vârf, nu-i mai lipseau decât cerceii din urechi şi o fustă conică. De o amabilitate debordantă, cu o uşoară licărire deşucheată în ochii negri, îl contempla pe Malko cu o poftă stăpânită, întrebându-se în mod vădit dacă să-i ofere o felaţie sau o băutură răcoritoare. Optă pentru a doua soluţie.

— Doriţi să beţi ceva? propuse el.

Pe o măsuţă joasă, erau aşezate câteva sticle şi pahare, iar una de Defender vechi de cinci ani nu era începută. Diplomatul îi zâmbi complice lui Malko.

— Aici whisky-ul valorează cât aurul. Pakistanezii sunt înnebuniţi după el, deşi comercializarea lui este interzisă prin lege. O sticlă de Defender ajunge şi la patru mii de rupii pe piaţa neagră, în vreme ce un general câştigă cincizeci de mii… Diplomaţii africani aduc conteinere întregi şi le vând la negru ca să-şi plătească chiria.

— Mai degrabă aş bea o cafea, zise Malko în timp ce se aşeza pe o superbă canapea din piele neagră.

Ambasadorul se instală în faţa lui, netezindu-şi cu grijă o cută pe pantalonii impecabil călcaţi şi îi aruncă o privire nedumerită.

— Casa Albă ne recomandă destul de rar un om din Agenţie, observă el, puţin ofensat. Mai cu seamă în termeni atât de amabili. Îl cunoaşteţi bine pe domnul Frank Capistrano?

— Destul de bine, mărturisi Malko.

Era inutil să precizeze că şi consilierul special însărcinat cu securitatea la Casa Albă a devenit „sponsorul” lui permanent, peste capul celor din CIA, în urma câtorva anchete reuşite efectuate de Malko, în special ultima, legată de reţeaua americană a lui Bin Laden[7]. Când a primit telefonul lui Capistrano la castelul din Liezen, cerându-i să se urce în primul avion pentru Pakistan, Malko nu fusese prea surprins. Doar se întrebase de ce apelau la el, când Statele Unite dispuneau în Pakistan şi în Afganistan de o armată, mergând de la aparatele B-52 până la divizia a optsprezecea vânători de munte, staţionată în Kandahar. Ca

[7] Vezi SAS – Sabia lui Bin Laden.

să nu mai pună la socoteală agenţii CIA şi FBI care treceau prin sită cele două ţări în căutarea celor două ţinte: mollahul Omar şi mai ales Ussama Bin Laden, pe al cărui cap guvernul american a pus o recompensă cu suma modică de douăzeci şi cinci de milioane de dolari. Sumă la care s-au mai adăugat de atunci şi alte premii „particulare”. Nu s-a mai văzut un asemenea premiu de când s-au pus bazele civilizaţiei umane. Ambasadorul se scarpină pe gât şi conţină cu acelaşi surâs misterios:

— Presupun că prezenţa dumneavoastră are legătură cu căutarea lui Bin Laden…

Se vedea că arde de nerăbdare să afle mai multe amănunte, aplecându-se spre Malko cu privirea sclipitoare. De aproape, mirosea ca o cocotă. Malko se retrase discret şi îi adresă un zâmbet inocent:

— Domnule ambasador, din păcate, eu nu sunt autorizat să dezvălui scopul călătoriei mele. Îmi pare foarte rău.

Diplomatul se ghemui ca un melc în pericol. Era dezamăgit, dar plin de respect. Evident că Malko nu-i putea spune că Frank Capistrano îi dezvăluise că Statele Unite ajunseseră în sfârşit la capătul căutărilor şi că erau pe punctul de a pune mâna pe Ussama Bin Laden. Şi că el, Frank Capistrano, hotărâse ca Malko să supervizeze sfârşitul operaţiunii, mulţumindu-i pentru serviciile aduse. După ce îşi înmuie din politeţe buzele în cafea, Malko se ridică. James Wentworth procedă la fel, afişând un zâmbet cald pe faţă.

— Sper că îmi veţi face plăcerea să veniţi acasă la mine la cină. Locuiţi la *Marriott,* nu-i aşa?

— Exact, zise Malko.

Dar nu preciză că probabil nu va rămâne prea mult acolo. De fapt, existau prea puţine şanse ca Bin Laden să se ascundă într-un hotel american de lux. Suportă strângerea de mână îndelungată a lui James Wentworth, apoi se pomeni direct pe culoar.

— Biroul domnului Greg Bautzer este în capăt pe stânga, spuse ambasadorul dezamăgit.

*

* *

Greg Bautzer îi deschise chiar el uşa. Nu era singur, ci cu o blondă tunsă scurt şi cu ochi albaştri care semăna cu o balenă eşuată, îmbrăcată cu un tricou alb şi nişte pantaloni roz, ce se lăfăia într-un fotoliu parcă special făcut pentru ea. La prima vedere, depăşea suta de kilograme. Bărbatul care şedea la un capăt al canapelei nu era nici el prea plăcut la vedere. Un obez brunet cu părul slinos, cu faţa rozalie de cuperoze, cu negru sub unghii şi cu ciorapii răsuciţi. Pantalonii crăpau pe el.

— Vă prezint echipa noastră din Peshawar, îl anunţă Greg Bautzer. George Keel şi adjunctul său, Angie Boatman.

George Keel se ridică anevoie de pe canapea şi îi întinse lui Malko o mână moale şi lipicioasă.

— *Hi! Nice meeting you.*

Malko se deplasă până la balena care îi zâmbea radios. Greg Bautzer adăugă cu un umor aspru:

— Lui George puteţi să-i mai spuneţi şi „Bud”, pentru că este un iubitor consecvent al berii Budweiser.

George Keel îşi umflă cu modestie burdihanul. La uşă se auzi o bătaie uşoară, iar în încăpere se strecură o prăjină cu ochelarii pe nas, aplecat până în pământ. Semăna cu un student întârziat. Se aşeză timid pe marginea unui fotoliu, uitându-se cu respect la Malko.

— Acesta este Robert Baldwin, specialistul nostru în problemele din Afganistan, îl anunţă cu mândrie şeful centralei. Nimeni nu cunoaşte mai bine decât el triburile… clanurile, subclanurile etc.

Malko îi zâmbi politicos, dar se abţinea cu greu să nu izbucnească în râs. Aşa-numita „dream team” a lui Greg Bautzer ilustra de minune starea în care se afla CIA.

— Vorbiţi dialectul dari? îl întrebă Malko.

— Nu.

— Dar paştu?

— Nici ăsta, dar citesc enorm.

Încă un agent de teren.

— Perfect, spuse Malko, văd că aveţi o echipă pe cinste.

— În centrală, suntem doisprezece, preciză Greg Bautzer, însă ceilalţi sunt pe teren. Ca să nu mai vorbim despre

„gumshoes[8]”. Adăugă el strâmbându-se dezgustat. Însă ei trebuie să obţină acordul ambasadorului ca să iasă din Islamabad. Cel puţin noi suntem liberi, mai adăugă el.

George Keel începu să-şi roadă unghiile negre, cu gura strâmbată de un soi de tic, iar cămaşa stătea să crape sub presiunea burdihanului plin de bere. Malko abia aştepta să intre în miezul subiectului.

— Domnu! Frank Capistrano, începu el, ca să se facă bine înţeles, mi-a comunicat că aţi făcut o treabă extraordinară şi că sunteţi pe punctul de a-l localiza pe Ussama Bin Laden. Ţinând cont de implicarea mea în acest dosar, a ţinut morţiş să particip şi eu la ultima fază a operaţiunii. Ca „martor”, ca să zic aşa. Dar fireşte că dumneavoastră veţi beneficia *oficial,* ceea ce mi se pare corect. De altfel, eu sunt doar un colaborator al Agenţiei.

Nici unul dintre cei patru membri ai CIA aici de faţă nu apreciară propunerea lui Malko. Greg Bautzer se uita fix la pantofi. Angie Boatman arbora un surâs mecanic şi tâmp, iar George Keel, după ce termină de ros unghiile, îşi contempla opera. Cât despre Robert Baldwin, acesta se uita în tavan. Numai zumzăitul climatizorului mai tulbura liniştea. Malko îşi zise că nu prea le convenea că se băgase în treburile lor. Erau nişte funcţionari obscuri, cu un ochi pe fişa de cheltuieli şi cu altul la pensionare, care în mod sigur nu îi apreciau stilul fulminant. Ei nu aveau nici castele, nici amante de clasa Alexandrei şi văzuseră un Rolls Royce doar în filme. Fiindcă tăcerea se prelungea, Malko se întoarse către Greg Bautzer.

— Greg, începu el, vreţi să-mi daţi mai multe amănunte în legătură cu operaţiunea de capturare a lui Bin Laden?

Însă nimeni nu scoase un cuvânt. Parcă erau la priveghiul unui *capo mafioso.* Malko se gândi la şoldurile minunate ale Priscillei Clearwater ca să nu se enerveze. În fond, înţelegea într-un fel pizma interlocutorilor săi. El era un „paraşutat” şi intangibil pe deasupra, căci fusese trimis de Casa Albă. Greg Bautzer scoase o ţigară şi o aprinse cu bricheta Zippo, apoi suflă tacticos fumul afară. În sfârşit, înălţă capul şi zise pe un ton vag:

[8] Porecla agenţilor FBI.

— Mi-e teamă că veţi fi dezamăgit, domnule Linge. Suntem încă departe de a-l captura pe nenorocitul ăla.

Malko le zâmbi cu răceală.

— Bin Laden este *orice* numai un nenorocit nu, îl corectă el. Este un fanatic periculos, fireşte, însă mi se pare extrem de inteligent. Domnul Capistrano mi-a spus că sunteţi pe punctul de a-l captura, sau mai degrabă de a-l localiza. Este adevărat?

— *A fost* exact, recunoscu Greg Bautzer dintr-o suflare.

În acea clipă, Malko ar fi preferat să se caţere pe un munte afgan cu treizeci de kilograme în spinare, pe o temperatură de patruzeci şi cinci de grade, decât să fie în acest birou destul de confortabil şi răcoros…

Capitolul III.

Malko avu senzaţia că cineva îi răstoarnă o benă cu nisip în cap. A străbătut lumea până aici degeaba! Se uită intrigat la şeful Centralei CIA.

— Aşadar, domnul Capistrano a primit o informaţie falsă? întrebă el.

Greg Bautzer scutură viguros din cap.

— Nici vorbă! Acum două zile, am fost pe urmele lui Bin Laden. Numai că ieri, am pierdut pista pe care ne aflam.

— Adică?

— Omul care trebuia să ne ducă la Bin Laden a fost asasinat.

— Nu cred că este o coincidenţă, zise cu ironie Malko. Despre ce este vorba?

Greg Bauzer îşi drese glasul şi începu:

— Încă de acum trei luni, am pus sub supraveghere, cu mijloace umane şi tehnice, un activist islamist, directorul unei importante şcoli coranice din Islamabad şi anume, mollahul Abdullah. Ştim că de anul trecut, a găzduit nişte fugari din Al-Qaida, care au venit din Afganistan. De asemenea, a luat legătura de mai multe ori cu Ussama Bin Laden, vizitându-l pe acesta în Kandahar. De atunci, cei doi corespondau regulat. Când Bin Laden şi-a lansat *fatwa* în februarie 1998, ordonând uciderea tuturor americanilor, mollahul Abdullah i-a atras atenţia şi asupra unei chestiuni foarte delicate: că printre americani erau şi musulmani… Discuţia lor a durat câteva luni. În final, Bin Laden a găsit un paragraf în Coran care precizează că în cazul unui conflict ivit cu nemusulmanii, adevăraţii musulmani trebuie să se întoarcă în teritoriile musulmane…

Malko făcu un gest enervat, nevăzând unde vrea să ajungă americanul cu acest curs de religie.

— Această chestiune cu *fatwa* are legătură directă cu asasinarea mollahului?

— Nu, recunoscu Greg Bautzer. Însă de la acea dată, cei doi bărbaţi au mai luat legătura sub o formă sau alta.

— Chiar şi după ce Bin Laden a fugit?

— Da, prin intermediul unor mesageri siguri şi reţelei din cadrul şcolilor coranice. Fără ştirea serviciilor pakistaneze, noi am continuat supravegherea mollahului Abdullah. Datorită ascultărilor, acum o lună, am avut certitudinea că mollahul se pregătea să-i facă o vizită lui Bin Laden.

— Au discutat?

— Nu. Din noiembrie 2001, nimeni nu a mai vorbit direct cu Bin Laden. El, care avea obiceiul să vorbească zilnic cu mama lui la telefon, a încetat brusc să o mai sune şi a întrerupt legăturile prin satelit. Cu toate astea, noi am interceptat câteva convorbiri între Abdullah şi un oarecare mollah Saifullah Mansour. Acesta a organizat ultimele întâlniri ale lui Bin Laden cu oameni din afară.

— Aţi putut să-l localizaţi pe mollahul Mansour?

— Da, se afla în regiunea Khost. Dar folosea un telefon mobil „touraya” şi se mişca tot timpul. Totuşi, aceste ascultări ne-au furnizat o informaţie preţioasă: mollahul Abdullah a fost invitat oficial de un prieten al mollahului Mansour care conduce o şcoală coranică în zona tribală, foarte aproape de Landicotal. Atunci, am organizat imediat supravegherea lui Abdullah, folosind informatorii noştri pakistanezi, astfel încât să-l urmărească în timpul călătoriei.

— Credeţi că trebuia să-l găsească pe Bin Laden? întrebă Malko.

Greg Bautzer aprobă energic din cap.

— Sigur că da. Odată ajuns în zona tribală, este foarte uşor de trecut în Afganistan. Anumite elemente ale discuţiei dintre mollahul Mansour şi mollahul Abdullah erau foarte explicite. Ne-am alertat deja oamenii pe care îi avem dincolo de graniţă. Alaltăieri, un vehicul 4x4 înmatriculat în Peshawar a sosit la mollahul Abdullah. Şoferul a înnoptat la el. Prin urmare, plecarea era iminentă. Datorită numărului de înmatriculare, am reuşit să-l identificăm pe proprietarul maşinii. Era chiar prietenul mollahului Mansour… Am aranjat la faţa locului un dispozitiv format din douăsprezece persoane plus vehicule ca să fiu sigur că nu îl pierd. Primul element a fost unul dintre informatorii noştri, Arif Jamal. Stătea la pândă lângă Moscheea Roşie, al cărei imam era

Abdullah şi a asistat la uciderea acestuia.

Greg Bautzer îi povesti amănunţit lui Malko împrejurările în care mollahul a fost asasinat.

— Cui îi atribuiţi acest omor? întrebă el.

— La început, am crezut că este o coincidenţă, o crimă „sectară”. Mollahul Abdullah era un antişiit convins şi foarte acerb.

Malko vru să-i spună că în meseria lor nu existau coincidenţe, dar nu mai apucă.

— Informatorul nostru a reuşit să vadă numărul maşinii asasinilor, reluă şeful centralei. Ştiţi că în Pakistan avem contacte cu omologii noştri din cele două servicii.

— IŞI şi mai care?

— IB[9].

Dispun de mai puţine mijloace, dar nu sunt sifilitici ca islamiştii din ÎŞI. Aşadar, am comunicat numărul celor din IB, fără să le spunem motivul şi le-am cerut să-l caute pe proprietar. Atunci am avut o mare surpriză: acea Toyota aparţinea unui informator corupt din IŞI, care mai fusese folosită şi la alte operaţiuni clandestine.

Malko ridică sprâncenele.

— ÎŞI l-a lichidat pe mollahul Abdullah? De ce? După cum susţineţi, oamenii din IŞI sunt de partea islamiştilor. Chiar simpatizează un om ca Abdullah. De mulţi ani încoace, în timpul războiului împotriva sovieticilor, i-au susţinut pe cei mai extremişti mujahedini, precum sinistrul Gulbuddin Hekmatyar.

— Aveţi perfectă dreptate, recunoscu Greg Bautzer. În mod normal, IŞI nu avea nici un motiv să ordone asasinarea molanului Abdullah, numai că IB ne-a furnizat un element în plus: IŞI îl supraveghea îndeaproape pe Abdullah. Lucrul care s-a întâmplat a fost că şi-au dat seama că îl supraveghem şi apoi ce intenţii avem. Prin urmare, au procedat în aşa fel încât Abdullah să nu ne mai poată duce direct la Bin Laden.

— Nu era mai simplu să nu-l lase să facă această călătorie?

Greg Bautzer clătină din cap.

[9] Intelligence Bureau.

— Nu sunt sigur că Abdullah i-ar fi ascultat. În plus, cred că mollahul ţinea foarte mult să răspundă invitaţiei lui Bin Laden. În convorbirile interceptate, mollahul Mansour era foarte insistent.

— Ce voia Bin Laden de la mollahul Abdullah?

Robert Baldwin se băgă imediat în vorbă.

— Credem că Bin Laden îşi caută noi aliaţi în comunitatea religioasă pakistaneză. Are mare nevoie după învingerea talibanilor. Mollahul Abdullah putea să servească drept intermediar. Nu uitaţi că, dacă tagma religioasă îl părăsea pe Bin Laden, acesta nu va mai putea rezista mult.

— În acest caz, obiectă Malko, oamenii care au organizat asasinarea lui Abdullah au jucat împotriva intereselor lui Bin Laden. Mi se pare ciudat.

— Eu cred că este vorba despre anumite elemente fanatice din IŞI, situate la un nivel oarecum inferior, care au urmărit un singur aspect: că Abdullah risca să ne ducă la Bin Laden, conchise Greg Bautzer.

Cu alte cuvinte, un exces de zel din partea partizanilor sauditului. În mijlocul acestor exaltaţi, totul era posibil. În orice caz, mollahul Abdullah era mort. Însă lui Malko lot nu-i venea să creadă că nu mai exista şi altceva care să ducă la localizarea şi eliminarea lui Ussama Bin Laden. Rupse tăcerea care se aşternuse după concluzia şefului centralei.

— Bine. Cred că în afară de mollahul Abdullah, mai aveţi şi alte piste care ne-ar putea duce la Bin Laden?

Judecând după tăcerea apăsătoare ce urmă după întrebare, îşi dădu seama că se înşelase. Greg Bautzer mărturisi cu pocăinţă:

— *Sir,* nu avem nici o pistă! De zece luni toată lumea îl caută pe Bin Laden. Noi, FBI-ul, serviciile pakistaneze, britanicii, francezii şi noul guvern afgan. Avem pe teren, în Afganistan şi în Pakistan, câteva mii de oameni care conduc fără încetare operaţiunile de percheziţie şi de căutare. În Waziristan, la Miram Shah, în apropiere de frontiera cu Afganistanul, am instalat o staţie de ascultare şi de supraveghere a tuturor comunicaţiilor telefonice din zonă. În zadar, însă. În plus, este atacată cu rachete aproape în fiecare zi. Întreaga regiune este bântuită de fugari din

reţeaua Al-Qaida, extrem de virulenţi. Am interogat zeci de prizonieri aici şi în Guantanamo, unde i-am transferat pe cei care ne-au interesat mai mult. Fie nu ştiu nimic, fie ne dau informaţii nefolositoare. Am cheltuit sute de mii de dolari pentru prime acordate unor informatori care ne-au dus pe pistele cele mai fanteziste. La început, am verificat totul, apoi am lăsat-o baltă. De fiecare dată când este semnalată prezenţa lui Bin Laden într-un colţ pierdut în Afganistan, trebuia să organizăm adevărată expediţie, cu elicoptere apărate de avioane de vânătoare AC-130 şi B-52. Şi toate astea pentru a ne proteja *Special Forces.* În urmă cu două luni, în timpul operaţiunii „Anaconda", britanicii au luat plasă cu informatorii lor care i-au dus la nişte depozite cu muniţie care erau ale aliaţilor noştri... Iar recompensa de douăzeci şi cinci de milioane de dolari pentru capturarea lui Bin Laden nu a dus nicăieri. Într-o ţară în care oamenii câştigă douăzeci de dolari pe lună...

— Cum vă explicaţi acest lucru?

Americanul făcu un gest de neputinţă.

— Mai întâi, că suma este mult prea mare. Pentru toţi aceşti muritori de foame, reprezintă un lucru abstract. Nici măcar nu concep acest lucru. În schimb, trebuie să înţelegem că aici, în Afganistan şi în general în toate ţările islamiste, Ussama Bin Laden este considerat un erou! În toate bazarele de la Peshawar se vând tricouri cu figura lui. Nici un membru paştu nu va da fuga să-l denunţe, căci s-ar simţi dezonorat. Bin Laden este simbolul luptei Islamului oprimat împotriva celorlalţi, oameni care nu sunt musulmani. A devenit un profet. Iar pe profeţi nu-i denunţă nimeni. În plus, orice ar spune politicienii, Afganistanul este în plină degringoladă. În afară de Kabul şi câteva puncte în care ne-am instalat, nu există nici un fel de control. Există văi în care nici un străin nu a mai pus piciorul de zeci de ani. În capitală, „preşedintele" Hamid Karzai conduce doar din biroul lui... Dacă face un pas în afara Kabulului, i se taie beregata. Talibanii stau tot timpul acolo, ascunşi prin sate. Au schimbat numai turbanul, atâta tot. Dar şi ei sunt pregătiţi să-l apere pe Bin Laden.

Această predică nu era deloc încurajatoare. Malko

încercă marea cu degetul.

— Nu se poate să nu reuşim! Când a fost văzut Bin Laden ultima oară?

Greg Bautzer se întoarse către balena roz, prăvălită în fotoliul ei.

— Angie adună toate informaţiile cu privire la Bin Laden.

Angie Boatman catadicsi să spună:

— Se pare că a fost văzut în trei locuri la începutul lunii noiembrie 2001. În regiunea Khost, în Jalalabad şi apoi în Tora-Bora. Dar nu dispunem decât de mărturii de mâna a doua.

— Şi de atunci? Asta a fost acum şapte luni, sublinie Malko.

— De atunci, nimic! zise Angie. Parcă l-a înghiţit pământul. Avem numerele lui de telefon prin satelit, dar nu le mai foloseşte. Puţinii demnitari talibani pe care i-am arestat, precum ambasadorul Zaeef, susţin că nu ştiu unde se află. S-ar putea să fie adevărat…

— Dar Abu Zoubeida, mâna lui dreaptă pe care agenţii FBI l-au arestat cu puţin timp în urmă în Pakistan? El n-a divulgat nimic?

— Spune ca nu l-a mai văzut pe „şeic” din octombrie…

Parcă era Omul invizibil. Malko simţi cum îi sare ţandăra.

— Dacă nu ştiţi unde se află Bin Laden, înseamnă că nu aveţi nici o informaţie despre el, despre sănătatea lui, cum se deplasează, cine îl mai însoţeşte, de ce logistică dispune…

Angie Boatman puse un picior monstruos peste celălalt şi reluă:

— Se pare că este bine sănătos. Povestea cu boala lui de rinichi a fost inventată fiindcă a făcut o singură dată dializă la spitalul din Kandahar. De câteva ori a fost văzut călărind. Se pare că este un foarte bun călăreţ. Se deplasează însoţit de o singură gardă de corp şi cu vreo douăzeci de oameni, arabi cu toţii.

— Fireşte, dacă am fi lucrat ca pakistanezii, probabil că am fi avansat şi noi, zise pe un ton apăsat George Keel.

Malko profită imediat de ocazie.

— Numai IŞI are agenţi peste tot… Ei nu au aflat nimic?

Greg Bautzer clătină din cap, depăşit de situaţie.

— Domnule, am să vă dau un exemplu. Când am localizat ascunzătoarea lui Abu Zoubeida în Faisalabad, graţie interceptării comunicaţiilor cu Egiptul, am informat FBI-ul. Agenţii s-au dus la poliţia pakistaneză şi i-au cerut să-l aresteze, dar *înainte,* au bruiat toate frecvenţele pakistanezilor ca să evite scurgerea de informaţii. Aici totul pute. Pakistanezii ne detestă, iar ceilalţi sunt prietenii lor, deşi nu recunosc acest fapt.

Malko îi privi pe rând pe cei patru agenţi debusolaţi.

— Primiţi o grămadă de informaţii, dar nu vă daţi bătuţi.

— Cam două sute pe zi, răspunse Angie. Tipii ne pun mereu aceeaşi placă: „Daţi-ne câteva milioane de dolari şi îl vom găsi pe Bin Laden.”

— Ce se întâmplă după aceea?

Greg Bautzer îi zâmbi cu ironie.

— Noi le spunem: „Aduceţi-ni-l pe Bin Laden şi *apoi* veţi primi cele câteva milioane de dolari.” Discuţia se opreşte întotdeauna aici… Bin Laden dispune de o reţea compusă din mii de simpatizanţi, cel mai adesea aflaţi în posturi înalte. Şefi religioşi, membri paştu, oameni din IŞI, care îl respectă. Mai cu seamă că nu îşi asumă nici un risc.

— Dar comunică bine cu lumea din afară? obiectă Malko.

— Bineînţeles, recunoscu Greg Bautzer, datorită unui sistem foarte sofisticat de mesageri care întrerup orice pistă. Sunt nişte anonimi. Şi niciodată nu sunt aceiaşi. Acest lucru funcţionează în ambele direcţii. Şi aici sunt sigur că agenţii din IŞI ştiu mai multe decât ne spun nouă. Dar nu cunoaşteţi lucrul cel mai important: pakistanezii au lansat zvonul că Bin Laden este agent CIA şi că de aceea americanii nu-l arestează. Un dezastru, nu-i aşa?

— Întocmai, zise Malko în timp ce reflecta.

Se gândea la John Turner, agentul CIA care fusese în tabăra lui Bin Laden[10]. Se uită la ceas. „Şedinţa” ţinuse o oră şi jumătate.

— În concluzie, nu ştiţi unde se află Bin Laden şi, după eliminarea molanului Abdullah, nu întrezăriţi nici o posibilitate să daţi de urma lui?

[10] Vezi SAS — Sabia lui Bin Laden.

Greg Bautzer îşi şterse fruntea, apoi zise:

— Exact, domnule. Este întocmai rezumatul raportului pe care l-am trimis ieri la Langley.

— Prin urmare, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă urc în avion, conchise Malko.

Nimeni nu îndrăzni să-l contrazică. Se ridică în picioare, iar Greg Bautzer sări imediat de pe scaun, imitat de ceilalţi trei.

— Vreţi să mergem undeva să mâncăm de prânz? îi propuse şeful centralei. Este o cafenea în apropiere, sau la Clubul francez, care este exact vizavi.

— Nu, mulţumesc, zise Malko, nu îmi este foame. Din cauza decalajului de fus orar. Mă duc să mă odihnesc.

— Vă conduc la *Marriott,* îi propuse numaidecât americanul.

— Aş prefera să-mi daţi o maşină, sugeră Malko.

Greg Bautzer se înroşi.

— Domnule, aici se circulă pe stânga, iar circulaţia este… sălbatică.

— Nu vă faceţi griji, îl linişti Malko, nu este prima oară când vin în Pakistan.

— În acest caz, vă dau maşina mea. Lincolnul Navigator. Dacă aveţi număr diplomatic, nu veţi fi oprit de poliţie.

Îl conduse până în parcare şi, înainte să se urce în imensul vehicul 4x4, Malko îi aruncă o privire aproape ameninţătoare.

— Mâine dimineaţă la ora nouă, voi fi în biroul dumneavoastră. Sper că până atunci vă va veni vreo idee.

*

* *

La volanul maşinii Navigator, Malko mergea pe bulevardul Kyeban-e-Ighbal care străbătea nordul oraşului-grădină, vizavi de Margalla Hills, zona rezidenţială, unde toţi emigranţii închiriau case la preţuri ridicol de mici. Islamabadul semăna cu un parc, cu bulevarde largi şi multe intersecţii invadate de verdeaţă. Încetini, fiindcă ajunsese în parcela F 8. Găsi imediat F 8/3. Mai viră de câteva ori şi ajunse pe Strada nr. 3. Aici erau numai vile înconjurate de verdeaţă. Casa cu numărul 21 era luminată şi zări un

vehicul 4x4 cu număr diplomatic. În întuneric, văzu un paznic cu privirea rătăcită. Acesta se ridică şi îl salută cu respect pe Malko.

Sună. Spera ca Priscilla să nu-i fi tras clapa… Dormise jumătate de zi şi acum se simţea mai bine. Abia acum îşi dădu seama că Greg Bautzer nu se înşelase complet. Dacă, de nouă luni, Bin Laden scăpa de toate căutările, nu era o întâmplare. Privite din afară, lucrurile păreau simple. De acum înainte, înţelegea limpede greutăţile întâmpinate în capturarea şefului terorist. Cu toate astea, nu avea chef să plece cu coada între picioare din Pakistan. Misiunea încredinţată de Frank Capistrano era urmarea logică a succesului său împotriva reţelei americane a lui Bin Laden, decapitată de-acum în cea mai mare taină. Hăituirea sauditului reprezenta obiectivul numărul unu al Casei Albe, după fanfaronada lui George W. Bush. Cine îl va găsi, se va bucura de recunoştinţa veşnică a preşedintelui american…

Fără să prindă de veste, Malko se lansase deja într-o nouă aventură. Totuşi, întâlnirea cu miliardarul saudit din 1996 nu îi lăsase o amintire urâtă. Fiind conştient că este un fanatic periculos, utopic şi gata să semene moartea pentru un scop absolut nebunesc: dominaţia Islamului în lume. În această parte a lumii, Ussama Bin Laden era considerat un erou.

Uşa se deschise, întrerupându-i brusc gândurile. În cadrul întunecat, zări silueta unei negrese cu picioare interminabile. Priscilla nu-i trăsese clapa! Intră uşurat şi o cuprinse de mijloc.

— Sper că nu te-am făcut să aştepţi! spuse el sărutând-o pe gât.

Dar spre surprinderea lui, tânăra făcu un pas înapoi. Malko avu senzaţia că visează. Era totuşi o negresă. Încântătoare, cu un năsuc cât o măslină şi o gură cărnoasă. Îmbrăcată cu un tricou portocaliu şi cu o fustă scurtă neagră. Însă nu era Priscilla Clearwater. Necunoscuta îl privea cu vădită stupoare pe Malko şi îl întrebă:

— Cine sunteţi?

Malko abia reuşi să surâdă.

— Cred că am greşit adresa. O caut pe Priscilla

Clearwate.

Negresa zâmbi deodată uşurată.

— Ba nu aţi greşit adresa, dar Priscilla nu este acasă. A plecat în oraş cu prietenul ei. Eu sunt prietena ei, Angelique. Locuim împreună.

— Sunteţi din Ruanda?

— Da. De unde ştiţi?

— Mi-a spus Priscilla de dimineaţă... M-a invitat la masă. Aici.

Dar nu preciză ce îi povestise despre ea. Angelique izbucni în râs.

— Cred că a făcut o glumă! Îşi făcuse planuri pentru cină mai demult, iar prietenul ei este foarte gelos. Este un elveţian care lucrează la ONU. Este nebun după ea.

Dezamăgit, Malko se pregătea să plece.

— Îmi cer scuze pentru deranj, zise el. Spuneţi-i că am trecut pe aici.

— Staţi puţin, protestă negresa, nu pot să vă las să plecaţi aşa! Nu am nimic de făcut, haideţi să bem ceva. Soţul meu este plecat la Karachi cu treburi, iar eu mă plictisesc.

Îl conduse într-un salon imens puţin cam trist şi slab luminat, iar el se gândi că şoldurile ei erau mai frumoase decât ale Priscillei. Barul se găsea într-un dulăpaş, iar pe tavan se învârteau încet nişte ventilatoare mari.

— Ce doriţi să beţi? îl întrebă Angelique.

— O votcă, dacă aveţi.

Ea se întoarse cu o sticlă de Defender „Success” vechi de doisprezece ani şi cu una de Stalicinaia, îşi turnă o porţie mare de scotch cu sifon, se aşeză la celălalt capăt al canapelei şi ridică paharul.

— Bine aţi venit la Islamabad! Lucraţi pentru guvernul american?

— Da, răspunse Malko, sec.

Angelique bău câteva guri de scotch şi spuse la rândul ei:

— Şi soţul meu la fel. Este în FBI. L-au trimis pentru o săptămână la Karachi din cauza procesului asasinilor lui David Pearl. Sper să nu păţească nimic. Aici trăieşti tot timpul cu frica-n sân! Dorm cu arma sub pernă şi mă

trezesc mereu în toiul nopţii.

Se ridică să se ducă la bucătărie după gheaţă, iar Malko îi urmări silueta. Era chiar mai apetisantă decât Priscilla. Când se întoarse, se aşeză mai aproape de Malko şi îşi puse picior peste picior, arătându-şi pielea satinată. Malko întârzie cu privirea pe coapsele ei.

— La ce vă uitaţi? întrebă ea imediat.

El îi zâmbi.

— La dumneavoastră. Sunteţi superbă. Sunteţi tutsi?

— Da. Familia mea a fost masacrată. Nu o să mă întorc niciodată în Ruanda.

Ca şi cum această amintire ar fi tulburat-o, ea goli dintr-o dată scotch-ul şi îşi turnă altul. Apoi se ridică şi puse muzică.

— E mai vesel aşa, spuse ea râzând.

— Sper că Prisciila nu va întârzia mult, zise Malko.

Angelique îi zâmbi ironic.

— Oh, fireşte că nu! Prietenul ei abia aşteaptă să se întoarcă repede ca să…

Ea se opri şi chicoti. Ticăloasa! zise Malko în gândul lui. Priscilla îl fraierise bine jucând rolul de femeie măritată.

Privirile lor se întâlniră din nou, iar Angelique zăbovi mai mult. O întrebă surâzând:

— La ce vă uitaţi?

Angelique zâmbi stânjenită.

— La ochii dumneavoastră. Purtaţi lentile de contact?

— Nu, aşa sunt ochii mei.

Ea plecă privirea în pământ.

— Vă rog să mă scuzaţi, n-am văzut niciodată o asemenea culoare. Parcă ar fi de aur.

Vrând parcă să schimbe repede subiectul, negresa întrebă brusc:

— O cunoaşteţi bine pe Priscilla?

— Ne-am întâlnit la Belgrad şi la Nairobi…

Ea îl mai servi cu o votcă şi schimbă caseta. Malko îşi spuse că, dacă Priscilla nu se întorcea mai repede, nu se va mai comporta ca un gentleman.

*

* *

— Au sosit!

Tocmai auziră zgomotul unei maşini. Sticla de votcă se golise pe jumătate, iar cea de Defender nu era nici ea mai plină. Malko ştia totul despre viaţa ruandezei care se măritase cu un american, Dick Spacey, ca să obţină paşaport şi să fugă din Africa. El era un băiat foarte drăguţ, îndrăgostit lulea de ea, dar care era absorbit total de munca lui… Iar ea se plictisea de moarte în Islamabad. Neavând ce face şi unde să se ducă fiind mult prea cald să facă sport, îi rămânea ca distracţie doar piscina de la Marr*iott, unde*, îndată ce discuta cu un bărbat, toţi ziceau că îi este amant. Priscilla intră prima în încăpere, foarte elegantă, într-o rochie neagră, scurtă cu bretele şi izbucni în râs.

— Malko! Ce surpriză plăcută!

Nu mai apucă să-i sară la beregată, căci un alb cu păr grizonat, mare cât un dulap, apăru în spatele ei şi îi cuprins mijlocul. Se uita cu suspiciune la Malko. Priscilla se întoarse spre el.

— Marc! Îţi fac cunoştinţă cu un prieten de-al lui Angelique. Malko Linge, Marc Mollard.

Împăcat, Marc îi strivi mâna lui Malko cu un zâmbet larg.

— Nu v-am mai văzut prin Islamabad, observă el.

— Tocmai am sosit, preciză Malko. Lucrez cu US Aid. La Safe Border Program…

— Ah, da, înţeleg, zise imediat elveţianul, sunteţi în Embassy Road.

Priscilla îi turnă o porţie zdravănă de Defender, se ridică îi spuse prietenei ei:

— Vino să aducem gheaţă.

Cele două femei dispărură în bucătărie ţinându-se de mijloc. Malko fierbea de furie. Marc Mollard îi zâmbi cu răutate.

— Angelique este foarte sexy, dar îi este foarte frică de agentul ei special. Are un metru nouăzeci şi o sută de kilograme.

În acel moment apăru Priscilla şi îi zise elveţianului:

— Angelique are nevoie de tine. Trebuie să te duci în pivniţă să aduci şampanie.

Marc se ridică numaidecât şi se duse în bucătărie. Îndată

ce rămase singură cu Malko, Priscilla pufni:

— Cum ţi se pare prietena mea?

— Superbă! recunoscu Malko. Dar nici cu tine nu mi-e ruşine!

Priscilla se aplecă spre el şi îi strecură rapid limba în gură.

— Mai bine nu! Marc pleacă poimâine în Afganistan. Până atunci, poţi să te distrezi cu Angelique, asta vrea şi ea… S-a îndrăgostit de ochii tăi.

Angelique şi Marc se întoarseră. Elveţianul destupă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes din 1995 foarte parfumată şi închinară în cinstea lui Malko.

— Pentru venirea dumneavoastră la Islamabad!

În douăzeci de minute, sticla de şampanie se goli.

— Du-te să mai aduci una, zise Angelique.

— Ba nu, am băut prea mult, răspunse elveţianul. Vă lăsăm să vorbiţi…

O luă pe Priscilla de mână şi o trase după el în timp ce le ura „noapte bună”. Evident, avea un singur gând: să se zbenguiască cu Priscilla. Angelique îi privi cu un zâmbet viclean.

— Plec şi eu, zise Malko.

Ruandeza tresări.

— Mai staţi… Să mai bem puţină şampanie.

Se duse în bucătărie şi aduse încă o sticlă de Taittinger pe care Malko o destupă. Băură şi discutară vrute şi nevrute. Ca atrasă de un magnet, Angelique nu îşi putea lua privirea de la ochii aurii ai lui Malko. Acesta se tot întreba cum să facă să spargă gheaţa. Deodată, auziră dincolo de perete nişte zgomote nedesluşite. Malko ciuli urechile, distinse câteva suspine, apoi o respiraţie mai alertă, un ţipăt înăbuşit şi, în fine, scârţâituri ritmate. Marc nu pierduse timpul. Se auzi un strigăt mai puternic şi o exclamaţie care nu mai avea nevoie de nici o explicaţie.

— Ah, da!

Se uită la Angelique. Tânăra părea împietrită, cu picioarele uşor depărtate, cu privirea fixă, gura cărnoasă şi privirea rătăcită.

— În fiecare seară e la fel! suflă ea.

Îşi mişcă şoldurile însoţind parcă unduirea invizibilă a cuplului care făcea dragoste. Ascultară câteva clipe gemetele şi gâfâielile celor doi, apoi Malko nu mai rezistă. Strecurându-i mâna sub fusta ruandezei, îi mângâie încetişor coapsa catifelată, până atinse dantela slipului. Abia o atinse, că Angelique gemu, se întoarse spre el, îşi lipi gura de a lui şi îi strecură limba lungă ca de şopârlă. Totuşi, când Malko încercă să-i trag slipul în jos, ea îşi lipi genunchii, se zbătu, iar el reuşi abia după o luptă ce dură câteva minute. Angelique îşi dezlipi gura de buzele lui ca să-l implore:

— Nu, nu aici! Altă dată.

Malko nici nu catadicsi să-i răspundă. Îşi eliberă virilitatea cât ai clipi, apoi, depărtând cu forţa picioarele tinerei, se lăsă în genunchi în faţa ei. Din această poziţie putea să se năpustească mai uşor asupra ruandezei. Ea încercă să-l respingă fără vlagă, însă Malko îi atinsese deja sexul. Dincolo de perete se auzi un ţipăt urmat de un geamăt surd. Malko era cât pe ce să explodeze imediat imaginându-şi-l pe Marc violând crupa apetisantă a Priscillei. Mai înaintă câţiva centimetri şi începu să o penetreze pe Angelique. Negresa îl privea fix, cu gura întredeschisă şi suflă:

— Încetişor, încetişor, priviţi-mă.

Cu ochii ieşiţi din orbite, ea părea hipnotizată de ochii aurii ai lui Malko. Acesta se afundă lent în pântecele ei. Era strâmtă iar acest lucru îi dădea o senzaţie minunată. După ce o invadă complet, Malko rămase nemişcat câteva clipe, apoi începu să se mişte în sus şi-n jos, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede. Angelique gâfâia, ondulându-şi bazinul, de parcă ar fost desprins de corp. Lăsă să-i scape un geamăt lung ce se termină printr-un ţipăt şi tresări din tot corpul. Tocmai juisase.

După câteva clipe, Malko explodă la rândul său, afundat în ea până la rădăcină. Rămase nemişcat cu tâmplele zvâcnindu-i. Dincolo de perete, gemetele şi gâfâielile se auzeau încă. Elveţianul nu obosea deloc. Deodată Angelique îl împinse pe Malko aproape violent şi gemu:

— Nu trebuie să ne vadă astfel. Plecaţi, plecaţi cât mai repede.

Întristat de nerecunoştinţa ei, Malko se ridică, îşi trase pantalonii pe el şi se aranjă în timp ce ruandeza îşi recuperă grăbită slipul roşu. Stăteau amândoi în picioare, iar ea îl împinse către uşă.

— O să-i spun Priscillei că am vrut să mă culc, murmură ea.

Nici măcar nu-l sărută. Malko străbătu grădina şi se opri lângă Navigator, când îşi dădu seama că nu avea cum să iasă, căci Marc îşi parcase maşina în spatele lui, blocându-l. Se întoarse. Angelique îl privea din prag. Veni spre ea.

— Nu pot să ies, zise el.

Şi ea observase acest lucru. Fără să spună nimic, se întoarseră în salon, iar ea se ghemui într-un colţ al canapelei.

— O să-i aşteptăm. Daţi-mi puţină şampanie.

Malko turnă ce mai rămăsese în sticlă şi se aşezară cuminţi fiecare la câte un capăt al canapelei. Angelique luă o ţigară, iar Malko i-o aprinse cu bricheta Zippo gravată cu însemnele. Ea trase câteva fumuri şi îl întrebă pe un ton dezinvolt:

— Aşadar, faceţi parte din CIA?

Nu avea nici un rost să nege. Priscilla avea gura prea mare.

— Da!

— Presupun că sunteţi ca toată lumea în căutarea lui Bin Laden, continuă Angelique.

— Cam aşa ceva, recunoscu Malko, dar este o treabă aproape imposibilă.

Negresa îl aprobă.

— Într-adevăr. Şi Dick a încercat. A descoperit pe cineva care i-a spus că poate să-l găsească pe Bin Laden. Un oarecare Hadji Sulaiman. Un conducător de armată paştu.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Hadji Sulaiman a vrut să fie sigur că, dacă îl va găsi pe Bin Laden, să fie numit guvernatorul Jalalabadului. Dick a discutat cu şefii lui şi i-au spus că este imposibil. Atunci, nu s-a mai ocupat de treaba asta.

Malko nu mai avea chef să facă dragoste.

— Când s-a întâmplat povestea asta?

— Cam în urmă cu două luni... De ce? Puteţi să-l numiţi dumneavoastră guvernator? adăugă ea râzând.

— Nu, fireşte că nu, răspunse Malko evaziv. Unde pot să-l găsesc pe acest Hadji Sulaiman?

— Se împarte între Peshawar şi Carolina de Nord unde locuieşte uneori. Se pare că e un tip ciudat şi cam ciufut. Dar prietenii dumneavoastră din CIA îl cunosc foarte bine.

Se auzi o uşă deschizându-se, iar Marc Mollard apăru în salon, radios şi grăbit. Le făcu cu mâna şi zise:

— Salut! Mă duc la culcare.

Era în grădină când apăru şi Priscilla, într-un halat de casă, umflată la faţă şi fericită. Se lăsă într-un fotoliu vizavi de Malko şi de Angelique.

— Tu nu te-ai plictisit? o întrebă ea.

Prost dispusă, Angelique se ridică şi afişă un aer furios.

— Puteai să te grăbeşti şi tu! Prietenul tău nu a putut să plece fiindcă Marc i-a blocat maşina, iar eu a trebuit să-i ţin companie. Bine, acum mă duc la culcare.

Se îndreptă spre dormitorul ei, ţeapănă ca o statuie, iar Priscilla îl întrebă pe Malko:

— Ce i-ai făcut? Pare tare înfuriată.

— Nimic, zise Malko.

Marele premiu pentru ipocrizie era foarte greu de decernat anul acesta. Priscilla se ridică şi se aşeză lângă Malko aruncându-i o privire arzătoare.

— Atunci nu te mai plânge...

— Îţi jur. Cred că eşti foarte obosită după exerciţiile din seara asta.

Ea pufni.

— Nu fi gelos, m-am gândit la tine.

Îşi strecură mâna posesivă între picioarele lui. În alte împrejurări, s-ar fi aprins instantaneu, dar acum se gândea la bărbatul de care nu auzise nimic până în seara asta: Hadji Sulaiman. Dacă acest om îl va duce într-adevăr la Bin Laden, atunci merita din plin să fie preşedintele Afganistanului, nu numai guvernatorul Jalalabadului.

Dezamăgită, Priscilla îşi retrase mâna. Dacă ar fi putut să citească gândurile lui Malko şi-ar fi data seama că el se afla foarte departe, undeva prin părţile Peshawarului.

Capitolul IV.

În ciuda distanţei şi codificării electronice care o făcea de neauzit pentru altcineva în afară de Frank Capistrano şi de Malko, legătura era extraordinar de clară. Instalat în zona „protejată” din Ambasada americană, Malko îl sunase pe consilierul special de la Casa Albă la opt dimineaţa, fără ştirea lui Greg Bautzer. La Washington, era şase seara. Mai întâi, ca să-l pună la curent cu „incidentul” molanului Abdullah. Frank Capistrano zise doar atât cu vocea lui dură:

— Pakistanezii sunt nişte ameţiţi. Nu avem de ales. Dacă vreţi să reuşiţi, nu apelaţi la ei…

Uşor de zis, greu de făcut…

— S-ar putea să am o pistă, începu Malko. Aţi auzit de un anume Hadji Sulaiman?

— Nu. Cine este?

— Un afgan. Un *„warlord*[11]*”* din Jalalabad. A avut legături cu FBI-ul.

Frank Capistrano chicoti ironic.

— Nu-mi miroase a bine.

— Omul susţine că ştie unde se ascunde Bin Laden, continuă Malko. Numai că, pentru a coopera, dacă reuşeşte, vrea să fie numit guvernatorul Jalalabadului…

Americanul reflectă câteva clipe la această ofertă neaşteptată şi spuse pe un ton egal:

— Dacă individul ăsta ni-l găseşte pe Ussama, sunt dispus să-i dau tot ce vrea. Este un paştu?

— Da.

— V-aţi întâlnit cu el?

— Încă nu, am aşteptat aprobarea dumneavoastră.

— O aveţi, zise pur şi simplu Frank Capistrano. Ştiţi foarte bine că prioritatea numărul unu este capturarea lui Bin Laden. Preşedintele mă întreabă în fiecare dimineaţă dacă am noutăţi iar eu sunt obligat să neg tot timpul. De nervi, am făcut şi eczemă. George Bush nu înţelege de ce nu l-am

[11] Lordul războiului.

prins până acum, cu mijloacele pe care le avem.

— Dacă ar veni aici, ar înţelege, îl linişti Malko. Cred că oamenii din Agenţie aveau o pistă *adevărată* cu ajutorul mollahul Abdullah. Numai că şi IŞI îl supraveghea… Iar ei ţin mai degrabă cu tabăra cealaltă.

— Bine, aveţi undă verde. Ce doriţi de la mine?

— Să-i pot dovedi acestui Hadji Sulaiman că sunt un om serios. Eu nu am autoritatea să-i promit postul de guvernator…

Frank Capistrano găsi imediat soluţia.

— Iată ce vom face, zise el. Aţi auzit de un afgan pe nume Zalmay Khalizad?

— Nu, cine este?

— De vreo câţiva ani, este membru în Consiliul nostru de Securitate. Lucrează mai mult în Afganistan. Îndată ce ne-am instalat acolo după evenimentele din 11 septembrie, l-am trimis la Kabul. El trage toate sforile. Hamid Karzai îl ascultă orbeşte. O să-l sun ca să-i spun despre ce este vorba. Vă dau numărul lui de mobil prin satelit: 00 882 165 06 000 356. Îl ţine deschis zi şi noapte. Dacă veţi lua legătura cu acest Hadji Sulaima să-i spuneţi să-l sune ca să-i confirme angajamentul dumneavoastră. El ştie mai bine când plouă şi când e vreme frumoasă la Kabul. Nu-i putem oferi o garanţie mai bună decât asta.

Malko îşi notase cu atenţie numărul de mobil. Era puţin cam sceptic. Avea puterea să încoroneze un rege.

— Baftă, zise în încheiere Frank Capistrano. Dacă reuşeşte cineva să facă treaba asta, atunci dumneavoastră sunteţi acela. Mai ţinem legătura.

Închisese deja. Malko ieşi înviorat din încăperea rece ca gheaţa şi se duse în biroul lui Greg Bautzer. Şeful centralei îl primi cu un zâmbet crispat.

— Tot nu am noutăţi în legătură cu Bin Laden.

— Eu am o idee, zise Malko tranşant. Îl ştiţi pe un oarecare Hadji Sulaiman?

— Oh, fireşte, este un conducător de război paştu. A eliberat anul trecut Jalalabadul de talibani şi speră să devină guvernator. Dar se pune cu cineva mai puternic decât el. De atunci, s-a retras la Peshawar. De ce mă

întrebaţi?

— S-ar putea să ne ajute.

— În acest caz, trebuie să vorbiţi cu Angie, îl sfătui Bautzer. Ea l-a „prelucrat” când era la Peshawar. O chem imediat.

*

* *

Angie Boatman intră în birou rostogolindu-se ca un butoi. De data asta, era îmbrăcată în albastru. Însă era la fel de imensă. Greg Bautzer îi explică ce doreşte Malko, iar ea făcu nişte ochi cât cepele.

— Sulaiman! Dar el e doar o marionetă! Cere nişte chestii imposibile. Bani, arme, sprijin politic, ca să lupte împotriva duşmanilor lui. Am întocmit mai multe rapoarte despre el şi le-am trimis la Langley, dar am fost sfătuită să-mi văd de treabă. Chiar doriţi să-l cunoaşteţi?

— Da, zise cu fermitate Malko. Ştiţi unde l-aş putea găsi?

— Da, este la Peshawar. Verific imediat.

Se ridică cu greu din fotoliu şi se îndreptă spre uşă. După un sfert de oră se întoarse.

— Am reuşit, anunţă ea, am vorbit cu el.

— Foarte bine, zise Malko. Ne ducem la Peshawar. Ce mai puteţi să-mi spuneţi? Se poate discuta cu el?

Angie Boatman se strâmbă.

— Cu nici un paştu nu se poate discuta. Trădează precum respiră. Dar Sulaiman are de reglat un cont cu talibanii care i-au ucis băiatul...

Chiar şi în Afganistan, acest lucru înfioară. Malko se uită la ceas.

— Plecăm peste două ore.

Angie Boatman păru încântată. Malko ar fi preferat să o ia cu el pe Angelique sau pe Priscilla. Însă, cu Angie, era ferit de tentaţii.

*

* *

Camioane pictate până la roţi se târau cu viteza melcului câte trei unul lângă altul în nori de fum albăstrui. Bicicliştii se strecurau printre ele, apărând din toate părţile, iar autobuzele supraaglomerate mergeau ca nebunele,

făcându-şi drum claxonând. Aşa-zisa autostradă se reducea pe alocuri la o singură bandă prăfuită şi plină de gropi, dar în ansamblu traseul Islamabad – Peshawar s-a mai îmbunătăţit. Căldura îngrozitoare învăluia peisajul dezolant într-o ceaţă alburie. La volanul maşinii, Malko claxonă ca să evite un camion imens cu botul pictat ca faţa unui indian care a plecat la război, iar Angi Boatman scoase un ţipăt de şoricel. Îşi ascunsese trupul gras într-o ţinută kaki aproape militară, care contrasta cu unghiile la picioare date cu ojă roşie. Era singura notă de feminitate…

Urmări cu privirea camionul pe care îl depăşeau. Pakistanezii îşi ascundeau mizeria lor cronică vopsindu-şi strident vehiculele. Malko era să dea iarăşi în şanţ din cauza celor trei camioane înţesate de lume care încercau să se depăşească. Datorită maşinii puternice, Malko reuşi să o redreseze.

Bine aşezată în scaunul ei, Angie Boatman se ruga voce tare. Ajunseră la podul de peste Kabul şi Indus. Aveau mai mult de cincizeci de kilometri până la Peshawar. Opriră să pună benzină la o staţie P.S.O.[12] când coborî din maşină, Malko avu senzaţia că intră într-un cuptor. În cele două autobuze pe care le depăşise, pasagerii, moleşiţi de căldură şi plini praf aveau privirile rătăcite, ca nişte animale.

În fine, apărură primele tricicluri pictate cu desene naive şi plăci de crom. Erau la intrarea în Peshawar. În afara camioanelor şi autobuzelor, îşi disputau şoseaua GT Road mulţimea densă de pietoni, cărucioarele împinse de oameni şi hamalii încovoiaţi sub poverile îngrozitoare. Mai erau o grămadă de ghene, negustori ambulanţi, câteva hoteluri ca vai de mama lor şi case ce stăteau să se năruie, cu faţadele înnegrite de douăzeci şi trei de veacuri de mizerie.

Fortul Balahisar construit din cărămidă roşie, măreţ vestigiu al coloniştilor englezi, apăru în stânga, dominând bazarele din împrejurimi. Angie îi arătă lui Malko un drum în partea stângă ce ducea în oraş.

— Luaţi-o pe Khorat Road, pe acolo.

Şoseaua şerpuia pe sute de kilometri către est. Încet, încet, casele se răreau, lăsând locul unei câmpii netede şi

[12] Pakistan State Oil.

aride. Trecură pe lângă o cazarmă, iar americanca îi spuse lui Malko să o ia pe un drum de ţară ce ducea la nişte case împrejmuite cu ziduri înalte. În faţa porţii uneia dintre ele, stăteau doi paznici cu Kalashnikovurile în bandulieră, uitându-se în gol.

— Am ajuns, îl anunţă Angie Boatman.

Malko opri în faţa porţii, întrebându-se dacă va reuşi să facă mai mult decât cei care treceau Afganistanul prin sită de luni zile în căutarea lui Bin Laden.

Angie coborî cu zgomotul unui cauciuc care se dezumflă. Îi întâmpină un bărbos cu care discută, iar acesta fugi către casă. Peste tot în grădină paznicii stăteau întinşi la soare pe nişte paturi din scânduri, strângând tandru la piept Kalaşnikovul. Casa părea construită pe bucăţele. Alt bărbos cu picioarele goale şi cu un aer răutăcios vorbea la un telefon mobil în faţa unui soi de dormitor. Câţiva muncitori înălţau un zid. Bărbosul se întoarse în fugă.

— Hadji Sulaiman vă aşteaptă, îl anunţă Angie.

*

* *

Imensul pistol automat Makarov se întrezărea din haina neagră purtată pe deasupra *camiz*-ului alb şi lung al lui Hadji Sulaiman. Acesta era instalat într-o cămăruţă cu pereţii verzui şi goi, mobilată doar cu un covor şi cu un televizor. Afganul avea în cap o claie de păr negru ce contrasta cu barba înspicată. Urmărind privirea lui Malko, îşi scoase cu amabilitate arma şi i-o întinse.

— A fost a unui pilot sovietic de elicopter, îi explică el. Oamenii mei l-au doborât şi de atunci nu mă mai despart de ea.

Malko o cântări. Era un adevărat obuzier cu încărcător cu douăzeci de cartuşe. Hadji Sulaiman îşi recapătă buna dispoziţie şi le făcu semn să se aşeze pe covoarele care acopereau podeaua cămăruţei răcorite de un climatizor vechi. Trei gărzi de corp înarmate cu pistoale moţăiau pe nişte perne. Alte două stăteau în faţa uşii. Li se aduseră nelipsitul *tehai shang*[13]. Hadji Sulaiman părea încântat să o revadă pe Angie Boatman. După discuţia banală în legătură

[13] Ceai roşu.

cu situaţia actuală, ea întră direct în miezul problemei.

— Domnul Linge a sosit de la Washington cu o misiune importantă, începu ea. I-ar plăcea să poarte o discuţie cu dumneavoastră…

Hadji Sulaiman îi adresă un zâmbet încurajator lui Malko. Dacă nu ar fi avut acel imens Makarov, ar fi semănat cu un bunic tare blajin.

— Cu ce pot să vă ajut eu? îl întrebă el cu amabilitate.

Engleza lui era aproape uşor de înţeles. Malko nu avea nici un chef să piardă timpul.

— Îl caut pe Ussama Bin Laden, zise el păstrându-şi calmul. Am auzit că dumneavoastră aţi avea posibilitatea să-l găsiţi.

Afganul păru surprins.

— Cine v-a spus acest lucru?

— Reprezentantul unei agenţii federale.

Figura afganului se lumină de un surâs palid.

— Ah, da, înţeleg. Domnul Dick Spacey. Omul ăsta a crezut că glumesc, fiindcă am cerut o recompensă.

— Ştiu, zise Malko. Însă eu cred că nu glumiţi. Puteţi sau nu să-l găsiţi pe Bin Laden?

Hadji Suleiman luă o gură de ceai, apoi răspunse:

— Acum două luni, se putea. Acum, nu mai sunt sigur.

— De unde ştiţi?

Afganul îl privi lung pe Malko şi zâmbi.

— Numai faptul că încep cercetările reprezintă un pericol de moarte pentru mine. Voi, americanii, credeţi că talibanii şi prietenii lor, arabii din Al-Qaida, au dat bir cu fugiţii. Dar greşiţi. Sunt peste tot. Îşi aşteaptă revanşa. Îi observă pe cei care cred că le sunt duşmani. Ca şi mine de altfel. Sunt sigur că au aflat deja de prezenţa dumneavoastră aici. Au spioni răspândiţi peste tot. Când am discutat cu agentul ăla din FBI, mi-am spus condiţiile. Presupun că le cunoaşteţi.

— Da, aprobă Malko. Vreţi să fiţi numit guvernatorul Jalalabadului dacă îl găsiţi pe Bin Laden.

— Aveţi putinţa să-mi îndepliniţi această condiţie?

— Eu nu o am, răspunse Malko, dar ştiu pe cineva care are. Zalmay Khalizad.

Hadji Sulaiman tresări.

— Îl cunoaşteţi? zise el mirat.

— Nu personal, dar a fost anunţat. Este de acord să vă ajute. Acesta este numărul lui. Sunaţi-l.

Hadji Sulaiman privi îndelung hârtia pe care i-o întinde Malko, apoi îşi chemă oamenii. Ieşi din încăpere, apoi se întoarse cu un telefon mobil. Afganul formă cu atenţie numărul. Malko aşteptă, puţin neliniştit. Ştia că Frank Capistrano este om serios, dar nu se ştie niciodată. Cineva răspunse şi discuţia începu în paştu. Malko îşi ţinu răsuflarea. Nu auzi pomenindu-se numele lui Bin Laden. Însă, după zece minute, când Hadji Sulaiman închise, era foarte vesel.

— Acum sunt de acord să vă ajut, dar nimeni nu trebuie să afle. Începând din acest moment, suntem cu toţii în pericol de moarte. Ştiţi de ce Bin Laden scapă mereu?

— Nu.

— Fiindcă are mii de oameni gata să omoare ca să-l apere.

— Aveţi încredere în oamenii dumneavoastră?

— Fac parte din tribul meu. Am luptat cot la cot împotriva sovieticilor şi după aceea, împotriva talibanilor.

— Bine, zise Malko. Acum spuneţi-mi ce ştiţi.

Hadji Sulaiman clătină din cap zâmbind.

— Deocamdată nu ştiu nimic. Trebuie să trimit informatorii. Poate că ce am propus eu în urmă cu două luni acum nu mai este valabil. Unde locuiţi în Peshawar?

— Abia am ajuns. Dar ne putem caza la *Pearl Continental.*

— Dacă doriţi. Daţi-mi două sau trei zile şi numărul mobilului dumneavoastră. Vă sun eu. Până atunci, să fiţi prudent. Multă lume din Peshawar îi urăşte pe americani.

Se ridică, ceea ce însemna că întrevederea se terminase şi îi luă mâna lui Malko într-ale sale. Pe Angie Boatman nu o băgă în seamă. Populaţia paştu nu obişnuieşte să strângă mâna femeilor. După aceea, îi conduse până la maşină şi îi privi plecând.

— Chiar credeţi că este serios? îl întrebă Angie Boatman.

— Vom vedea, spuse Malko. În orice caz, este motivat... Ne vom caza la Pear*l.*

— Eu nu pot, zise imediat americanca. Trebuie să stau la

consulat. Aşa sunt regulile Agenţiei. Puteţi să veniţi şi dumneavoastră.

— Bine, să mergem la consulat, acceptă Malko.

Ajunseră într-o jumătate de oră. Ca şi Ambasada din Islamabad, Consulatul american, aflat pe Hospital Road, era înconjurat de bariere şi de garduri de sârmă ghimpată şi păzită de soldaţi pakistanezi foarte nervoşi. După ce trecură de toate barajele, se pomeniră într-un mic pavilion unde fură întâmpinaţi de un bărbos cu un şort mai lung, cu genunchii osoşi, care o sărută pe Angie cu entuziasm.

— El este Jim Morrison, consulul nostru, spuse femeia. Omologul meu, Dustin Woods, este plecat în misiune în Belucistan.

Jim Morrison părea încântat că avea companie.

— În sfârşit, nu mai mănânc singur! oftă el. Toată lumea a plecat şi mă întreb de ce mai stau eu aici, pentru că oricum nu mai eliberez vize. Presupun că sunteţi în misiune.

— Într-adevăr, zise laconic Malko.

Consulul avu inspiraţia să nu mai pună şi alte întrebări şi îl conduse pe Malko în camera lui, unde singurul decor era un climatizor.

— Masa este servită la ora şapte, îl anunţă el. Avem friptură de miel şi plăcintă cu mere.

— Nu ieşiţi niciodată? îl întrebă Malko mirat.

— Cât mai puţin posibil. Este prea periculos.

*

* *

Malko începuse să se plictisească la culme. Trecuseră trei zile de când aştepta telefonul lui Hadji Sulaiman. Cu o zi urmă, luase maşina şi se duse până în University Town, ca să regăsească vechiul Peshawar. Nu mai exista nici un ONG şi nici un alb.

— Sunaţi-l pe Sulaiman! o rugă el pe Angie.

Americanca făcu ce îi ceru. Afganul îl pusese pe mesageria vocală.

— Haideţi să mergem la el să vedem ce se întâmplă, îi sugeră el.

— Poate că a plecat în Afganistan, zise Angie.

— Vreau să merg până acolo, spuse tranşant Malko.

Spuneţi-mi cum se ajunge.

— Vin şi eu.

Se urcară în imensul Navigator şi o luară pe Khorat Road. Însă casa lui Hadji Sulaiman părea abandonată. Unul dintre paznici le spuse că a plecat din oraş. Malko se urcă dezamăgit la volan. Gândul să se închidă iarăşi în consulat îl deprima.

— Dacă am merge undeva să mâncăm? sugeră el.

Angie Boatman tresări.

— Undeva? Unde anume?

— La *Khan Club.* Mai există?

— Cred că da.

— Atunci să mergem acolo. Au şi muzică şi se mănâncă destul de bine, dacă mi-aduc bine aminte.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem la consulat, *Khan Club* află chiar în centrul bazarului…

Angie Boatman se purta destul de rece. Era ora la care stătea cu consulul la un pahar de coniac. Normal că la *Khan Club* nu se servea alcool.

— Să mergem, insistă Malko. Nu stăm mult.

Americanca cedă până la urmă şi se duseră în Khyber Bazar, parcând maşina în faţa unei mici clădiri transformate în hotel de familia Affridi. Era un hotel unde nu trăgea nimeni. Prea scump pentru pakistanezi şi prea exotic pentru străini. La parter era un restaurant cu specific afgan unde se mânca pe jos, sprijiniţi de pernuţe. Când intrară, văzură deja două grupuri de străini. Două femei într-un colţ şi patru tineri, în mod sigur membri ai vreunui ONG. Ei se aşezară la o masă în mijloc. Malko se sprijinea de un stâlp, iar Angie pe două perne în faţa lui. Muzicanţii, doi la fluier şi unul la tamburină, începură să cânte. Li se aduse ceaiul. Malko îl mai sună o dată pe Hadji Sulaiman, dar tot nu răspundea.

Aproape că terminaseră de mâncat frigăruile cu sos picant de iaurt, când din stradă se auzi un zgomot sec. Malko avu impresia că cineva aruncase cu o piatră în obloanele din lemn. Apoi auzi un ţipăt ascuţit în spatele lui. Se întoarse şi zări cu coada ochiului o femeie care se ridica de pe perne cu ochii ieşiţi din orbite. Se uita fix la un obiect negru care căzuse pe covor lângă ea. Malko simţi cum i se

accelerează pulsul.

Era o grenadă defensivă rotundă şi neagră ca o prună imensă. Angie Boatman se uita la ea hipnotizată, ca un iepuraş de o cobră. Mintea lui Malko începu să funcţioneze şi strigă:

— Culcaţi-vă!

Şi el se lipi de stâlpul din ciment care îl proteja. O văzu pe Angie încercând să se ridice, apoi grenada explodă. Asurzit şi în stare de şoc, Malko simţi cum îl învăluie un suflu fierbinte. Angie căzu pe spate, în timp ce un jet gros de sânge îi ţâşnea din gât. O schijă îi secţionase carotida şi alte bucăţi de metal încins îi pătrunseseră în corp. Peste tot zăceau morţi sau răniţi. Bărbatul care cânta la tamburină nu mai avea mâna stângă, fiind retezată de la încheietură şi se uita stupefiat la sângele care curgea. Malko se ridică. Stâlpul de ciment îl apărase. Tuşi din cauza prafului şi se aplecă peste Angie care nu mai respira. Oamenii ieşiră din bucătărie şi se ocupară de răniţi. Se îndreptă spre ieşire şi văzu imediat apărând din stradă un tânăr cu ochi de nebun, ras în cap, îmbrăcat într-o haină din pânză.

Îşi dădu seama pe dată că el era omul care aruncase grenada. Înainta spre el, cu mâinile atârnând pe lângă corp şi cu trăsăturile crispate. Malko înţelese ce s-a întâmplat amintindu-şi expresia rătăcită a lui John Turner la Saint-Thomas[14] când s-a aruncat în aer. În faţa lui se afla un kamikaze. Acesta îi bloca intrarea. Fiindcă nu avea armă, nu avea cum să-l neutralizeze, iar tânărul putea oricând să declanşeze explozia. Singura lui şansă era să de depărteze de el şi apoi să fugă. Se întoarse şi se năpusti pe scăriţa îngustă cu treptele late de treizeci de centimetri care ducea la etaj. Mai întâi, trebuia să se depărteze cât mai mult de nebun. Ajunse la primul etaj şi se întoarse. Bărbatul era pe urmele lui. Malko urcă şi mai repede scara ce ducea la etajul al doilea, mergând aproape în patru labe, căci treptele erau foarte înalte. Ajuns pe palier, se întoarse din nou. Omul era tot în spatele lui. Haina era descheiată şi Malko zări lipit de piept un obiect plat dreptunghiular. Era o mină antipersonal. Tânărul voia să, ajungă cât mai aproape

[14] Vezi SAS — Sabia lui Bin Laden.

de Malko, iar apoi să o detoneze. Asta i-ar fi făcut bucăţele pe amândoi.

Capitolul V.

Cu sufletul la gură, Malko reuşi să ajungă la etajul al patrulea al restaurantului *Khan Club.* Dintr-un salon se intra în două apartamente care aveau uşile încuiate cu lacăte. Pe aici nu era nici o ieşire. Se repezi la fereastra cu un balconaş din lemn pe care îl spulberă trăgându-i un picior. Auzea paşii grei ai agresorului care urca treptele înalte şi care trebuia să apară dintr-o clipă în alta. Malko se aplecă. Alegerea sa era simplă: să sară de la etajul al patrulea sau să aştepte să fie sfârtecat de mina ucigaşului. Dacă în primul caz existau extrem de puţine şanse să scape, în al doilea nu mai erau deloc. Păşi peste resturile balconaşului.

Detunătura aproape că îl făcu să-şi piardă echilibrul. Avu impresia că întreg restaurantul va sări în aer. Un nor de praf şi de fum fierbinte ţâşni de pe mica scară, mătură încăperea şi ieşi prin deschizătură. Malko păşi din nou înăuntru, cu urechile ţiuindu-i şi tuşind din cauza fumului. Se aplecă spre deschizătura strâmtă a scării, însă aceasta nu mai exista fiind înlocuită de un zid de flăcări. Era cu neputinţă să mai coboare. Atunci înţelese ce s-a întâmplat: cel care îl urmărea se împiedicase de o treaptă şi căzu pe burtă. Lovindu-se cu pieptul de treaptă, declanşă mina pe care o avea acolo. Malko se întoarse la fereastră şi se aplecă în afară. Curioşii începuseră să se adune pe stradă, dar nu puteau să-l ajute în nici un fel. Dacă pompierii nu interveneau mai repede, *Khan Club* ardea din temelii. Malko nici nu va mai apuca să moară ars de viu, căci mai întâi se va asfixia. Deja respira greu, fiind învăluit de fumul acru. Observă că la etajul inferior mai era un balconaş, la fel ca acela în care se afla. Acoperişul acestuia, puţin înclinat, era din lemn şi nu părea prea solid. Fumul devenea din ce în ce mai gros şi nu se mai putea respira deloc. Malko se hotărî. Îşi luă avânt şi se aruncă pe acoperişul balconaşului de la etajul al treilea. Lemnul era atât de putred, că abia simţi şocul şi se pomeni pe podeaua balconaşului. Dintr-un salt fu în încăperea învăluită deja în fum. Îşi puse batista la gură şi

se năpusti la scara încă neatinsă de flăcări, dar invadată de fumul care se răspândea şi la parter.

Îşi ţinu răsuflarea şi coborî cât putu de repede ca să poată trage în sfârşit aer în piept. Oamenii se înghesuiau la ieşire. O maşină de pompieri opri în faţa localului.

*

* *

Greg Bautzer sosi de la Islamabad negru la faţă, ascunzându-şi cu greu emoţia. Îngrijorat, Jim Morrison, consulul, încerca să-şi domolească tremurul mâinilor. Cei trei bărbaţi se întâlniseră la el în birou la ora zece dimineaţa. Trupul lui Angie Boatman plecase spre Islamabad ca să fie repatriat în Statele Unite. Tânăra agentă CIA fusese ucisă pe loc de schijele grenadei. La fel muriseră încă trei clienţi din restaurant. Mai erau şi opt răniţi.

— Credeţi că acest atentat are legătură cu misiunea dumneavoastră de aici? îl întrebă pe Malko şeful centralei.

Întrebarea asta şi-o punea şi el de la tragedia petrecută aseară. Dar nu putea să dea un răspuns concret.

— Habar nu am, recunoscu el. Nu reuşesc să dau de Hadji Sulaiman. Nu răspunde la telefon. Ce părere au omologii dumneavoastră din ÎŞI?

— Ei susţin că este un atentat obişnuit, comis de membri reţelei Al-Qaida. Aşa cum au fost cele de la Karachi şi de la Islamabad. Ţara asta geme de „manifestanţi" fanatici, antrenaţi din punct de vedere militar, care îi atacă pe străini. *Khan Club* ca şi *Pearl Continental* fac parte din ţintele „moi", frecventate de puţinii turişti străini care vin la Peshawar. În mod evident, nu ştiu de aranjamentul dumneavoastră cu Hadji Sulaiman.

— Ce s-a întâmplat cu ucigaşul?

— Practic nu s-a găsit nimic. Corpul lui a ars în incendiu. Explozia minei l-a spulberat. Poate să fie oricine. Pentru o sută de dolari, poţi să găseşti aici câţi ucigaşi plătiţi vrei. Dar ăsta părea diferit. A fost un kamikaze, ca şi acela de la capela protestantă din Islamabad.

— Ce înseamnă asta?

— Că s-ar putea să facă parte dintr-o grupare islamistă radicală.

— Cei din IŞI nu v-au pus întrebări despre mine?

— Ba da. Dar le-am spus că faceţi parte din Safe Border Program[15]. Ce aveţi de gând să faceţi acum?

— Aştept să se întoarcă Hadji Sulaiman, spuse Malko.

— Vreţi să vină şi Bud să vă ajute?

— Deocamdată nu este necesar, voi rămâne la consulat.

Greg Bautzer nu mai insistă şi se uită la ceas. Deschise servieta-diplomat şi scoase o cutie pe care i-o dădu lui Malko.

— Trebuie să mă întorc la Islamabad. Înăuntru este un Beretta 92, cu trei încărcătoare şi un permis de portarma eliberat de IB. Semnaţi aici, adăugă el, în timp ce îi întindea formularul.

— Mulţumesc, spuse Malko şi trase o semnătură pe foaie.

După douăzeci de minute, Greg Bautzer se îndrepta spre Islamabad, lăsându-l pe Malko cu ochii în soare. Trecuseră patru zile fără să aibă vreo veste de la Hadji Sulaiman. După ce îşi strecură arma în centură, se hotărî să dea o raită prin Peshawar. Simţea că se sufocă. Telefonul mobil sună îndată ce ajunse pe Hospital Road. Măcar de-ar fi afganul. Dar era o voce de femeie.

— Ai avut probleme? Îl întrebă Priscilla Clearwater. La ambasadă se vorbeşte doar despre asta.

Deşi era dezamăgit, Malko se bucură să audă vocea secretarei ambasadorului. În fine, o rază de soare!

— Da, zise el. Foarte serioase. Biata de Angie a fost ucisă.

— Ce oribil! Zise Priscilla tulburată. Era o fată foarte simpatică şi foarte stresată. De asta era aşa de grasă. Se îndopa întruna. Şi eu care voiam să vin în weekend la Peshawar să-mi cumpăr câteva bijuterii afgane…

— Oh, dar nu este mai periculos decât la Islamabad, spuse Malko pe un ton serios.

— Tu cât mai rămâi acolo?

— Habar nu am.

— Bine, zise Priscilla. O să-ţi telefonez. Dacă mă hotărăsc să vin, voi fi acolo mâine înainte de prânz.

— La ce hotel o să stai?

[15] Program de securizare a frontierei.

— O să vin doar în timpul zilei. Dar am putea lua masa de prânz împreună.

— Perfect, spuse Malko. Să ne întâlnim la *Pearl Continental* pe la prânz. Vom face cumpărături şi apoi vom merge la piscină.

După ce închise, o luă pe Khyber Road, ducându-se la *Pearl Continental* ca să facă o rezervare. Era şi un pretext ca să plece din consulatul ăla sinistru. Nu risca mai tare la hotel, care era şi el bine păzit. Şi-apoi, el era fatalist din fire. În orice caz, posibila venire a Priscillei îi va aduce şi relaxarea de care avea atâta nevoie.

Se uita întruna în oglinda retrovizoare. Greg Bautzer îi atrăsese atenţia că una dintre metodele preferate de ucigaşii pakistanezi era tandemul pe motocicletă, în care pasagerul din spate trăgea rafale cu Kalaşnikovul. În traficul dement din Peshawar unde căzuse ca musca în lapte, nici nu era o ţintă foarte dificilă.

*

* *

Pearl Continental i se păru lui Malko aproape ca un rai după atmosfera sinistră din consulat. Jim Morrison fusese cât pe ce să-i cadă la picioare ca să mai rămână. Cu cine îşi va mai petrece el serile de acum încolo? Cu cine va mai bea coniacul Otard XO, cel mai bun prieten al lui? ... Malko se scăldase în piscină, ţinând Beretta sub prosop. Deşi erau patruzeci şi cinci de grade la umbră, Malko avea aceeaşi îmbrăcăminte. După ce se întoarse în cameră, îşi omorî timpul citind, când telefonul mobil începu să sune.

— Domnul Linge?

Pulsul urcă vertiginos. Era vocea lui Hadji Sulaiman.

— Da. V-aţi întors în Peshawar?

— Chiar în acest moment. Am putea să ne întâlnim?

— Fireşte. Unde?

— La consulat. Am aflat ce aţi păţit. Ar fi bine să nu ne mai vedem la mine. Anunţaţi-l pe domnul Morrison. Vă convine peste o oră?

— Nici o problemă, îl asigură Malko.

Îl sună imediat pe consul şi se îndreptă spre Hospital Road. Îmbrăcat tot numai în şort, Jim Morrison îl primi cu

multă prietenie. Îl conduse pe Malko într-un salonaş al reşedinţei. Pe o măsuţă joasă erau etalate câteva sticle cu tărie: Defender „Success”, votcă, coniac Otard XO. Îi zâmbi complice lui Malko.

— Ceaiul e bun doar la recepţiile oficiale... Într-un cerc restrâns, pakistanezilor le plac băuturile tari de care în mod obişnuit sunt privaţi.

După douăzeci de minute, fu introdus şi Hadji Sulaiman. Afganul purta aceeaşi ţinută, cu telefonul mobil în mână şi pistolul care se vedea din haina neagră. Se aşezară în jurul măsuţei joase. Jim Morrison porni climatizorul şi îl întrebă pe afgan:

— Ce doriţi să beţi?

Hadji Sulaiman îi arătă cu degetul sticla cu scotch, iar consulul îl servi cu generozitate, turnându-i apoi o votcă lui Malko, după care îşi oferi şi el plăcerea unui pahar de Otard XO. Băură într-o linişte plină de pocăinţă, apoi Malko se arătă nerăbdător să înceapă discuţia. În fine răcorit, Hadji Sulaiman se întoarse către Malko.

— Am obţinut informaţii despre atentatul căruia i-aţi căzut victime dumneavoastră şi sărmana domnişoară Boatman.

— L-aţi găsit pe cel care l-a comandat?

Hadji Sulaiman scuturǎ din cap.

— Nu l-am identificat, dar ştiu cum a fost pus la cale. Bărbatul care a aruncat grenada era din tabăra din Sham-Shati, unde se află partizanii lui Gulbuddin Hekmatiar. Se numea Itbal Ghea şi era un militant islamist. L-a căutat un bărbat care i-a oferit cinci sute de dolari ca să comită acest act al Jihadului. Tot el i-a dat grenada şi mina antipersonal.

— Când s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Cu puţin timp înainte de atentat. Itbal Ghea a mai aruncat grenade asupra duşmanilor desemnaţi de şeful lui. L-a adus cu maşina, iar Itbal Ghea a lăsat banii familie sale.

— L-aţi identificat pe acel om?

— Nu. Dar era un paştu.

— De unde aţi aflat toate astea?

— De la familie. Toată tabăra ştie. Cinci sute de dolari înseamnă treizeci de mii de rupii pakistaneze. O grămadă

de bani.

Malko înregistrase absolut tot. Dezvăluirile lui Hadji Sulaiman îi atrăgeau atenţia că nu fusese un atentat obişnuit, ci o tentativă special îndreptată împotriva lui. În plus, această operaţiune, pregătită în timp ce se afla la restaurant, însemna că fusese urmărit îndată ce plecase de la Consulat împreună cu Angie Boatman. Sau chiar de la reşedinţa lui Hadji Sulaiman. Acesta se servi cu o porţie serioasă de scotch.

— La ce concluzie aţi ajuns? îl întrebă Malko.

— Mi-e teamă că nu le-a plăcut vizita pe care mi-aţi făcut-o împreună cu domnişoara Boatman.

— Credeţi că Ussama Bin Laden a aflat deja de căutările mele?

— Nu neapărat el. Are mai multe cercuri de apărare care veghează la alungarea oricărei potenţiale ameninţări. Are mulţi partizani în Peshawar, printre care foşti talibani. Mă supraveghează în mod regulat, căci se tem de mine. Cred că atentatul a încercat să vă descurajeze, deşi ei ştiu exact de ce aţi venit aici... Sunt sigur că IŞI vă urmăreşte pas cu pas. Mulţi dintre oamenii de aici îi informează pe membrii reţelei Al-Qaida.

Cu alte cuvinte, totul era putred.

— Foarte bine, conchise Malko. Voi fi şi mai prudent. Aţi fost plecat. Aţi găsit vreun fir în legătură cu Bin Laden?

Hadji Sulaiman îşi atinse uşurel barba înspicată, uitându-se fix în podea.

— Cred că da.

*

* *

Malko simţi un val de adrenalină care îi invada numaidecât arterele.

— Daţi-mi amănunte.

Hadji Sulaiman îi zâmbi cu modestie şi îşi scarpină piciorul stâng doar în sanda, fără ciorap.

— Nu a fost uşor, începu el, dar cunosc un om care i-a fost şofer timp de patru ani. Îl cheamă Nur Baz. Este din tribul meu şi locuieşte în satul Chaprahar, în sudul masivului Tora-Bora. S-a întors acasă din noiembrie cu trei sute de mii

de rupii pe care i le-a dat Ussama Bin Laden drept recompensă. Am fost la el şi am aflat lucruri foarte interesante, căci are încredere în mine. Bin Laden i-a trimis un mesager. Vrea să închirieze nişte catâri.

— Cine este mesagerul?

— Mollahul Saifullah Mansour. Un fidel de-al lui Ussama şi al mollahului Omar. Americanii nu l-au găsit niciodată.

— Unde se află Chaprahar?

Hadji Sulaiman scoase o hartă din servietă şi o despături. O porţiune întreagă era haşurată cu roz, aflată între Afganistan şi Pakistan, în zona tribală.

— Aici, zise afganul, la sud de Tora-Bora, la capătul drumului ce duce la Jalalabad, se află Chaprahar. În decembrie anul trecut, Ussama a poposit aici după ce a traversat masivul, când s-au potolit bombardamentele americanilor. După aceea, s-a oprit la Wazir Tanguy, ultimul sat din Afganistan înainte de graniţă. A rămas acolo destul de mult, apoi s-a dus în nordul regiunii Waziristan împreună cu oamenii lui.

— Cu ce se deplasează?

— Cu caii şi cu catârii. În această regiune nu există drumuri. Merge numai noaptea şi este înconjurat de douăzeci de gărzi de corp, arabi cu toţii. Se opreşte numai în casele prietenilor şi nu rămâne niciodată mai mult de câteva zile în acelaşi loc. Nu comunică prin radio sau prin telefon, ci trimite mesageri numai la oameni în care are încredere.

— Este sănătos?

— Aşa se pare. A fost întotdeauna un bun călăreţ.

Malko se uita fix pe hartă. În linie dreaptă, zona în care se afla Bin Laden era la aproximativ o sută de kilometri sud-vest de Peshawar…

— IŞI ştie unde se află?

Hadji Sulaiman zâmbi.

— În acea zonă, nu există nici IŞI şi nici IB, ci numai oameni din diferite triburi paştu care îl admiră cu toţii pe „şeic” şi îi urăsc pe americani. În plus, Ussama dispune de mulţi bani. Face tot timpul cadouri.

— În decembrie 2001, chiar se afla în Tora-Bora? întrebă

Malko.

Hadji Sulaiman îi adresă un zâmbet vag.

— A traversat Tora-Bora. Ca să-l urmărească, americanii l-au angajat pe unul dintre partizanii lui, un taliban „cumpărat”, pe nume Ilwas Khes. I-au dat cinci sute de mii de rupii şi un telefon mobil ca să-l prindă pe Bin Laden. Dar în loc să facă ce i s-a spus, a protejat fuga lui Ussama, cerând oprirea bombardamentelor, chipurile ca să evite pierderile din rândul oamenilor lui. Datorită lui, „şeicul” a trecut fără nici o grijă în Pakistan. În acel moment, armata pakistaneză nu supraveghea graniţa. S-a dus apoi în nordul Waziristanului unde şi-a petrecut iarna, în diferite locuri.

— CIA n-a ştiut nimic? întrebă Malko.

— Absolut nimic, mormăi afganul. În acea regiune, oamenii nu prea vorbesc. Pentru ei, Ussama este un zeu. Prin secolul al nouăsprezecelea, Waziristanul era deja leagănul „mollahilor fanatici”. Încă de pe atunci existau extremişti.

Malko privea zona haşurată.

— Acum unde se află Bin Laden?

— În urmă cu două luni, era în satul Thoor Khel, la intrarea în Valea Tirah, în zona tribală pakistaneză. În acel moment, l-am contactat pe Dick Spacey.

— Unde se află Valea Tirah?

Hadji Sulaiman puse degetul pe harta din faţa lor.

— Este o zonă de aproximativ treizeci de kilometri, delimitată la nord de frontiera afgană, la vest de Kurram – o zonă tribală – şi la sud, de Orakzai, altă zonă tribală. Este străbătută de râul Bara, de aceea, este foarte fertilă. Iarna este mai cald decât în munţii afgani, iar triburile au obiceiul să-şi petreacă aici lunile cele mai friguroase. Vara este foarte cald, se depăşesc patruzeci şi cinci de grade. Probabil că acesta este şi motivul pentru care Bin Laden a închiriat catârii. Vrea să urce în munţii afgani.

— Cum se ajunge în această vale?

Afganul zâmbi.

— Nu ne ducem, căci nu există nici un drum. Trebuie să mergi cel puţin zece ore de la ultimul drum accesibil vehiculelor. Sau călare. În plus, locuitorii nu sunt deloc

ospitalieri. Pentru ei, toţi străinii sunt duşmani.

— Din ce trăiesc?

— Cultivă mac şi sunt foarte primitivi. Deseori se bat între ei. Nici un străin nu calcă pe acolo, căci e foarte periculos.

— Vreţi să spuneţi că acum două săptămâni Bin Laden fost acolo? Ce vă face să credeţi că se mai află încă în zonă?

— Pentru el, nici un loc nu este prea sigur şi şi-a petrecut iarna la căldurică. Cu siguranţă în vreo şcoală coranică a unuia dintre partizanii lui. Acum, vrea să plece.

— Cum îl veţi putea localiza?

— După ce se va instala în alt loc, va trimite înapoi catârii pe care i-a închiriat, căci nu va mai avea nevoie de ei. Oamenii care îl însoţesc vor şti unde l-au lăsat pe Bin Laden. Datorită lui Nur Baz, voi afla şi eu.

Era un vicleşug în care Malko începea să creadă.

— Când vor aduce din nou catârii? întrebă el.

— Peste o săptămână sau chiar mai mult, zise Hadji Sulaiman făcând un gest evaziv. Depinde de locul unde se află acum. După părerea mea, a plecat din Valea Tirah ca să se îndrepte spre Afganistan prin Pasul Oghas sau Sulaiman.

Malko îşi spuse că, dacă Bin Laden se găsea în Afganistan, intervenţia cu elicoptere nu constituia o problemă. Cu condiţia să-l localizeze cu precizie.

— Când v-aţi hotărât să plecaţi? întrebă Malko.

— *Inch Allah,* peste câteva zile, răspunse Hadji Sulaiman. Mă întorc în Afganistan. Mai întâi în Jalalabad, apoi în Chaprahar.

— Aş putea veni cu dumneavoastră?

— Nu. Dacă mă văd însoţit de un străin, nu vor mai avea încredere în mine. Nur Baz va discuta doar cu mine.

— Când plecaţi?

— Peste vreo trei zile. Ar trebui să-mi daţi nişte bani avut. Am avut cheltuieli.

— Cât?

— Ajung cinci sute de mii de rupii. Voi trimite mâine pe cineva să-i ia de aici.

Jim Morrison era entuziasmat de perspectiva prinderii lui Bin Laden pe care o sărbători turnându-i o porţie zdravănă de Defender oaspetelui său, iar lui îşi puse Otard XO cât să ameţească un taur.

Hadji turnă pe gât scotch-ul şi se ridică.

— Staţi puţin, îl opri consulul.

Dispăru şi se întoarse cu o sticlă de Defender vechi de cinci ani, pe care Hadji Sulaiman o băgă numaidecât în servietă. Bunăvoinţa trebuia încurajată. Încântat, afganul îi strânse îndelung mâna lui Malko.

— Să fiţi foarte atent, îi recomandă el. Dacă prietenii lui Ussama prind de veste că ştiţi mai multe, vor face tot posibilul să vă suprime.

— Au încercat deja, zise Malko.

Imediat ce afganul plecă, se întoarse către Jim Morrison.

— Aveţi vreun telefon sigur aici?

— Fireşte, spuse consulul. În biroul meu. Poftiţi.

*

* *

Malko formă numărul lui Frank Capistrano. La Washington era unsprezece dimineaţa, iar americanul era cu siguranţă în biroul său situat în partea nord-vestică a aripii de vest a Casei Albe. Consilierul special ridică receptorul imediat. Sunetul vocii lui grave îl făcu pe Malko să se simtă bine.

— Cred că am mai avansat! îl anunţă el dintr-o suflare.

— Nu zău! mormăi Frank Capistrano.

Îl ascultă pe Malko fără să-l întrerupă, emiţând doar onomatopee de încântare.

— Într-o oră îl voi anunţa pe preşedinte. Vă voi suna imediat după aceea ca să punem la punct operaţiunea. Dumnezeule! Abia aştept să-l văd pe nenorocitul ăla la tribunal. Cred că o să ia o mie de ani de închisoare, dacă scapă cu viaţă. Acum odihniţi-vă. Meritaţi din plin.

— Mulţumesc, zise Malko.

Peste câteva ore se va întâlni cu apetisanta Priscilla pentru o recreere bine meritată. Îşi strecură Beretta sub cămaşă şi, bucuros la culme, se îndreptă spre *Pearl Continental.*

*

* *

Piticania paştu proţăpită lângă uşa turnantă, în costum şi cravată, deşi era o căldură îngrozitoare, păru că se împuţinează şi mai mult, când Priscilla intră în holul hotelului *Pearl Continental.* Dacă eşarfa îi ascundea cu pudoare părul, tricoul de un roşu fosforescent se mula pe sânii arămii până la sfârcuri, iar pantalonii cu talie joasă îţi dădeau ghes să-i sfâşii cu unghiile. O rumoare pofticioasă străbătu holul, iar câţiva bărbaţi în veşminte lungi înghiţiră ceaiul cu noduri. Nu văzuseră negrese decât la televizor. Iar pentru ei, toate femeile străine erau actriţe de filme ca *X Files.* Însă aceasta trebuia să joace în superproducţii…

Cu mersul ei legănat, Priscilla îl întâmpină pe Malko şi se lipi fugitiv, dar destul de eficient de el.

— Of, nu mai pot, ce mai drum! zise ea. Mor de sete. Simt nevoia să beau un scotch bun cu mult sifon şi cu multă gheaţă.

— Vino, o îndemnă Malko.

Luară liftul ca să se ducă la barul de la etajul al cincilea, rezervat în exclusivitate străinilor, singurul loc din Peshawar unde alcoolul era servit oficial. Priscilla comandă un Defender cu multă gheaţă pe care îl bău dintr-o dată, apoi se întoarse către Malko.

— Sunt atât de obosită încât mă întreb dacă voi putea pleca diseară…

În sfârşit, o veste bună… Malko îi ceru barmanului o votcă, însă acesta era înnebunit de formele tinerei. Îi atinse dinadins Latexul negru. Priscilla îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Sper că nu ai de gând să faci prostii aici…

— Ba da, zise Malko sărutând-o pe gât.

Cu ochii ieşiţi din orbite, barmanului nu-i venea să creadă ce vedea. Priscilla mai bău o înghiţitură şi oftă:

— Eu am chef să-mi pun costumul şi să fac o baie.

După cinci minute, erau în camera lui Malko. Cu graţia une dansatoare de striptease, Priscilla îşi scoase tricoul, dezvăluindu-şi sânii de marmură neagră cu sfârcuri proeminente. Apoi se dezbrăcă de pantaloni, pe sub care

purta doar nişte tanga minusculi.

Nemaiputând să reziste, Malko se apropie şi îi acoperi sexul cu palma. Piscina putea să mai aştepte... Priscilla se opuse puţin doar de formă, apoi, simţind degetul strecurându-se înăuntru, murmură:

— Stai puţin să fac un duş. Mă relaxează.

Soneria telefonului mobil avu pentru Malko efectul unui tunet. Priscilla făcu un salt înapoi. Răspunse furios şi auzi vocea gravă a lui Frank Capistrano.

— Am discutat cu preşedintele, îl anunţă consilierul special de la Casa Albă. Vă sărută pe gură. O să-i facem nenorocitului de Ussama o afurisită de injecţie numai cu vitamine B-52!

Capitolul VI.

Strângând încă pântecele Priscillei, Malko se încordă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Este foarte limpede, confirmă Frank Capistrano, preşedintele nu vrea ca împuţitul ăsta de Bin Laden să mai trăiască. Vrea să-l vadă mort. Tot ce îi trebuie este doar un strop de ADN ca să fie sigur că este el, atât.

— Ştiţi ce ADN are?

— Ca şi frate-său. Dar îl vom face şi pe al lui.

— Aparatele B 52 nu sunt prea selective, obiectă Malko…

Americanul suflă bucuros.

— De aceea vom trimite mai multe…

— Mai există totuşi o mică problemă, sublinie Malko, ţinând-o zdravăn pe Priscilla care voia să-i scape. Dacă Bin Laden se află pe teritoriu pakistanez, noi ce facem? Pakistanul este aliatul nostru oficial…

Urmă o linişte care se prelungi.

— Sunteţi sigur că nu se află în Afganistan? insistă americanul.

— În clipa asta, nu ştiu nimic. Dar poate să fie în Pakistan.

Priscilla începu să-şi piardă răbdarea. Ca s-o calmeze, Malko o lipi de perete şi începu s-o mângâie încetişor peste tanga. Ea închise ochii şi se lăsă puţin pe spate.

— Bine, mormăi consilierul de la Casa Albă, de data asta vom folosi bombe „inteligente”. Şi avioane F-16. Aşa nu vor exista victime colaterale.

Putea să fie totuşi o premieră: să bombardeze o ţară aliată. Dar exista o logică a războiului…

— Bine, zise Malko în încheiere, v-am informat.

— Avem nevoie de localizarea exactă a zonei în care se afla nemernicul ăla, preciză Frank Capistrano. Preşedintele nu vrea să rişte viaţa americanilor, de aceea preferă să fie capturat mort.

Aşa nu putea să vorbească despre John Turner. Malko se gândi că acesta era probabil adevăratul motiv al acestei

decizii bruşte. De obicei, americanii erau mai legalişti... dar acest lucru avea să complice munca lui Hadji Sulaiman.

— Apropo, zise Capistrano, preşedintele mi-a spus să vă felicit...

— Să nu vindem pielea ursului din pădure, îl avertiză Malko. Cred că aţi avut şi aşa prea multe griji.

— Cu dumneavoastră, nu voi mai avea, îl asigură americanul. Vă rog să mă ţineţi la curent. Am nevoie de douăzeci şi patru de ore ca să mă pun în mişcare. Veţi fi informat de partea militară a operaţiunii.

Când închise, Priscilla se lăsă pe vine lipită de perete. Degetele lui Malko făcuseră adevărate miracole. Perspectiva reuşitei acestei misiuni imposibile îi eliberă forţele. O ridică şi o împinse spre pat, unde ateriză cu picioarele desfăcute. Mai avea doar să-i scoată slipul şi să-şi afunde degetele în ea, în timp ce se dezbrăca într-un mod acrobatic. Această discuţie îl excitase şi când îngenunche pe pat, Priscilla întinse gura cărnoasă ca să-i înghită membrul deja învârtoşat, observând:

— Parcă tu trebuia s-o faci.

Uitând de galanteria lui, el îi apăsă capul, gest ce nu păru să o şocheze. Începu să-i frământe sânii, răsucindu-i sfârcurile. Între el şi Priscilla nu existau bariere. Mâinile alergau de la piept la sex, în timp ce limba ei de şopârlă părea să-i absoarbă şi măduva spinării. Când simţi că va exploda, se retrase brusc şi o întoarse cu faţa în jos.

Curbura bazinului era atât de frumoasă, de vis. Malko o admiră atât de mult, încât Priscilla întoarse capul şi îl întrebă:

— Ţi-a pierit cheful?

— Ba nu, spuse Malko. Am mai mult!

Se lungi peste ea, cu sexul întărit între fesele ei. Apoi se ridică şi se afundă în pântece, smulgându-i tinerei un suspin de fericire. Timp de câteva minute, o munci lent, întârziind momentul delicios în care avea să o sodomizeze. Se aplecă la ureche şi îi murmură în timp ce îi atingea şanţul dintre fese:

— Prima dată când te-am cunoscut la Belgrad, mi-am spus că te voi sodomiza şi pe patul morţii...

Îmbinând vorba cu fapta, apăsă cu toată forţa şi privi cum sexul lărgeşte sfincterul şi dispare uşor în crupa Priscillei. Era atât de suplă încât se afundă numaidecât, fără nici cel mai mic efort. Se opri ca să savureze starea de extaz. Dar Priscilla se mişcă şi începu să-şi contracte sfincterul. Malko ţipă. Era mult prea bine.

— Opreşte-te, o imploră el. O să termin.

Priscilla nu se opri, iar el simţi seva urcând în mod irezistibil. Apoi, cu o ultimă mişcare, rămase în ea, cu un ţipăt sălbatic care se auzi până la piscină. Sub el, negresa tremura din tot corpul. Îşi recapătă suflul şi murmură:

— Chiar că eşti un ticălos! Este prima dată când îmi înşel bărbatul în halul ăsta. Cu Marc nu fac niciodată aşa ceva. Zice că e bestial.

— Într-adevăr, e *bestial,* confirmă el.

Se retrase şi mângâie cu delicateţe pielea mătăsoasă a tinerei.

— Iar mă aţâţi, zise ea. Aş vrea să merg la piscină şi apoi la cumpărături în bazar.

— Să începem cu piscina, propuse Malko.

Ce minune că Priscilla venise la Peshawar... Îşi aminti de Bin Laden, iar gândul că l-ar putea găsi îi spori starea de euforie. Ar fi încununarea întregii lui cariere.

*

* *

Străzile din Issalani Bazar, înguste şi abrupte, erau supraaglomerate. Era porţiunea unde se vindeau ţesături şi îmbrăcăminte. Bărbaţii cu priviri înceţoşate se fereau de Priscilla ca de draci deşi îşi acoperise părul cu o eşarfă. Era un popor de încuiaţi. Vânzătorii o priveau cu ochii cât cepele. Nu văzuseră în viaţa lor negresă. Deodată, se opri în faţa unei dughene de pe strada Mohammed Ali Johad care oferea un variat sortiment de burka.

— Vreau şi eu una! zise ea.

Malko crezu că era vreun accesoriu erotic amuzant. Cumpără o superbă burka de un verde smarald pe care Priscilla ţinu să şi-o pună imediat, sub privirea înspăimântată a vânzătorului, mulţumit că băga în buzunar o mie de rupii. Chiar şi sub burka, formele tinerei ieşeau în

mod agresiv în evidenţă. Malko o apucă de mână şi se îndreptară spre bazarul de bijuterii.

— Te sufoci de-a binelea! zise negresa, dar este distractiv...

Chiar şi anonim. Evident că erau urmăriţi de privirile suspicioase, căci formau o pereche neobişnuită: un străin şi o femeie îmbrăcată în burka. Bazarul de bijuterii era o cărare îngustă şi acoperită care urca înspre partea de sus a bazarului, cu vitrinele aliniate în strălucirea aurului. În timp ce Priscilla se uita la un pandantiv, Malko observă două femei îmbrăcate în burka roşie exact în spatele lor. Una dintre ele vorbea la celular. Intrară în magazin, iar când ieşiră, femeile mai erau încă acolo. Îşi văzură de drum, dar femeile, după ei. Una dintre ele vorbea într-una la telefon. Lui Malko i se păru ciudat. Dar, cum nu păreau periculoase, Malko nu le mai dădu atenţie. Poate că sunt pur şi simplu curioase. Însă, după zece minute, când se întorceau, el le zări din nou. Una dintre ele încă vorbea la mobil.

— Le vezi pe cele două femei în burka? o întrebă el pe Priscilla. Aş vrea să te apropii de ele şi să vezi ce au pe dedesubt.

— De ce?

— Vreau să fiu sigur că sunt într-adevăr femei...

El se opri în faţa unei vitrine, iar Priscilla se îndreptă către cele două femei. Dar plecară imediat pe o străduţă perpendiculară şi se făcură nevăzute. Priscilla se întoarse.

— N-am putut să văd nimic!

— Foarte rău, zise Malko. Haide să mergem, nu sunt liniştit.

Îşi aminti ce a păţit Angie Boatman şi nu voia să pună în pericol şi viaţa tinerei negrese. Ieşiră din Bazar în căldura ucigătoare. Îndată ce se urcară în maşină, porni aerul condiţionat şi se angajă pe Circular Road, în timp ce Priscilla îşi dădea jos burka. Era lac de sudoare.

— De ce ţi-a fost teamă? îl întrebă ea.

— Să nu ne omoare.

Tânăra făcu ochii mari.

— De ce?

Malko schiţă un surâs.

— Pentru că suntem străini. Sau din cauza meseriei mele…

Priscilla puse capul pe umărul lui.

— O să-l sperii pe ambasador. Nu i-am spus că mă întâlnesc cu tine.

La intrarea în *Pearl Continental,* soldaţii din Frontier Corp care păzeau hotelul le făcură semn să oprească pentru verificarea maşinii. Malko se pregătea să demareze, când o lovitură în portieră îl făcu să tresară. Unul dintre soldaţi, cu ochii ieşiţi din orbite, ţinea puşca îndreptată spre el şi urla ceva de neînţeles. Stupefiat. Malko lăsă geamul în jos.

— *What…*

— *A bomb!* urlă pakistanezul. *A bomb!*

Apoi fugi, urmat de ceilalţi soldaţi. Pulsul lui Malko urcă vertiginos şi se întoarse către Priscilla.

— Coboară repede şi fugi spre hotel!

Se dădu jos şi el şi alergă să se adăpostească după un copac. Mai mulţi soldaţi apărură din toate părţile, atraşi de urletele camarazilor. Un civil din hotel fugea înnebunit spre el.

— Domnule, este o bombă sub maşina dumneavoastră Trebuie să chemăm poliţia…

— Îndepărtaţi-vă repede! îi strigă Malko, apoi alergă şi el spre hotel unde Priscilla ajunsese deja, albă ca varul de frică.

Maşina bloca intrarea în hotel, având toate portierele deschise. După câteva minute, ajunseră şi poliţiştii într-o furgonetă albastră şi formară un cordon de securitate, deviind circulaţia pe Khyber Road. Malko îl sună din hol pe Jim Morrison pe mobil.

— Jim, Dustin Woods e acolo?

— Nu, răspunse consulul. Încă nu s-a întors din Belucistan.

— În cazul ăsta, veniţi acum la *Pearl.* Am găsit o bombă sub maşina mea.

După aceea, îl sună şi pe Greg Bautzer la Islamabad. Şeful centralei nu stătu pe gânduri.

— Mă urc imediat în maşină şi vin acolo! Să nu vă mişcaţi din hotel.

Chiar dacă mergea cu viteză, tot îi trebuiau vreo două ore şi jumătate ca să ajungă. Pakistanezii din hol îi priveau cu nelinişte. Priscilla se agăţă de Malko şi spuse cu voce slabă:

— Cred că o să leşin… Trebuie să beau ceva tare.

— Vino, zise Malko.

Urcară la etajul cinci. La barul pentru străini, un pakistanez punea sticlele de Defender într-o cutie. Făcea contrabandă.

— Un coniac pentru doamna şi o votcă pentru mine, ceru Malko.

Barmanul scoase o sticlă de Otard XO şi turnă într-un pahar pe care Priscilla îl dădu peste cap numaidecât, apoi obrajii îşi recăpătară culoarea.

— Doamne! Mă simt mult mai bine, zise ea cu voce mai sigură.

Malko lăsă şi el să-i alunece votca pe gât. Acum înţelegea manevra celor două femei din bazar care îi urmăreau şi vorbeau tot timpul la celular. Îi anunţau pe complicii care amplasau bomba sub maşină…

*

* *

Centrul de Afaceri de la *Pearl Continental* fusese pus la dispoziţia poliţiei pakistaneze pentru interogatoriul martorilor şi examinarea probelor. Priscilla Clearwater plecase să se odihnească, iar Malko, în prezenţa consulului Jim Morrison, încerca să răspundă la întrebările anchetatorilor, fără să le dezvăluie prea multe amănunte.

Se aflau la faţa locului poliţia locală, o echipă de genişti şi civili din IŞI sau din IB. Erau vizibil intrigaţi de persoana lui Malko. Prezenţa consulului american, cunoscut pentru legăturile ale cu CIA şi a lui Malko, posesor al unui paşaport austriac, nu contribuia deloc la clarificarea lucrurilor. Lui Malko i-ar fi convenit să precizeze că era angajat de guvernul american pentru *Safe Border Program,* dar interlocutorii lui nu ar fi crezut o iotă. În mod evident, el era victima desemnată, lucru care îi făcea pe poliţişti să fie mai prudenţi. Unul dintre ei se apropie de Malko şi îl întrebă pe neaşteptate:

— Aţi fost prezent când a avut loc atentatul la *Khan Club?*

— Da, recunoscu Malko. Diplomata americană care era cu mine a şi fost omorâtă de altfel.

— Credeţi că există vreo legătură între cele două atentate? întrebă poliţistul.

Malko nu mai apucă să răspundă la această întrebare, căci sosi şi Greg Bautzer care se îndreptă direct spre mustăciosul în civil căruia îi strânse mâna înainte să-l aducă lângă Malko.

— Vi-l prezint pe maiorul Haripur, reprezentantul IŞI la Peshawar. Suntem prieteni de-o viaţă.

Asta însemna că îl aproviziona cu whisky. El şi Greg Bautzer avură o lungă discuţie şi, ca prin farmec, poliţiştii nu mai avură deloc treabă cu Malko. Şeful centralei reveni lângă el.

— Veniţi că examinează bomba de sub maşină.

Explozibilul era aşezat pe o masă şi dezamorsat. Era alcătuit dintr-un cablu Bickford destul de lung şi încolăcit, conectat la o cutie dreptunghiulară din care porneau cinci fire de culori diferite, verde, roşu, albastru, galben şi negru, legate la un detonator electric, înfipt într-o plastilină explozibilă gălbuie. Maiorul Haripur îl examină şi se întoarse către Greg Bautzer.

— Seamănă foarte mult cu „Al-Sahiba mixture”, un explozibil pe bază de TOT, folosit de membrii reţelei Al-Qaida.

Firul galben şi cel negru fuseseră tăiate. Greg Bautzer examina şi el sistemul de declanşare al exploziei. Îl puse la loc şi îi zise lui Malko:

— Aţi avut mare noroc! Acest ceas de fabricaţie artizanală este foarte sofisticat. Judecând după firele tăiate, poate fi reglat de la cinci minute, la cinci zile. (Arătă cu degetul cele două fire tăiate.) Sistemul a fost reglat să explodeze la cinci ore. Dacă ar fi tăiat firul negru în loc de cel galben, detonarea ar fi avut loc la cinci minute.

În mod normal, maşina ar fi explodat pe drumul dintre bazar şi hotel. În dimineaţa asta, îngerul păzitor al lui Malko se trezise devreme. Mirat de cunoştinţele tehnice ale americanului, Malko îl întrebă:

— Aţi mai văzut aşa ceva şi altă dată?

— Da, răspunse Greg Bautzer. În Nepal, la grupările teroriste conduse de serviciile pakistaneze. Şi în regiunea Kashmir.

Malko se uită în ochii americanului.

— Vreţi să spuneţi că…

Greg Bautzer i-l arătă cu privirea pe maiorul Haripur şi spuse:

— Haideţi sus să bem ceva.

Plecară şi se duseră la barul de la etajul al cincilea. Se aşezară la tejghea. Malko luă o votcă, iar şeful centralei un Defender fără gheaţă. Acesta ridică paharul.

— Mult noroc! Aveţi idee cum a fost pusă bomba?

— Da. Când eram în bazar cu Priscilla Clearwater. La un moment dat, am fost urmăriţi de două femei dintre care una vorbea întruna la celular. În mod sigur ca să-i informeze pe complici ce facem noi.

— Iată că am clarificat o chestiune, conchise Greg Bautzer. Două atentate îndreptate împotriva dumneavoastră într-o săptămână înseamnă că sunteţi vizat, localizat şi luat drept ţintă de o echipă a reţelei Al-Qaida stabilită la Peshawar şi care are cu certitudine informatori în cadrul IŞI local. Aşa au făcut rost şi de sistemul de detonare.

— Cine le-a ordonat s-o facă?

Americanul făcu un gest evaziv.

— Habar nu am. Aici totul este „poros”. Probabil că au existat scurgeri din partea lui Hadji Sulaiman. În cazul acesta, Bin Laden şi-a luat măsuri de prevedere. Sau pur şi simplu, capii reţelei cred că legătura dumneavoastră cu Sulaiman reprezintă un pericol. În orice caz, vor încerca din nou să vă lichideze dacă mai rămâneţi în Peshawar.

— Sunt *obligat* să rămân, zise Malko. Operaţiunea de localizare a lui Bin Laden este în curs de desfăşurare.

Bautzer îi aruncă o privire plină de scepticism.

— Chiar credeţi? Eu ştiu că Hadji Sulaiman a avut legături cu agenţii FBI şi că nu s-a rezolvat absolut nimic.

— Adevărat, recunoscu Malko. Vrea să-i promitem că va fi ales guvernatorul Jalalabadului dacă îl prinde pe Bin Laden. Dick Spacey nu a putut să-şi ia acest angajament.

— Cu alte cuvinte, dumneavoastră ştiţi mai multe decât mine, recunoscu şeful centralei vexat. De unde aţi aflat toate astea?

Malko nu-i putea spune că stătuse între coapsele nevestei acestuia. Ocolind răspunsul, zise doar atât:

— Cu ajutorul lui Frank Capistrano, eu am putut să-mi iau acest angajament şi să-i ofer garanţii lui Hadji Sulaiman. De aici înainte, chiar că este *motivat.*

— Cam în ce stadiu vă aflaţi?

— S-a dus pe câmpul de bătălie. Aştept un mesaj de la el pe care mi-l va trimite aici. De aceea nu pot să plec din Peshawar.

Greg Bautzer rămase tăcut câteva clipe, apoi remarcă:

— Există riscul ca şi ceilalţi să fie la curent. În acest caz. Vor face tot posibilul să vă elimine înainte de a se întoarce Hadji Sulaiman. Ca să nu mai vorbim de riscurile pe care şi le-a asumat el.

Goli paharul şi spuse:

— Cobor ca să calmez spiritele şi să iau o cameră. Mai discutăm mâine dimineaţă. Să fiţi atent, că sunt sigur că nu vor renunţa.

*

* *

Imediat ce Malko deschise uşa camerei, în faţa lui apăru o formă verde care agita o sticlă de coniac Otard XO pe trei sferturi goală. Fără să o lase din mână, Priscilla se aruncă de gâtul lui Malko şi îl îmbrăţişă. Acesta constată cu uşurinţă că nu purta nimic pe sub burka. Negresa începu să danseze un soi de gigă îndrăcită, frecându-se de el ca o pisică în călduri.

— Veniţi să dansaţi N'Dombolo! zise ea împleticindu-şi limba.

Se mai credea încă în Kenya. Vru să-l sărute pe Malko uitând de burka ce o împiedica şi izbucni în râs. Malko îi vedea strălucirea ochilor prin masca verde.

— Ai băut, spuse el, luându-i sticla din mână. De unde ai luat-o?

— M-am întors la bar ca să cumpăr una, zise ea. Mi-era frică să stau singură. Tu nu mai veneai. Acum mi-e bine şi

am chef să dansez.

Cu braţele de după gâtul lui Malko, Prisciila dansa un tangou mai mult senzual decât argentinian, cu pântecele strâns lipit de al lui. Îi puse mâna pe crupa acoperită de nailonul verde şi se lipi mai tare de el.

Acest corp invizibil, dar căruia putea să-i exploreze toate formele, sfârşi prin a-l excita foarte tare pe Malko. Vicleană cum era, Priscilla transformă giga îndrăcită într-un balans mult mai senzual care nu întârzie să-l stârnească de-a binelea. Ea îi spuse cu voce rugătoare prin mască:

— *Fuck my pussy, now.*

Malko se îndepărtă de ea, o întoarse şi îngenunche. Îi ridică poalele, dezvelindu-i bazinul extraordinar. În câteva clipe, o pătrunse dintr-o singură mişcare, apoi începu o cavalcadă energică, încurajat de Priscilla care era foarte zgomotoasă, însoţind ţipetele cu o mişcare circulară a bazinului.

Simţind că nu va rezista prea mult, Malko se retrase brusc, urcă puţin şi, cu toată puterea, violă crupa negresei, înghiţit complet de sfincterul complice. Această comuniune îi declanşă imediat orgasmul şi se goli, rămânând lipit de crupa femeii. Îndată ce se retrase, Priscilla îşi smulse burka.

— A fost super! Niciodată n-am simţit aşa ceva. O să-i cumpăr şi lui Angelique una ca să se distreze şi ea cu bărbatu-său.

Era într-adevăr ticăloasă. Malko nu prea vedea un agent special din FBI, crescut în spiritul religiei baptiste, să-şi sodomizeze nevasta în burka. Priscilla căscă şi oftă:

— Mi-e somn…

În câteva clipe, se prăbuşi în pat şi adormi buştean.

*

* *

Soneria sâcâitoare a telefonului îl smulse pe Malko din mahmureala lui. Nu putea fi Hadji Sulaiman, căci el îl suna numai pe mobil. Aşadar era Greg Bautzer. Ridică receptorul şi auzi o voce necunoscută de bărbat cu un puternic accent american.

— *Mister Linge, please.*

— Eu sunt.

— Vă aştept în restaurant, îl anunţă necunoscutul, apoi închise fără altă precizare.

Malko o privi pe Priscilla care dormea pe burtă, îşi înfrână pofta de a gusta din nou din crupa ei, apoi făcu un duş. Era complet nedumerit. După ce ieşi, îl sună pe Greg în camera lui.

— Cineva mi-a cerut să cobor, îl informă el. Un american.

— Eu nu ştiu nimic, spuse şeful centralei. Vreţi să mă interesez?

— Nu, cobor eu, zise Malko.

Poate că era ofiţerul de legătură de care îi pomenise Frank Capistrano.

Coborî. În restaurant, era doar un străin. Un bărbat bine făcut, ras în cap, cu privirea limpede, în uniformă kaki. Malko se apropie de el.

— Dumneavoastră aţi sunat? Eu sunt Malko Linge.

Bărbatul se ridică în picioare de parcă era pe arcuri.

— Colonelul James Norris din divizia a optsprezecea vânători de munte. La ordinele dumneavoastră.

Se aşeză la fel de ţeapăn ca un automat. Malko se strădui să nu se mai gândească la durerea de cap. Votca pe care o băuse aseară parcă fusese distilată într-o cadă. Colonelul lăsă ouăle fierte să se răcească. Malko ceru o cafea şi se aplecă spre el.

— Colonele, cine v-a trimis şi de unde veniţi? îl întrebă el în şoaptă.

— Domnule, răspunse ofiţerul, am primit ordin direct de la generalul Tommy Franks să mă pun la dispoziţia dumneavoastră, cu toate mijloacele, pentru o operaţiune specială. Am sosit cu elicopterul acum o jumătate de oră de la baza noastră specială din Kandahar.

— Dar generalul Tommy Franks este la Tampa, în Florida, obiectă Malko.

Era conducătorul tuturor operaţiunilor militare din Afganistan. Din păcate, nu văzuse niciodată Afganistanul decât pe ecranele de control.

— Exact, confirmă colonelul Norris. Dar a primit şi el ordine de la Pentagon, adăugă el coborând tonul.

Se simţea mâna lui Frank Capistrano. Renunţase la

„vitamina B-52” în favoarea unor mijloace mult mai precise. Colonelul îl studia pe Malko cu multă bunăvoinţă.

— Ce mijloace aveţi? îl întrebă el.

— Comand un regiment cu baza în Kandahar, răspunse colonelul. Dispunem de elicoptere Chinook de mare capacitate pentru transportul unei escadrile de „gunships” pentru atacul la sol şi protecţia noastră. Oamenii noştri sunt echipaţi cu echipament ABC[16]. Şi dispun de arme uşoare colective. În legătură cu raidurile aeriene, am autorizaţia să folosesc aparate F-16, aflate pe *USS Intrepid.* Pot să ajungă în zonă doar într-o oră şi jumătate. Îndată ce îmi veţi indica zona de acţiune, voi activa un avion teleghidat Predator care ne va informa în timp util.

Nu avea ambiţie dacă nu desfăşura şi o hartă peste ouăle fierte. Frank Capistrano se ţinuse de cuvânt. Lui Malko îi veni un gând:

— V-aţi instalat pe un teren militar pakistanez?

— Exact. Este obligatoriu.

— Pakistanezii nu v-au întrebat nimic?

— Ba da, domnule. Misiune de legătură. Au fost foarte cooperanţi. Chiar mi-au pus la dispoziţie şi un vehicul.

Malko era să se înece cu cafeaua şi se uită împrejur. Sub fiecare canapea trebuie să se fi ascuns câte un agent din ÎŞI. Acum înţelegea de ce americanii nu l-au prins încă pe Bin Laden. Nu rezistă plăcerii de a se apleca spre colonel şi de a şopti:

— Colonele, trebuie să nu uitaţi nici o clipă că ne aflăm într-o ţară *duşmană.*

— Dar Pakistanul este aliatul nostru, obiectă ofiţerul.

— Pakistanul, poate, dar nu şi pakistanezii. Probabil că acest hotel sunt vreo doisprezece agenţi din Al-Qaida.

Colonelul Norris aruncă o privire plină de suspiciune în jur, iar Malko se întrebă dacă nu va scoate pistolul să tragă în chelneri. Dar se mulţumi să scoată bricheta Zippo gravată cu un vultur, simbolul Statelor Unite, cu care îşi aprinse nervos o ţigară de foi puturoasă.

— Îmi mai lipsesc câteva elemente ca să declanşez operaţiunea la care o să participaţi şi dumneavoastră,

[16] Atomic, bacteriologic, chimic.

începu Malko. Până atunci, trebuie să mai aşteptaţi.

Era nerăbdător să primească repede veşti de la Hadji Sulaiman, ca să-i pună pe jar pe spionii din Al-Qaida care puneau la cale ceva suspect. Colonelul Norris îl privea cu gura căscată. Ca să pună punctul pe „i”, Malko preciză tot în şoaptă:

— Aseară, au încercat să-mi arunce maşina în aer. Poate cu puţin ajutor din partea serviciilor speciale pakistaneze. Dacă vreţi să rămâneţi întreg, faceţi cum vă spun.

Telefonul mobil sună. Malko îl deschise şi recunoscu imediat vocea lui Hadji Sulaiman. Picase la ţanc.

— Nu pronunţaţi nici un nume, spuse afganul, am să vă spun lucruri importante. Ne întâlnim astăzi la ora patru la cinematograful Shumar, pe Parragi Road.

Capitolul VII.

După ce închise, Malko reveni la colonelul Norris. Acum se simţea mai în siguranţă.

— Astăzi voi afla mai multe, îl anunţă el. Până atunci, ar fi mai bine să rămâneţi la consulat, ca să nu vă urmărească fiecare gest şi fiecare mişcare. Vin acolo mai pe seară. Îl sun imediat pe consul.

— Armata pakistaneză mi-a pus la dispoziţie un vehicul şi un şofer.

— Trimiteţi-l înapoi. Vă duc eu la consulat.

Colonelul se ridică supus şi îl urmă pe Malko, punându-şi echipamentul în Navigator. Părea depăşit complet de situaţie, iar Malko se grăbi să-l liniştească.

— Cred că voi avea nevoie de dumneavoastră foarte repede. Aveţi un telefon protejat ca să comunicaţi cu unitatea dumneavoastră?

— Da.

Dacă sosirea colonelului Norris era dovada clară că Frank Capistrano avea mâna foarte lungă, mai rămânea acum să-l localizeze pe Ussama Bin Laden. Pentru prima oară Malko îşi zise că s-ar putea să reuşească. Sprijinul Casei Albe permitea o coordonare eficientă, imposibilă în alte condiţii. Se gândi cu oarecare amuzament la Dick Spacey, nefericitul agent FBI, soţul lui Angelique. Dacă Malko reuşea, bietul de el pierdea pe toată linia. În timp ce colonelul Norris îşi muta lucrurile, el se duse în camera lui Greg Bautzer. Acesta părea îngrijorat.

— Oamenii din IŞI m-au interogat până la două dimineaţa, îl anunţă pe Malko. A trebuit să le dau două sticle de Defender ca să mă lase în pace. Se tem că se petrece ceva dubios sub ochii lor.

— Şi cei care au vrut să-mi arunce maşina în aer la fel, observă Malko. Cred că m-au urmărit de la prima mea vizită la Hadji Sulaiman. Plecaţi la Islamabad?

— Da, doar dacă nu aveţi nevoie de mine...

— Nu cred.

Prefera să nu-i spună prea multe americanului care se va grăbi să raporteze tot Centralei sale. Cei doi bărbaţi se despărţiră aproape cu răceală. Greg Bautzer ţinu totuşi să precizeze:

— IŞI nu utilizează *singur* bomba găsită sub maşina dumneavoastră. Ei o fabrică şi o „oferă” grupărilor teroriste pe care le manipulează. Evident că după aceea, teroriştii fac ce vor.

Colonelul Norris aştepta cu stoicism în maşina parcată în plin soare şi transpira ca un gripat. Malko se gândi brusc la o chestiune care ar putea interveni totuşi.

— Colonele, împreună cu oamenii dumneavoastră aveţi autoritatea să acţionaţi şi în afara graniţelor Afganistanului?

Luat prin surprindere, ofiţerul preciză:

— Nu am primit ordine în acest sens. Trebuie să ascult cu stricteţe ordinele dumneavoastră.

— Bine, spuse Malko, în timp ce ieşeau pe poarta hotelului, anunţaţi-i pe şefii dumneavoastră că s-ar putea ca această operaţiune să se desfăşoare în Pakistan. Să transmită informaţia forurilor superioare ca să obţină autorizarea.

Niciodată până acum, armata americană nu a mai lansat o operaţiune ofensivă pe teritoriul pakistanez. S-a mulţumit să aibă doar câteva detaşamente în Waziristan sau în zonele tribale, însărcinate cu conducerea operaţiunilor sau să facă reperări. Nu ar trebui ca în ultimul moment operaţiunea să nu mai aibă loc din motive politice, după reperarea lui Bin Laden. După douăzeci de minute, îl instala pe colonelul Norris în reşedinţa consulatului, într-o încăpere în care nu era decât un climatizor.

— Pe diseară, zise el.

*

* *

Cinematograful Shumar nu avea aer condiţionat şi era aproape la fel de cald ca afară. Rula un film egiptean, iar sala era aproape goală. Malko se aşeză în ultimele rânduri şi aşteptă să se obişnuiască cu întunericul. Se scurse aproape o jumătate de oră. Începu să se neliniştească, când zări câteva siluete apărând din spatele ecranului. Era prea

întuneric să le poată identifica.. Scoase cu multă prudenţă Beretta din centură şi îl puse alături. Grupul se despărţi, iar unul dintre bărbaţi se apropie de el.

Era Hadji Sulaiman, fără nimic pe cap, în ţinută pakistaneză, cu veşnica lui haină neagră. Se aşeză pe scaunul de lângă Malko, în timp ce gărzile sale de corp se aşezară pe rândurile din apropiere.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise el în şoaptă. Dar am spus la toată lumea că plec în Iran. Toţi cred că nu sunt în Peshawar. Locuiesc la un văr în care am încredere, departe de oraş, în zona tribală. Vreau să mă asigur că IŞI nu mă supraveghează. Au dat de mai multe ori târcoale casei din Khorat Road. Au mirosit ceva. Însă am şi o veste bună.

— L-aţi găsit pe…

— Nu, nu, nu, încă nu. Dar ştiu ce s-a întâmplat la *Khan Club.* Din cauza celor din CIA.

— Din cauza CIA?

— Da. În urmă cu trei săptămâni, americanii au încercat să-l asasineze pe Gulbuddin Hekmatyar. Însă l-au ratat şi acesta s-a jurat că se va răzbuna. Fiindcă are numeroşi fideli în Peshawar în tabăra de refugiaţi, le-a cerut militanţilor să supravegheze Consulatul american, unde se duc agenţii CIA, să-i repereze şi să-i omoare. Dar, din nefericire, pe dumneavoastră a picat măgăreaţa. Nu are nici o legătură cu afacerea noastră.

Malko nu era prea convins. Hadji Sulaiman părea să nu fi aflat de treaba cu maşina, în care Malko era cel vizat. Afganul era agitat şi se uita mereu împrejur. Se aplecă şi îi şopti lui Malko la ureche:

— Sunteţi sigur că voi obţine funcţia de guvernator dacă…

— Aveţi cuvântul preşedintelui Statelor Unite, îl asigură Malko semeţ şi al meu. De ce mă întrebaţi?

— Sunt îngrijorat, mărturisi Sulaiman, m-am gândit mult în aceste zile. Îmi risc viaţa şi pe aceea a familiei mele. Dacă ar putea, m-ar extermina. Talibanii sunt încă puternici, la fel şi membrii reţelei Al-Qaida.

— Să n-aveţi nici o teamă, îl linişti Malko, beneficiaţi de protecţia Statelor Unite şi a noului guvern condus de Hamid

Karzai…

Însă Kabulul era departe de Jalalabad. Simţea că afganul voia să renunţe şi vru să pecetluiască într-un fel înţelegerea.

— Am împuternicirea să vă spun că în afară de postul de guvernator, dacă operaţiunea reuşeşte, veţi beneficia şi de o primă de douăzeci şi cinci de milioane de dolari.

Lui Hadji Sulaiman îi pieri glasul câteva clipe, apoi întrebă cu neîncredere:

— În afară de postul de guvernator?

— Este vorba despre o recompensă *politică,* sublinie Malko. Oficioasă. Prima pentru capturarea lui Bin Laden este oferită de guvernul american. Nu văd de ce nu v-ar acorda-o.

— În acest caz, este nemaipomenit! se bucură afganul.

Nu era momentul să-l neliniştească din nou. Malko alungă undeva într-un colţ al creierului treaba cu bomba din Navigator iar ceea ce auzi pe urmă îl umplu de bucurie.

— Mâine plec, îl anunţă Hadji Sulaiman tot în şoaptă. Mă duc întâi pe şosea la Parachinar care se află tot în Pakistan, în zona tribală, exact vizavi de Tora-Bora. Apoi voi merge călare ca să ajung în Deh Bala, în cealaltă parte a graniţei. Acolo mă întâlnesc cu omul care a dus măgarii.

— De cât timp aveţi nevoie?

— Între Parachinar şi Deh Bala nu sunt decât treizeci de kilometri, dar sunt numai cărări pentru animale. Nu vreau să trec prin pasul Oghas care este păzit de armata pakistaneză. Dacă totul merge bine, mă întorc pe seară. Bărbatul cu care trebuie să mă întâlnesc va veni pe înserat. Trebuie să fim foarte atenţi.

— Şi după aceea?

— Îmi va spune în ce loc a dus măgarii. Problema este că nu sunt sigur dacă ştie să se descurce cu o hartă. Va trebui să-mi dea repere precise.

— Nu ar fi mai bine să vă întoarceţi aici împreună?

Hadji Sulaiman se făcu străveziu la faţă.

— Nu, este prea periculos. Eu cunosc bine regiunea. Voi obţine datele necesare.

Malko înţelegea că nu o va scoate la capăt. Îi era frică.

— Îndată ce veţi avea informaţia, sunaţi-mă de pe mobil, ca să pot să acţionez. Dacă este nevoie, vin să vă iau cu un elicopter. Să nu ne pierdem timpul.

— Sunt de acord, spuse afganul.

Se ridică de pe scaun şi plecă după o slabă şi jilavă strângere de mână. Oamenii lui îl încadrară în linişte şi se duseră în fundul sălii. Malko se grăbi să iasă. Ameţit de căldura inumană, mergea uitându-se în urmă. Venise cu taxiul ca să nu atragă atenţia cu maşina Navigator. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să aştepte şi să se roage.

Priscilla Clearwater plecase la Islamabad cu câteva amintiri după ea, printre care şi burka... Timpul va trece foarte greu pentru Malko. Va trebui să rămână cel puţin douăzeci şi patru de ore. Însă zarurile erau aruncate. Neavând ce face, se duse la consulat unde îl găsi pe colonelul Norris aplecat peste hărţile sale. Figura ofiţerului se lumină.

— Domnule, am un răspuns pozitiv la întrebarea dumneavoastră. Putem să intervenim pe teritoriul pakistanez. Trebuie să-l informez pe generalul Franks care mi-a oferit o linie directă protejată în acest scop.

— Bravo, zise Malko. Odihniţi-vă, azi nu facem nimic.

Era superstiţios şi de aceea nu voia să menţioneze numele posibilei zone de intervenţie.

*

* *

Soarele, ajuns deja deasupra orizontului, proiecta crestele sud-vestice ale masivului Tora-Bora ca pe nişte umbre chinezeşti. Temperatura se menţinea încă la treizeci şi opt de grade. Hadji Sulaiman urca al doilea după un localnic care cunoştea toate potecile ramificate ale muntelui, pe care nu încăpeau doi cai alături. Plecaseră spre prânz din Parachinar şi erau la o oră de Deh Bala. Peisajul era superb şi sălbatic, cu pantele lui roşiatice şi stâncoase. Presărate din loc în loc cu colibe din chirpici şi piatră. Era una dintre cele mai pustii zone din apropierea graniţei. Hadji Sulaiman îşi luase cu el vreo doisprezece oameni, cei mai de încredere, care nu ştiau motivul călătoriei. Cu puştile pe umăr, înaintau în linişte, bând din

când în când câte o gură de ceai rece sau apă minerală. Drumul se bifurca spre est, înainte de a coborî pe platou unde se afla satul şi simţeau în spate soarele arzător. În afară de zgomotul pietrelor care se rostogoleau, liniştea era absolută. Hadji Sulaiman simţea un ghem în stomac. Se puteau întâmpla atâtea lucruri. Începând cu fuga celui cu care avea întâlnire. S-ar putea să i se facă frică... în ciuda celor cinci sute de mii de rupii promise. Rezistă tentaţiei de a pune mâna pe telefon şi de a spune unde se găseşte.

Cureluşa care îi ţinea teaca pistolului Makarov îi tăia carnea de pe umăr, dar îl şi liniştea în acelaşi timp. Această expediţie îl va întineri, amintindu-i de vremea în care îi hăituia pe sovietici prin aceste locuri pe care le cunoştea pe dinafară, mai ales regiunea copilăriei sale, Nangahar.

De-acum, ajunsese în Afganistan. În lumina mai blândă a soarelui care ajunsese la zenit, zări cele câteva căsuţe din Deh Bala. Acum drumul suia şi cobora şi puteau să meargă puţin mai repejor. Zări şi dugheana din capul satului, unde se găseau de toate: arme fabricate la Darra. Siropuri, ţesături şi mâncare. O bucată de carne de viţel atârna de o sfoară, pe care bâzâiau muştele. Aşezat pe vine, vânzătorul saluta trecătorii cu gesturi măsurate.

— *Salam Aleykum.*

— *Aleykum Salam,* răspunse politicos Hadji Sulaiman.

Îşi continuă drumul. Satul părea pustiu, însă era doar o iluzie. Oamenii stăteau în casă, femeile nu ieşeau niciodată, iar bărbaţii cât mai puţin posibil. La o sută de metri mai departe, Hadji Sulaiman zări câţiva măgari priponiţi de un ţăruş, iar inima începu să-i bată mai tare. Bărbatul cu care trebuia să se întâlnească venise din călătorie. Se opri lângă măgari, coborî de pe cal şi îl priponi şi pe el alături de catâri. Uşa cocioabei din piatră unde îl aştepta bărbatul era acoperită cu o perdea. Lăsându-şi oamenii afară, el dădu perdeaua la o parte şi intră în casă. Nu vedea nimic, decât forma obiectelor. Însă ceea ce îl frapă numaidecât era mirosul. Fad, greţos, dulce-acrişor. Strigă încetişor:

— Gholaman!

Nu primi nici un răspuns. Scoase din buzunar bricheta Zippo Harley Davidson oferită mai demult de CIA şi o

aprinse. Flacăra mare lumină interiorul. Bărbatul cu care avea întâlnire era acolo, şezând pe o bancă, sprijinit cu spatele de o masă din lemn. Mâinile erau ţintuite în lemnul mesei de două cuţite. Avea gâtul tăiat dintr-o parte în cealaltă, iar sângele i se uscase pe cămaşa albă pătată până la buric. În ochi avea aşchii lungi de lemn.

Hadji Sulaiman stinse maşinal bricheta, de parcă întunericul l-ar putea apăra de primejdii. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, mintea i se golise. Chiar dacă instinctul de conservare mai funcţiona încă, el ştia că nu mai avea nici o şansă. Brusc, totul i se păru fără rost. Luă telefonul cu febrilitate şi formă numărul pe care îl ştia pe dinafară. Auzi păcăniturile specifice căutării satelitului, care fură acoperite imediat de o voce puternică ce venea de afară:

— Hadji! Vino, te aşteptăm. Sunt eu, Mojameddi.

Tonul era prietenos. Însă recunoscu vocea bărbatului care, în urmă cu cinci ani, la Jalalabad, îi tăiase gâtul fiului său. Tresări. Auzi o voce în telefon care repeta:

— Alo, alo!

Hadji Sulaiman spuse doar atât pe un ton cât se poate de calm:

— Sunt eu, Hadji. O să mor.

Să moară ca un paştu. Lăsă Kalaşnikovul, apoi ieşi dând perdeaua la o parte, orbit de soarele la asfinţit. Bărbatul era încadrat de doisprezece oameni cu turbane negre şi înarmaţi cu Kalaşnikovuri şi RPG 7. Gărzile lui de corp dispăruseră, ca şi caii de altfel. Îi trimiseseră înapoi. Mojameddi înaintă spre el cu pas liniştit.

— Eşti punctual, observă el. Putem să ne facem împreună rugăciunea de seară.

— Cu protecţia lui Allah, da, răspunse Hadji Sulaiman.

— Prietenul tău Gholaman ardea de nerăbdare să te vadă, continuă talibanul, dar din păcate, am ajuns înaintea ta. Vino.

Hadji Sulaiman îl urmă fără o vorbă, escortat de talibani. Unii dintre ei aveau ochii făcuţi cu dermatograf, ceea ce le conferea un aer puţin efeminat, în ciuda figurii ameninţătoare. Parcurseră cam două sute de metri şi ajunseră pe un platou stâncos, deasupra unei râpe abrupte.

O funie atârna de cea mai groasă ramură a unui arbore de acacia, terminată cu un laţ.

*

* *

Malko închise, cu inima în gât şi cu vocea lui Hadji Sulaiman răsunându-i încă în urechi: „O să mor.”

Tonul era atât de apăsat încât părea o glumă macabră. Imediat după aceea, convorbirea se întrerupsese. Malko încercase să-l sune, dar nu mai răspundea. Aşteptă aproape o oră, simţind un ghem în stomac, formând aproape regulat numărul de mobil al lui Hadji Sulaiman. Se făcu brusc întuneric. La ora nouă coborî şi se sui în maşină. După o jumătate de oră, oprea în faţa casei afganului. Fu întâmpinat de un tânăr care vorbea engleza.

— Domnul Sulaiman a plecat în Iran, spuse el, se întoarce peste câteva zile. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

— Nu, mulţumesc, zise Malko, să mă sune îndată ce se întoarce.

*

* *

Malko nu închisese ochii toată noaptea, aşteptând clipa când avea să-l sune pe Frank Capistrano. Soneria telefonului îl făcu să tresară. Auzi o voce care vorbea engleza cu un accent puternic.

— Domnul Malko Linge?

— Da, eu sunt.

— Am un mesaj din partea prietenului dumneavoastră, Hadji Sulaiman. Vă aşteaptă pe Jamrud Road, imediat după postul de control din Kharkano. O camionetă roşie.

Necunoscutul închise înainte ca Malko să apuce să zică ceva. Era şapte şi jumătate. Sări din pat şi sună la consulat.

— Spuneţi-i colonelului Norris că trec să-l iau peste un sfert de oră, îl anunţă Malko pe funcţionarul consulatului.

După ce se îmbrăcă, verifică pistolul şi coborî în goană la parter. Traficul era intens, cerul senin şi erau deja patruzeci şi şase de grade la umbră. Nici măcar nu trebui să intre în consulat. Colonelul Norris îl aştepta la barieră. Imediat ce se urcă în maşină, întrebă:

— Începe operaţiunea?

— Încă nu ştiu, răspunse Malko. Sunteţi înarmat?

— Da.

— Să fiţi pregătit să folosiţi arma.

În timp ce mergea pe Khyber Road, Malko îl sună pe Greg Bautzer, explicându-i ce s-a întâmplat şi unde se ducea.

— S-ar putea să fie o capcană, sublinie el. Dacă nu am dat nici un semn de viaţă într-o jumătate de oră, să-i anunţaţi pe agenţii din IŞI.

După douăzeci de minute, ajungeau la postul de control din Kharkano. Dincolo, începea zona tribală. Câţiva soldaţi cu berete mari şi negre efectuau controale. Reperă imediat pe marginea drumului, parcată în mulţimea de restaurante în aer liber, vizavi de o moschee, o camionetă veche de culoare roşie, marca Toyota, fără număr de înmatriculare. În cabină nu era nimeni. Opri alături şi coborî urmat de colonel. Malko zări imediat pe platforma camionetei ceva înfăşurat într-o pânză. Roiuri de muşte bâzâiau în jur, iar în aerul fierbinte se simţea un miros dulceag.

Ridică cu grijă un colţ al prelatei verzi. Hadji Sulaiman avea ochii închişi şi părea că se odihneşte. Avea gura întredeschisă şi o funie în jurul gâtului. Pentru mai multă siguranţă îi tăiaseră şi gâtul.

— Dumnezeule! făcu în spatele lui colonelul Norris.

Malko se uita gânditor la cadavru. Ussama Bin Laden a mai marcat un punct. Trebuia să-l anunţe pe şeful lui, Frank Capistrano. Îi trecu fulgerător prin gând că, dacă ar fi discutat cu afganul înainte de atentatul îndreptat împotriva maşinii lui, poate că acesta ar fi renunţat, iar acum ar fi fost în viaţă. Însă Hadji Sulaiman voia cu tot dinadinsul să ajungă guvernatorul Jalalabadului. Este noua legendă a omului care voia să devină rege...

Capitolul VIII.

— Aţi făcut bine că nu aţi atins cadavrul, zise Greg Bautzer. Era burduşit cu câteva grenade care nu mai aveau cui. În momentul în care poliţia pakistaneză a ridicat pânza cu care era înfăşurat cadavrul, au explodat toate, omorând un poliţist şi rănind alţi trei.

— Aţi aflat cum a ajuns camioneta până acolo? întrebă Malko.

— Nu, recunoscu şeful centralei. Nu avea număr de înmatriculare, ca majoritatea celor folosite de talibani sau de membrii Al-Qaida. Nici măcar nu ştim prin ce loc a trecut graniţa. Hadji Sulaiman era mort de ieri. Mai întâi l-au spânzurat, apoi i-au tăiat beregata.

În micul birou al americanului domnea o atmosferă lugubră. Malko se întorsese la Islamabad de patruzeci şi opt de ore, după ce îl anunţase direct pe Frank Capistrano că misiunea lui se soldase cu un eşec. Consilierul special se mulţumise să spună doar atât:

— A fost o lovitură… Dar fiţi fără grijă, că nu v-aţi pierdut stima şi consideraţia. Ceea ce s-a întâmplat dovedeşte că v-aţi apropiat de Bin Laden. Şi mai ales că a simţit nevoia să se apere. Nu trebuie să vă daţi bătut.

— Dar cum? Nu rezistă Malko să nu întrebe.

Râsul gros al lui Frank Capistrano îl mai înveseli.

— Eu sunt la Washington, habar nu am. Dumneavoastră vă aflaţi în nenorocita aia de ţară. Exemplul lui Sulaiman dovedeşte că în mod sigur mai există oameni care îşi riscă viaţa pentru un câştig aşa de mare. Vă voi sprijini în continuare cât voi putea de mult.

— Mulţumesc, spuse Malko, dar au murit deja destui oameni…

— Ştiţi, recunoscu americanul, dar pe vremea mea, când a fost război, au murit şi mai mulţi oameni… Or, noi ducem o viaţă de război. În orice caz, în afara unei bombe atomice, veţi avea tot ce veţi dori, pentru că acum avem dovada clară că Ussama Bin Laden trăieşte. Or, altminteri, este o

nenorocită de momeală.

Privind figura lugubră a lui Greg Bautzer, Malko îşi aminti de această discuţie. Nu va şti niciodată dacă Hadji Sulaiman se apropiase într-adevăr de Bin Laden sau dacă fusese eliminat fiindcă îndrăznise să-l caute. Nu mai ştia unde şi cine îl omorâse, iar Angie Boatman murise chiar degeaba. Se auzi o bătaie în uşă, iar Robert Baldwin, prăjina de adjunct al lui Greg Bautzer, intră în încăpere cu un ziar în mână.

— Aţi ajuns celebru, îi zise el lui Malko.

Îi arătă un articol din *News,* semnat Rahimullah Youzoufzai, însoţit de o fotografie a lui Malko, de una a lui Sulaiman şi una a masivului Tora-Bora, care povestea toată tărăşenia. În articol se preciza că Hadji Sulaiman trebuia să primească douăzeci şi cinci de milioane de dolari dacă îl preda pe Bin Laden. Într-un interviu încadrat cu un chenar, generalul Hamid Gul, fostul şef al IŞI, îi persifla pe aventurierii de teapa lui Hadji Sulaiman, gata să trădeze pentru câţiva dolari. Adăuga că, după opinia lui, Ussama Bin Laden – Allah să-l aibă în pază – murise în bombardamentele efectuate în Tora-Bora în decembrie 2001.

— Judecând după ce a păţit Sulaiman, cred că nu veţi mai crede că a fost un trădător. Nu aveţi decât să vă întoarceţi la castel…

Se vedea clar că era gelos. Parcă îngropat de viu, Malko se mulţumi să spună:

— Voi mai rămâne doar câteva zile la Islamabad ca să reflectez.

Dar mai ales să uite de dezamăgirea că nu putuse să le satisfacă îndeajuns pe Prisciila şi pe Angelique. Ca să nu mai pomenească despre rănirea amorului propriu, care era dureroasă. Ar fi dat orice să pornească din nou la asalt. Problema era că nu avea nici cea mai mică pistă, absolut nimic…

*

* *

Două zile petrecute la piscina de la *Marriott* nu reuşiseră să-i ridice moralul lui Malko. În plus, soţul lui Angelique se

întorsese de la Karachi şi îşi păzea cu străşnicie bunul, în timp ce elveţianul Priscillei tot nu plecase în Afganistan. Între timp, Malko citise toate „hârtiile” întocmite de CIA în legătură cu soarta lui Bin Laden, cu speranţa că va căpăta vreo informaţie. Găsise acolo ce voia şi ce nu voia. Prezenţa lui era semnalată aproape peste tot sau era declarat mort. De fapt. Putea să fie oriunde: într-un oraş mare precum Karachi, într-o zonă tribală, în Kashmir sau oriunde în Afganistan. Malko înălţă capul. Priscilla stătea proţăpită în faţa lui, îmbrăcată într-o rochiţă uşoară din mătase înflorată.

— Te duc să cinăm la ambasador, îi spuse ea. Vrea să cunoşti câteva persoane interesante. După aceea, te las. Marc mă duce la o petrecere.

Malko îl înjură pe elveţian în gând. Se urcă în cameră ca să se schimbe, luând-o şi pe Priscilla cu intenta să-şi ofere puţină recreere. Se pare că negresa nu refuza o partidă rapidă. El ridică poalele rochiei şi începu să-i tragă slipul în jos, când telefonul din cameră sună.

— Domnul Malko Linge? Întrebă o voce cu un puternic accent pakistanez.

— Da, eu sunt.

— Mai vreţi să-l găsiţi pe Bin Laden?

Se aştepta la orice, numai la întrebarea asta nu. Tonul interlocutorului său nu era deloc glumeţ. Era o voce hotărâtă, fără urmă de ironie. Era o simplă propunere de afaceri.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă Malko.

La celălalt capăt al firului se auzi un râs uşor.

— Domnule Linge, nu vreau să sfârşesc precum Hadji Sulaiman. Îl cunosc pe bărbatul care l-a spânzurat. Îl cheamă Mojameddi. Mai ştiu şi locul în care a făcut-o.

— Unde? întrebă Malko neputându-se abţine.

— În Afganistan, într-un sat din Deh Bala, unde avea întâlnire cu cineva care trebuia să-l ducă la „şeic”. Mai doriţi şi alte amănunte?

— Da. Cine sunteţi?

— Dacă vreţi să aflaţi, este foarte uşor, zise interlocutorul. Să fiţi peste o oră la intrarea principală a

Parcului Fatima Jinnah, situat pe Khyaban-e-Iqbal. Nu vă mai sun. Să veniţi singur.

Bărbatul închise. Priscilla întrebă îngrijorată:

— Era cumva prietenul meu?

— Nu. Era un bărbat care zice că vrea să mă ajute să-l prind pe Bin Laden.

— Un individ care a citit ziarul şi vrea să se joace?

— Nu. Nu cred. Ştie lucruri importante. De pildă, locul în care a fost ucis Hadji Sulaiman. Mi-a dat întâlnire diseară la intrarea Parcului Fatima Jinnah.

— Să nu te duci, îl sfătui ea. Este o capcană.

— Se poate, recunoscu el.

Negresa se uită la ceas.

— Haide, pregăteşte-te. Ambasadorului nu-i place să întârziem.

Malko îşi schimbă cămaşa şi îşi puse haina, apoi îşi strecură pistolul în curea, la spate. Priscilla tresări.

— Mergi la ambasador cu ăla?!

— Nu merg la ambasador, zise Malko foarte calm. Aş vrea să mă laşi la intrarea în parc. După aceea, treci pe la recepţie şi anunţă-i că sunt bolnav.

Negresa îl privea năucită.

— Eşti nebun! Este o capcană. Vor să te omoare. Toţi străinii sunt vizaţi. Mai ales tu.

— Nu îmi asum nici un risc, spuse Malko. Este un loc public şi sunt înarmat.

— Spune-le gorilelor de la primul etaj să te însoţească. Este mai prudent aşa.

— Mi-a spus să vin singur.

Coborâră împreună. Priscilla nu îşi ascundea îngrijorarea. În loc să-l ducă la ambasadă, o luă spre vest, pe Khyaban-e-Iqbal. După un sfert de oră, se opri lângă o poartă enormă cu grilaj, larg deschisă. Era intrarea în cel mai mare parc din Islamabad, ce se întindea pe mai bine de patru kilometri pătraţi. Un paznic adormit stătea în gheretă la intrare. Priscilla se întoarse către el.

— Eşti sigur că vrei să rămâi?

— Da, răspunse Malko.

— Dacă vin trei indivizi cu Kalaşnikovuri şi trag câteva

rafale?

El făcu un gest fatalist şi spuse:

— *Inch Allah!* Am senzaţia că celui ce m-a sunat nu-i ardea de glume.

Ea se aplecă şi îi atinse buzele.

— Pe la miezul nopţii sunt acasă. Sună-mă. Dacă nu am nici o veste, îl anunţ pe Greg Bautzer.

— De acord, spuse Malko.

Privi maşina îndepărtându-se cu o uşoară strângere de inimă. Oscila între resemnare, curiozitate şi nelinişte. Deşi se întuneca foarte repede, căldura era încă sufocantă. Se apropie de grilajul pe lângă care mergea o pisică rătăcită, care mieuna de foame. Se jucă cu ea câteva minute, apoi se uită la ceas. Trecuse puţin de ora stabilită. În cel mai rău caz, ajungea mai târziu la ambasador. Câteva taxiuri încetiniră în dreptul unui străin singur, apoi un Pajero alb încetini, dar îşi văzu de drum. Mulţumită, pisica torcea şi se freca de picioarele lui Malko.

Maşina Pajero trecu din nou în sens invers, iar pulsul lui Malko se acceleră vertiginos. Scoase cu discreţie pistolul Beretta de la spate şi îl strecură lângă cataramă. Zări Pajero care, după ce întoarse, se îndrepta din nou spre el. Opri chiar în faţa porţii cu grilaj. Geamul din dreptul şoferului se lăsă în jos, se aplecă şi zări un bărbat singur la volan. Era pakistanez. Şoferul îi făcu un semn discret cu mâna, iar Malko traversă strada cu prudenţă. Necunoscutul i se adresă într-o engleză excelentă:

— Domnul Linge? Am primit ordin să vă conduc într-un loc.

— Unde?

— Nu pot să vă spun.

— Atunci nu vin.

— O să vă pară rău. Cineva ţine foarte mult să vă cunoască. Pentru binele dumneavoastră. Eu nu sunt înarmat.

Se lăsase de tot întunericul. Malko stătea în cumpănă. Aşa se întâmplase şi cu ziaristul de la *Wall Street Journal,* David Pearl, care fusese răpit de islamişti la Karachi, apoi decapitat într-un loc necunoscut. Dacă se urca în această

maşină, Malko încălca o regulă de bază: niciodată nu pleci dintr-un loc public pentru o întâlnire riscantă. În timp ce se gândea, şoferul se uită la ceas şi acţionă schimbătorul de viteză.

— Îmi pare rău, trebuie să plec. La revedere.

— Aşteptaţi!

Malko ocoli maşina, deschise portiera şi se urcă. Scoase pistolul din curea şi îl îndreptă spre şofer.

— Orice s-ar întâmpla, tot am timp să vă omor.

Fără să-i răspundă, bărbatul demară, întoarse repede şi o luă spre vest. Merseră puţin, ajungând în perimetrul F 10, vecin cu parcul. Şoferul viră la stânga, pe Bulevardul 10, apoi încetini în faţa unui şir de clădiri moderne, abia terminate. Înaintea lor, se înălţau câteva clădiri de-a lungul unui drum de pământ bătătorit. Necunoscutul se întoarse spre Malko.

— Vedeţi ultima clădire? Este hotelul *White.*

Numele era scris pe faţadă. Era o clădire modestă cu trei etaje. În faţă stătea un bărbat într-un fotoliu din plastic, lângă el având un telefon aşezat pe un taburet.

— Da, răspunse Malko.

— Intraţi şi urcaţi la primul etaj unde se află recepţia. Întrebaţi de camera nr. 4. A fost reţinută. Să nu vă spuneţi numele. Plătiţi o mie de rupii şi aşteptaţi acolo.

— De ce?

Bărbatul îi adresă un vag surâs.

— Nu ştiu. Eu atât am avut de făcut: să vă aduc aici. La revedere.

Malko coborî, puţin mai liniştit. Ajunse la intrarea hotelului. Bărbatul instalat lângă telefon nici măcar nu înălţă capul să se uite la el. O scară dreaptă şi îngustă începea direct din uşă. Când ajunse sus, Malko descoperi o intrare mică şi un bar în fund, o canapea lungă şi nişte tapiserii ciudate reprezentând femei tinere pe toţi pereţii. Un pakistanez zâmbitor înainta spre el.

— Am venit pentru camera nr. 4, zise Malko. Cred că mă costă o mie de rupii.

— Da, domnule, totul inclus. În afară de băutură. Doriţi whisky, votcă sau altceva?

— O votcă.

— Bine, vă mai costă încă două sute de rupii. V-o aduc în cameră. Urmaţi-mă, este deasupra.

Malko mai urcă un etaj şi pătrunse într-o încăpere curată care avea o mică baie şi un climatizor vechi ce, odată pus în funcţiune, hârâia ca un tractor. După ce rămase singur, inspectă fiecare cotlon din cele două camere. De la ferestre se vedeau clădirile moderne de vizavi. Părea un hotel ieftin. De ce l-or fi adus aici? Se aşează pe un fotoliu uzat, cu faţa la uşă şi cu pistolul pe genunchi. Prin perete auzi o discuţie şi muzică.

Se auzi o bătaie în uşă şi se duse să deschidă. În cadrul ei apăru o fată extrem de brunetă, foarte tânără şi excesiv de machiată, cu o tavă în mână pe care era un pahar. Era votca lui. Toate bune şi frumoase, numai că fata nu avea pe ea decât şorţuleţul alb în faţă, iar spatele era complet gol. Purta pantofi cu toc ce o făceau să aibă un mers stângaci. Îi zâmbi şi intră. Fără să scoată o vorbă, ea lăsă tava şi ieşi. Curioasă apariţie într-o ţară atât de austeră ca Pakistanul. Hotărât lucru, acesta era un hotel bizar... Votca era de la gheaţă, iar Malko o dădu pe gât dintr-o dată. Abia după o jumătate de oră mai bătu cineva la uşă.

*

* *

În cadrul uşii stătea un colos. Era un bărbat cu o barbă neagră şi deasă, cu o calotă musulmană aurie şi cu o bandă neagră pe ochiul stâng, cu faţa plină de cicatrice, îmbrăcat cu veşnica ţinută pakistaneză, din care ieşea un burdihan impozant.

— *Good evening!* zise el cu un zâmbet încurajator. *May I come in?*

Vorbea o engleză excelentă. Malko se dădu la o parte, iar străinul intră în cameră şi puse geanta-diplomat din piele neagră pe masă. În acel moment, Malko observă că mâna lui dreaptă avea o culoare ciudată. Era o proteză. Iar la dreapta mai avea doar două degete sau mai degrabă două cioturi. Bărbatul se aşează în singurul fotoliu, scoase un pachet de Marlboro *Light,* apoi o brichetă Zippo gravată cu steagul american şi îşi aprinse o ţigară. Se folosea de cele

două cioturi cu o dexteritate incredibilă. Se auzi încă o bătaie în uşă, iar Malko se duse să deschidă. Fata cu şorţuleţ alb venise cu o tavă pe care avea o sticlă de Defender „Very Classic Pale”, un pahar şi gheaţă. Ea umplu paharul, în timp ce bărbosul îi mângâia fesele goale cu un singur ciot. Fata plecă. Bău o gură din scotch şi zise cu umor:

— Aşadar şi dumneavoastră îl căutaţi pe Ussama Bin Laden.

— Într-adevăr, recunoscu Malko.

Colosul bărbos lăsă paharul gol jos şi spuse pe un ton firav:

— Ei bine şi eu îl caut. Am putea să cooperăm.

Capitolul IX.

— Cine sunteţi? întrebă Malko.

— Mă numesc Iqbal Popalzai, spuse necunoscutul cu o anumită emfază. Sunt din tribul Popalzai, care face parte din clanul Durrani. Sunt paştu. În acest moment, fac naveta între Kabul şi Islamabad.

— De ce sunteţi interesat de Ussama Bin Laden? Este duşman politic?

Iqbal Popalzai râse cu poftă.

— De la plecarea sovieticilor, nu mai am nici un fel duşman politic. Însă am foarte mulţi prieteni precum Hamid Karzai, Abdul Salam Zaeef şi mulţi alţii.

— Zaeef, ambasadorul talibanilor în Pakistan?

— Exact. Familia lui locuieşte în casa mea, aici în Islamabad.

Zaeef, talibanul şi Karzai, omul americanilor... Iqbal Popalzai era plin de eclectism... Îl fixa pe Malko cu unicul ochi, scărpinându-şi cicatricele cu cioturile de degete.

— Atunci, de ce vă interesează capturarea lui Bin Laden? insistă Malko.

Iqbal Popalzai izbucni într-un hohot de râs.

— Pentru cele douăzeci şi cinci de milioane de dolari! Am nevoie de bani. Fac tot timpul investiţii în Afganistan. Am început împreună cu chinezii o afacere cu fier-beton şi merge foarte bine. Dacă aş putea să investesc acum, peste zece ani, aş deveni cel mai bogat om, iar tribul meu ar profita.

— Nu vă este teamă că prietenii dumneavoastră paştu vă vor omorî dacă ajutaţi la capturarea lui Bin Laden?

— În nici un caz! Bin Laden a făcut destul rău Afganistanului, chiar dacă este un foarte bun musulman şi luptă pentru o cauză dreaptă. Din cauza lui, regimul talibanilor a fost distrus, iar aceşti oameni care au restabilit în sfârşit ordinea în ţara mea sunt obligaţi să se ascundă.

Malko îşi spuse că avea în faţă un mercenar mai deosebit. Dar cu siguranţă, un dur. Popalzai se aplecă spre

el, băgându-i sub nas ciotul mâinii.

— Domnule Linge, eu sunt un om de acţiune. În 1979, a trebuit să pun o bombă la Ambasada sovietică din Kabul. Din păcate, am făcut o greşeală de sincronizare şi mi-a explodat în mână. Am rămas fără ea şi fără câteva degete şi o parte din stomac… Dar am rămas aici. Aveam douăzeci şi doi de ani. La vârsta asta eşti inconştient. Ce părere aveţi de propunerea mea?

— De unde aţi ştiut că îl caut pe Bin Laden?

Bărbatul râse din nou.

— Scrie în toate ziarele. V-am sunat la *Marriott* şi v-am dat întâlnire.

— De ce aici?

— Pentru că vreau să rămân în viaţă. Ştiţi de ce a murit prietenul dumneavoastră Hadji Sulaiman? Pentru că a fost imprudent… După ce aţi fost la el în Peshawar, toată lumea ştia ce căuta. A încercat deja să-l încolţească pe Bin Laden în Tora-Bora, împreună cu oamenii lui în noiembrie anul trecut, dar a eşuat. El era un prost, cu dorinţa lui de a deveni guvernator. La ce-i folosea? Putea să-şi vândă opiul şi fără să fie guvernator. Era de ajuns să aibă camioane şi prieteni… Chiar IŞI i-a anunţat pe prietenii „şeicului”. Sunt cei mai fideli aliaţi. După aceea s-au distrat… L-au ademenit pe Sulaiman unde au vrut. Ştiţi de ce l-au spânzurat în Deh Bala?

— Nu.

— Pentru că acolo i-a întins o capcană lui Bin Laden acum zece luni.

— Bin Laden a fost vreodată în Tirah Valley?

— Sigur că da, dar mai demult. Nu rămâne niciodată mult timp într-un loc, iar acum este prea periculos, căci americanii se află în Waziristan.

Îşi mai turnă o porţie de scotch, puse gheaţă şi învârti paharul.

— Prin urmare, vă interesează propunerea mea?

— *Care* propunere?

— Eu vă duc la Bin Laden, iar dumneavoastră îmi daţi douăzeci şi cinci de mii de dolari.

— Dar este propunerea oficială a guvernului american,

obiectă Malko. Nu aveţi nevoie de mine.

Colosul râse din nou.

— Ba da. Eu nu am încredere în guverne. Dacă facem afacerea, dumneavoastră sunteţi garantul. Dacă nu primesc banii, vă omor şi pe dumneavoastră şi familia, animalele de pe lângă casă şi personalul. Aşa cum se procedează pe la noi. Nu avem nevoie de judecată... Noi îi spunem *pachtouwali*[17].

— Să admitem, fu de acord Malko. Cum îl puteţi găsi pe Bin Laden?

— Am mulţi prieteni, zise Iqbal Popalzai. Cu mijloacele de care dispuneţi, vom reuşi. Numai că nu trebuie să afle nimeni. Şi Bin Laden are o grămadă de prieteni. Oamenii din IŞI îl protejează şi îl informează mereu. De aceea nu l-au prins americanii până acum. Dacă află că ne-am întâlnit, sunt mort. Nu voi mai putea merge la Kabul. Aici e mai sigur.

— De ce?

— Este singurul loc din Islamabad unde se găsesc femei şi băutură! Patronul mituieşte poliţia locală şi este lăsat în pace. Aici, toată lumea tace. Şi eu mai vin din când în când. Au fete uzbece, foarte tinere şi foarte ascultătoare. Doar cu două sute de rupii, dacă luaţi o cameră cu opt sute de rupii.

Mai ieftin decât alcoolul.

— De unde sunt aduse?

— Din Uzbekistan. Acolo se moare de foame. Patronul, Manoucher, le închiriază diplomaţilor arabi la petreceri. Sunt înnebuniţi să le vadă cum servesc doar cu şorţuleţele pe ele.

— Ele tac din gură?

— Dacă nu tac, le taie gâtul, zise Popalzai liniştit. Sunt atâtea... Aţi văzut-o pe micuţa care ne-a adus băuturile? O cheamă Shimaila şi este foarte supusă. Numai că e prea strâmtă. Vin mereu la ea. De aceea v-am spus să veniţi aici. Prezenţa mea nu miră pe nimeni. Numai un chelner în care am încredere ştie că sunteţi în camera asta. Astăzi, dumneavoastră l-aţi plătit...

— Vorbiţi engleza la perfecţie, observă Malko.

[17] Codul de onoare paştu.

— Am stat ani în şir în Statele Unite, spuse Iqbal Popalzai.

Scoase telefonul mobil şi formă un număr cu cioatele lui.

— Pe cine sunaţi?

— Pe Shimaila. Vreau să mă relaxez puţin. După aceea vom discuta despre afaceri.

După cinci minute se auzi o bătaie în uşă. Era Shimaila fără tavă. Fără să se uite la Malko, ea se îndreptă direct spre Popalzai. Schimbară câteva cuvinte, apoi colosul se ridică şi îşi scoase cămaşa lungă, dezvăluind un tors ca un butoi, plin de cicatrice şi o protează fixată de la cot în jos. În picioare în mijlocul camerei, începu să-i pipăie fesele uzbecei cu ciotul, de parcă Malko nu ar fi fost acolo. Între timp, ea îl masa cuminte între picioare. După o clipă, Popalzai gemu înfiorător, o împinse pe fată şi se întinse în pat sub privirile stupefiate ale lui Malko. Stofa *charouar*-ului era întinsă de un sex monstruos.

Micuţa uzbecă se apropie, desfăcu centura de la *charouar* şi îl lăsă să alunece în josul coapselor păroase, dezvăluind ceva ce semăna cu un braţ de copil sau cu un levier cu care se scot pneurile de pe jantă. Era un sex enorm, roşiatic, cu un gland ca un măr mai mic. După ce eliberă monstrul, Shimaila se întoarse spre geanta-diplomat a lui Popalzai de unde scoase o sticluţă cu ulei. Îşi turnă o picătură în palmă şi unse în întregime sexul afganului. Apoi, fără să-şi scoată şorţuleţul, îl încălecă şi potrivi membrul lui exact sub al ei. După trăsăturile încordate ale feţei, Malko înţelese că fata murea de frică.

Văzu proteza şi cele două cioate apucând şoldurile uzbecei. Îşi încordă muşchii braţelor şi o apăsa uşurel pe Shimaila, implantând-o în membrul lui monstruos. Micuţa urlă, zgâriindu-i pieptul păros, însă, fără pic de milă, Popalzai se afundă în pântecele ei puţin câte puţin, până când fesele fetei se lipiră de burdihanul lui. În acea clipă, el începu să o zgâlţâie ca pe un pom forţând-o să urce şi să coboare din ce în ce mai repede, făcând-o să scoată ţipete îngrozitoare. Shimaila vru să scape de el, iar Malko, îngreţoşat de această scenă din cale-afară de animalică, zări membrul în toată mărimea lui. Cu o mişcare bruscă, Popalzai o forţă pe fată să-l afunde înăuntru până la

rădăcină. Apoi figura se congestionă, se ridică din pat, apăsând bazinul tinerei de parcă ar fi vrut să o înşurubeze în el, apoi explodă cu un răcnet. Micuţa uzbecă se smulse imediat, căzu, se ridică şi fugi fără să mai ceară plata.

— Păcat că este atât de strâmtă! oftă Iqbal Popalzai.

*

* *

Afganul îşi reluase ţinuta decentă şi bău sfertul de scotch care mai rămăsese în sticlă. Acele luminoase ale ceasului lui Malko arătau ora unsprezece şi zece. Climatizorul se oprise brusc, iar în camera luminată de neoanele verzi de afară era o zăpuşeală de nedescris. Dacă nu era în joc soarta lui Bin Laden, Malko ar fi şters-o de mult, fiind scârbit de bestialitatea afganului. Acesta lăsă paharul din mână.

— Mâine plec la Kabul, zise el, ca să iau primele contacte. Mă întorc peste trei zile, *Inch Allah.*

— Nu v-am promis nimic, observă Malko.

Unicul ochi al afganului îl străfulgeră.

— Îl vreţi pe „şeic” sau nu?

— Fireşte că-l vreau.

— Atunci, lăsaţi-mă să-mi văd de treabă. Imediat ce voi afla unde este, începem operaţiunea. Voi avea nevoie de un elicopter şi de câţiva oameni. Va trebui să acţionăm foarte repede. Voi veni să vă iau şi să vă duc la tribul meu.

— De ce?

Iqbal Popalzai avu un rânjet sinistru.

— Ca să fiu sigur că voi primi banii…

Malko îi zâmbi la rândul lui.

— Credeţi că pentru americani eu valorez douăzeci şi cinci de milioane? Sunteţi optimist.

Argumentul păru să-l înmoaie pe afgan, care mormăi:

— Vom vedea. Mai întâi, trebuie să-l găsim.

— Aveţi idee cam pe unde este?

— Se află în Afganistan. Nu a plecat niciodată de acolo, decât o singură dată când s-a refugiat în zona tribală, în Tirah Valley sau în Waziristan. Mi-a spus-o chiar Zaeef. Şi îmi va mai spune şi alte lucruri.

— De ce trădează?

Popalzai îşi aprinse încă o ţigară cu bricheta Zippo ce

părea minusculă în mâna lui mare.

— Din două motive. Din punct de vedere politic, are pică pe Bin Laden. Fără el, talibanii ar fi încă la putere. Ei sunt oameni cinstiţi, menţin pacea şi într-adevăr au interzis cultivarea macului. Vor cu adevărat binele poporului.

— Dar sunt totuşi nişte fanatici, observă Malko.

Afganul făcu un gest din mână, neluându-i în seamă obiecţia.

— Ba nu, îl contrazise el. Îşi păstrează tradiţia. Pur şi simplu, au vrut ca tot Afganistanul să trăiască precum populaţia din satele paştu. Şi la mine în sat, femeile poartă burka şi nu se duc la şcoală.

— Dar dumneavoastră vă place alcoolul şi vă culcaţi cu târfe…

Afganul zâmbi.

— Allah o să mă ierte, căci ştie că în adâncul sufletului meu sunt un bun musulman. În orice caz, când americanii au început să bombardeze Afganistanul, Zaeef a ţinut o reuniune importantă cu mollahul Omar ca să discute despre soarta lui Bin Laden. După terminarea acestei reuniuni, Zaeef i-a cerut Franţei să-l primească pe Bin Laden…

— De ce? întrebă Malko mirat.

— Ca să fie judecat în Franţa unde nu riscă pedeapsa cu moartea. În plus, consideră că judecătorii francezi sunt mai nepărtinitori. Însă autorităţile franceze au refuzat… După aceea, regimul talibanilor s-a prăbuşit sub presiunea americanilor. Astăzi, talibanii ştiu că, dacă Bin Laden este găsit, americanii vor pleca din Afganistan, iar ei se vor întoarce la putere… Aşadar, prietenii lui Zaeef mă vor ajuta.

— Aveţi încredere în ei?

Afganul râse de naivitatea lui Malko.

— Bineînţeles că nu! Dar nici nu vreau să trădez ospitalitatea membrilor paştu. Îi voi spune că am un mesaj important pentru „şeic” din partea generalului Pervez Musharraf.

— Şi vă va crede?

— Da, fiindcă am grijă de familia lui, o hrănesc şi de aceea mă consideră un prieten de încredere.

Se ridică, deschise servieta şi Malko zări în treacăt un

pistol-mitralieră Ingram, cu încărcătorul ataşat. Popalzai era un om prudent.

— Mâine dimineaţă, iau avionul. Vă sun când mă întorc, sau vă trimit pe cineva de încredere. Mai rămâneţi aici puţin. Vreo jumătate de oră. Nu pomeniţi nimănui despre această întâlnire, că altfel…

— Că altfel ce se întâmplă?

Popalzai izbucni în râs.

— Unul dintre prieteni va muri…

Trânti uşa în urma lui, iar Malko se apropie de fereastră şi îl văzu urcându-se într-un vehicul 4x4 cu geamuri fumurii. Aşteptă o jumătate de oră, apoi coborî fără să întâlnească pe nimeni. Vreo trei taxiuri staţionau în apropiere şi se duse la *Marriott.* Era stupefiat. Iqbal Popalzai nu părea să glumească, însă propunerea lui era absolut nebunească.

*

* *

Lungit pe marginea piscinei de la *Marriott,* Malko se gândea la poziţia ciudată în care se afla Iqbal Popalzai. Oare după ce motive se ghida acest afgan neobişnuit? Era puţin trecut de unsprezece şi nu-i era nici foame, nici somn. Era vremea cea mai plăcută să facă o baie în piscină. Era răcoare şi nu se vedea nici ţipenie de om. Ferestrele luminate răspândeau o lucire suficientă ca să alunge tristeţea.

Se întreba ce avea să spună Greg Bautzer. În ciuda felului straniu în care de desfăşurase întâlnirea, avea senzaţia că Popalzai era un tip serios. Că nu minţea şi că avea într-adevăr posibilitatea să afle unde era Ussama Bin Laden. Dar de ce nu a tratat direct cu autorităţile americane? Încă îl mai frământa această întrebare, când telefonul sună. Era Priscilla.

— Unde eşti? îl întrebă ea.

— La piscina hotelului.

— De ce nu m-ai mai sunat? Am fost îngrijorată.

— Am crezut că eşti cu elveţianul tău.

— A anulat întâlnirea în ultimul moment. Avea o chestie oficială de făcut. Eu plec de la recepţia ambasadorului. Vrei să trec pe la hotel?

— Aş fi bucuros, spuse Malko.

Ajunse în zece minute. Văzându-l pe Malko în slipul de baie, Priscilla se descotorosi de rochie şi sări în apă.

— Ce bine el oftă ea. Vino şi tu!

Malko sări în apă, iar ea se lipi numaidecât de el.

— O să înnebuneşti tot hotelul, observă Malko. Toate camerele sunt ocupate.

— Şi ce dacă? Şopti ea în timp ce îşi strecura mâna în slipul lui.

Sfârcurile lungi şi întărite îi gâdilau pieptul. Citi în privirea ei că avea chef să facă dragoste. Amintirea micuţei uzbece violate îi reveni în memorie şi îl tulbură. Începu să o mângâie pe Priscilla. Băgată în apă până la piept, ea se sprijini de peretele mozaicat, depărtând picioarele şi aducând bazinul înainte. Malko o posedă astfel, fără măcar să-i scoată slipul. Ca să o poată pătrunde mai bine, Priscilla îl apucă de după gât şi ridică picioarele. Era foarte excitant.

— O să juisez, murmură ea.

El o posedă foarte repede. Când ieşiră pe margine se întrebă câţi oameni asistaseră la reprezentaţia lor.

— Apropo, zise ea, întâlnirea a decurs bine?

— Nimic serios, răspunse Malko.

*

* *

Greg Bautzer, cu privirea ascunsă de ochelarii de soare, înălţă capul şi răspunse la întrebarea lui Malko:

— Dacă îl cunosc pe Iqbal Popalzai! Fireşte, cine nu-l cunoaşte. De ce?

— Am auzit de el. Se pare că este prieten cu Hamid Karzai… Americanul zâmbi.

— El este prieten cu toată lumea… A băgat intrigi peste tot, dar nu i-a mers cu sovieticii.

— Vorbeşte bine engleza.

— Evident, doar a stat patru ani într-un penitenciar din Florida.

Malko avu senzaţia că îi aruncă o găleată cu apă rece în cap. Cu toate astea, afganul era foarte simpatic…

— Ce a făcut?

— Trafic cu heroină, zise pe un ton sobru şeful centralei.

Făcea parte din banda lui Yacoub Affridi care a stat şi el la zdup doi ani în New York. Popalzai şi-a pierdut un braţ, iar acum are o proteză. Făcea curse între Pakistan, Afganistan şi Statele Unite, cu proteza burduşită cu heroină. A avut tot timpul să-şi perfecţioneze engleza.

— Aşadar, e o adevărată secătură.

— Chiar puţin mai mult... A făcut tot felul de traficuri. Cu droguri, cu arme, cu fete. Aduce fetiţe din Uzbekistan împreună cu amicul său, generalul Dostom şi le închiriază bogătaşilor pakistanezi sau arabi. Lucrul cel mai puţin grav pe care l-a făcut a fost că a fabricat whisky pakistanez care orbeşte şi l-a vândut drept Black Label. În plus, a complotat cu talibanii şi le-a spălat banii. Se pare că are o nouă afacere la Kabul, sub protecţia prietenului său Hamid Karzai. Vrea să intre în politică, dar până şi Karzai este împotrivă.

Malko era de-a dreptul copleşit. Acum înţelegea de ce Popalzai nu s-a adresat direct Casei Albe pentru operaţiunea Bin Laden... Greg Bautzer se uită la el cu ironie.

— Nu mi-aţi spus chiar tot. Malko nu avea chef să-i pomenească despre spectacolul oferit de micuţa uzbecă, dar nu se putu abţine să tacă:

— Nu. Dar mă simt totuşi obligat să vă pun în temă. Cu condiţia să nu iasă din această încăpere ceea ce discutăm noi acum. Mă refer la Langley.

— Aveţi cuvântul meu, jură Greg Bautzer.

Liniştit, Malko îi povesti despre propunerea afganului. Spre marea lui mirare, americanul nu sări în sus. Când termină, Bautzer zise:

— Derbedeul ăsta este în stare de orice.

— Vreţi să spuneţi că a vorbit serios?

— Are tupeu. În 1979. Când a avut „accidentul”, mai avea şi alte bombe în haină. Dacă l-ar fi prins sovieticii, l-ar fi împuşcat pe loc. Mai mult mort decât viu, cu braţul smuls, a avut prezenţa de spirit să arunce haina şi să pretindă că a fost victima unei explozii... Sunt sigur că pentru douăzeci şi cinci de milioane de dolari este în stare să-l trădeze pe Bin Laden. Dar la fel de bine poate să fie un vicleşug de care numai afganii sunt în stare. Problema e să nu aflăm prea

târziu…

Malko îşi închipuia ce figură ar face Frank Capistrano, dacă i-ar menţiona numele lui Iqbal Popalzai. Cu toate astea, reacţia lui Greg Bautzer era încurajatoare.

— După părerea dumneavoastră, are posibilitatea tehnică să ne ducă la Bin Laden?

— Habar nu am, recunoscu americanul cu prudenţă, dar a lucrat mult cu talibanii. Ei nu vorbesc deloc engleza, iar el le serveşte drept interpret. Nu ştiu însă dacă l-a întâlnit pe Bin Laden. Oameni ca mollahul Omar ştiu sigur unde se află Bin Laden. Prin urmare, Popalzai ar putea să-l localizeze.

— Este adevărat că talibanii au făcut demersuri ca Bin Laden să fie primit de francezi, după evenimentele din 11 septembrie?

— Aşa este, confirmă şeful centralei. Mollahul Omar a înţeles că vor să distrugă sistemul taliban ca să slăbească puterea lui Bin Laden. Au vrut să-şi salveze regimul. În prezent, unii dintre talibani se opun lui Bin Laden din acest motiv.

— Aşadar, merită să exploatăm această propunere…

Greg Bautzer îi aruncă lui Malko o privire ironică.

— Sigur că da. Este ca şi cum cineva v-ar băga legat la ochi într-un sac plin cu şerpi cu clopoţei. Individul ăsta este în stare de absolut orice. Dumneavoastră decideţi.

Totul era clar. Malko îşi spuse că se va băga în sacul cu şerpi. Capturarea lui Bin Laden merita acest lucru. Numai că avea nevoie de acordul lui Frank Capistrano.

Capitolul X.

Frank Capistrano îl lăsă pe Malko să-i relateze cu lux de amănunte noua dar îndoielnica posibilitate ce i se oferea datorită acestui Iqbal Popalzai, fără să-l întrerupă, lucru ce nu era deloc uşor. Malko nu ascunsese nimic din personalitatea tenebroasă a afganului, nici antecedentele, aşteptându-se în fiecare clipă la reacţia negativă a consilierului special de la Casa Albă. După ce termină, îl întrebă pe Capistrano:

— Ce părere aveţi?

Fiind singur în camera „surdă" din ambasadă, Malko aştepta cu sufletul la gură reacţia consilierului special. Acesta se scarpină pe gât şi zise:

— Că acest Popalzai este un derbedeu nenorocit, un traficant de droguri şi un fost puşcăriaş, mi-e perfect egal. Mao Tse-tung a spus că nu te uiţi niciodată ce culoare are mâţa care prinde şoarecele. În cazul nostru, cu siguranţă mâţa e neagră. Singura întrebare care se pune este dacă *poate să-l prindă.*

— Întrebare la care deocamdată nu am nici un răspuns, mărturisi Malko.

— E pielea dumneavoastră în joc, nu a mea, observă cu o anumită brutalitate americanul. Dumneavoastră trebuie să judecaţi.

— Dacă într-adevăr ne duce la Bin Laden, o să-l plătiţi?

— Mă voi ocupa personal, îl asigură Frank Capistrano. Dacă preşedintele mă va asculta. Evident, ar fi mai bine să fie mort.

— Mort sau viu, zise Malko, trebuie mai întâi să-l localizăm. Aştept să se întoarcă Popalzai de la Kabul. Să sperăm că nu este un escroc.

— Mult noroc! îi ură Frank Capistrano. Am deplină încredere în dumneavoastră. Şi să nu vă faceţi griji în privinţa banilor. Doar facem afaceri. Va costa mult mai puţin decât rapelul la injecţia cu vitamina B-52…

Cu această notă de umor destul de îndoielnic, americanul

închise. Malko se afla faţă în faţă cu răspunderile sale. Trecuseră deja douăzeci şi patru de ore de când Iqbal Popalzai plecase la Kabul. Nu era convins că în atât de puţin timp afganul ar putea să reuşească acolo unde toată lumea a eşuat. Numai dacă nu cumva avea legături mai bune. Treaba cu ostaticii din Liban a durat ani de zile până să se rezolve după aceea foarte repede graţie noilor intermediatori şi evoluţiei situaţiei politice. În acest domeniu, nimic nu este imposibil. Nu e nimic ciudat în faptul că unii dintre talibani îi poartă pică lui Bin Laden. Totul este să bată monedă pe acest element încă neexploatat. Se întoarse în biroul lui Greg Bautzer. Americanul ieşea dintr-o şedinţă cu omologii lui pakistanezi consacrată morţii lui Daniel Pearl şi nu era deloc în toane bune.

— Scârbele alea de pakistanezi mint precum respiră! izbucni el. Susţin că nu mai au nici o legătură cu grupul terorist Jaish-e-Mohammad, dar noi ştim din ascultările radio că îi conduc în continuare. Ei sunt răspunzători de moartea lui David Pearl. Pe Musharraf nici nu-l mai ascultă, nici nu-l mai respectă. Nici nu mai îndrăzneşte să respire de teamă să nu fie trădat de armată. Al-Qaida a reuşit să se adapteze datorită pakistanezilor şi iranienilor care i-au ajutat să fugă. S-au răspândit în toată lumea, în afară celor care au rămas aici.

— Oare Bin Laden nu a făcut la fel?

Şeful centralei îşi luă o ţigară, o aprinse şi suflă îndelung fumul afară ca să se calmeze.

— Nu cred, spuse el. Nicăieri nu se simte mai în siguranţă ca în Afganistan sau în zona tribală. Dovada: se împlinesc zece luni de când îl căutăm cu mijloace sofisticate, cu bani şi cu ajutorul oficial al guvernelor pakistanez şi afgan... Aveţi vreo veste de la golanul ăla de Popalzai?

— Încă nu, zise Malko. Apropo, îi ştiţi adresa din Islamabad?

— Da, o am pe-aici pe undeva. De ce?

— Aş vrea să-i pun sub supraveghere casa. Ca să evit surprizele neplăcute. Ar fi posibil?

— Fireşte, aprobă Greg Bautzer. Am şi omul de care aveţi

nevoie. Arif Jamal, un spion de-al nostru care se descurcă destul de bine. El l-a supravegheat şi pe mollahul Abdullah. Îl voi contacta.

— Cu ce se ocupă de fapt?

— Este ziarist liber-profesionist, ceea ce îi permite să meargă peste tot.

— Nu are legături cu IŞI?

Americanul se strâmbă.

— Eu ştiu că a avut probleme cu ei din cauza dezvăluirilor pe care le-a făcut în presă... La un moment dat, chiar se temea că îl vor ucide. Asta reprezintă o anumită garanţie. Vă sun ca să vă spun cum să luaţi legătura. Aţi putea să vă întâlniţi la mine. Chiar diseară, dacă se poate.

— La revedere, zise Malko.

Problema Iqbal Popalzai îl îngrijora. Ar fi mai bine să fie atent. Imediat ce ieşi din ambasadă, telefonul mobil sună.

— Haideţi la mine pe la şapte să bem ceva, spuse Greg Bauzer. Va veni şi prietenul nostru. Park Road numărul 26, în F 8/3.

*

* *

Arif Jamal avea faţa de dihor şi corpul ca un burduf. Din cauza lentilelor groase ale ochelarilor, era greu să-i vezi privirea. Cu toate astea, vorbea bine engleza şi părea inteligent. După ce făcu prezentările, Greg Bautzer îl lăsă singur cu Malko. Acesta îi explică ce dorea: să supravegheze cine venea şi cine pleca din casa lui Iqbal Popalzai.

— Da, se poate, admise Jamal, dar nu va fi prea uşor, căci locuieşte într-un cartier mai mult decât rezidenţial. În F 10/3, 273 Strada 6, am mai fost şi altă dată. A fost locuinţa lui Zaeef, ambasadorul talibanilor în Pakistan.

Foarte aproape de *White Hotel,* îşi spuse Malko.

— Vă costă două sute de dolari pe zi, continuă Arif Jamal. Ar trebui să-mi daţi un avans pentru cinci zile. Voi lucra cu cineva ca să asigur supravegherea permanentă.

Malko numără banii, iar pakistanezul îşi turnă bucuros un pahar de whisky.

— Vă dau raportul în fiecare seară, zise el. Vin la *Marriott* ca să mă întâlnesc cu ziariştii străini. La cofetărie. Pe mâine.

Plecă, iar Greg Bautzer se întoarse.

— Aţi încheiat afacerea?

— Da, spuse Malko.

— Perfect. Haideţi să vă duc la Clubul ONU. Îl sărbătorim pe un prieten de la consulat.

*

* *

Cu mesele instalate pe o peluză foarte bine îngrijită, cu mâncarea destul de bună şi băutura din belşug, Clubul Naţiunilor Unite era în mod cert cel mai plăcut loc din Islamabad. Un dop de şampanie sări cu un zgomot sec, iar consulul se grăbi să umple paharele cu Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes din 1995. Mesenii ridicară paharele şi strigară:

— *Happy birthday, dear Harry!*

Erau deja la cea de-a cincea sticlă. Vesel, Greg se aplecă spre Malko.

— Dacă îl invitam şi pe consulul Greciei, aveam şi caviar!

— De ce?

— Nemernicul ăla a vândut în trei ani două mii de vize Schengen unor pakistanezi. Cu câte douăzeci de mii de dolari viza. Ne mai mirăm că membrii reţelei Al-Qaida se plimbă peste tot nestingheriţi.

— Face politică?

— Nu, vrea doar grâu şi atât. Fiindcă este rudă cu un membru influent din clasa politică din Atena, s-au mulţumit doar să-l recheme.

La masa de alături trei diplomaţi africani beau o sticlă mare de şampanie fără să sărbătorească ceva. Pakistanezul invitat la masa lor îşi umplea şi golea întruna paharul. Malko se străduia să-şi păstreze mintea limpede. S-ar putea să fie pe drumul cel bun ca să-l găsească pe Ussama Bin Laden. Trebuia doar să aştepte şi să se roage.

*

* *

Ziua trecuse exasperant de greu. Nu mai era chiar atât de cald, iar Malko profitase din plin de piscină. Nu primise

nici o veste de la Popalzai. În lipsă de altceva, începu să studieze din nou dosarul Bin Laden, dar nu descoperi nimic nou. La Kabul, Loya Jirga, însărcinată cu numirea unui nou guvern, abia se târa, iar americanii îl împingeau anevoie de la spate pe favoritul lor Hamid Karzai... Malko se uită la ceas. Era şase şi zece. Arif Jamal trebuia să fie acolo. Îl găsi într-adevăr pe ziaristul pakistanez la cofetărie în compania unei tinere superbe, cu părul lung până mai jos de mijloc, îmbrăcată într-un sari *mov.* Când îl văzu pe Malko, Arif Jamal întoarse capul în altă parte, prefăcându-se că nu-l vede. Acesta înţelese mesajul şi urcă în cameră. După un sfert de oră, telefonul sună.

— Sunt eu, Arif. Pot să urc?

Ziaristul pakistanez era lac de transpiraţie. Se scuză zâmbind:

— Persoana cu care eram lucrează la *Institut of Strategic Studies,* una dintre suprastructurile IŞI. Ea are sarcina să-i „aburească" pe jurnaliştii străini. N-am vrut să ne vadă împreună, căci le raportează şefilor absolut tot.

— Aveţi vreo veste?

— Nu mare lucru, zise jurnalistul. De dimineaţă, Iqbal Popalzai a plecat de acasă foarte devreme, împreună cu cei doi copii. S-a întors abia după-amiază.

— Sunteţi sigur?

Arif Jamal se uită la el surprins.

— Bineînţeles, e uşor de recunoscut după banda neagră de pe ochi şi după statură.

De ce a spus Popalzai că se duce la Kabul? Dacă se afla în Islamabad, de ce nu lua legătura cu Malko? Ziaristul dispăru, iar el aşteptă câteva minute, apoi coborî. Arif Jamal nu mai era acolo, în schimb, tânăra în mov discuta cu doi străini. Când Malko trecu pe lângă masa lor, ea îi adresă un zâmbet sclipitor şi zise:

— V-am văzut adineauri. Sunteţi jurnalist?

— Nu, răspunse Malko, lucrez pentru *US Aid.* De ce mă întrebaţi?

— Mă numesc Maria Sepha. Vi-i prezint pe James Callagher, de la *Observer* şi pe Tony Logan, de la BBC. Tocmai îi instruiam în legătură cu riscurile unui război

nuclear la noi în ţară şi în India. Doriţi să beţi o ceaşcă de ceai cu noi?

Lui Malko îi păsa cât negrul sub unghie de războiul lor nuclear, dar acceptă invitaţia. Se aşează. Maria Sepha era foarte atrăgătoare, cu tunica ei mulată, cu ochii superbi şi gura prea roşie. Se prefăcu interesat de expunerea ei în legătură cu războiul nuclear dintre India şi Pakistan, apoi se scuză. Maria Sepha îi dădu imediat cartea ei de vizită.

— Dacă aveţi nevoie de vreo informaţie, sunaţi-mă.

În ţara femeilor cu văl şi a legii islamice, asta era agăţare pe faţă. Puse cartea de vizită în buzunar şi se duse la piscină. Se întreba ce ascundea manevra lui Popalzai.

*

* *

Maiorul Safdar Hussein, însărcinatul din cadrul IŞI cu supravegherea străinilor care stăteau în Pakistan, reciti rapoartele ce conţineau supravegherea lui Malko Linge, agentul CIA care lucra sub acoperire pentru *US Aid* şi care era foarte cunoscut. Datorită agenţilor din Peshawar, ÎŞI îi urmărise îndeaproape încercarea de a-l găsi pe Bin Laden. Însă, de la revenirea în Islamabad, s-ar părea că agentul nu mai avea nici o ocupaţie. Acest lucru îl intriga pe maiorul Safdar Hussein care ştia că agenţii din serviciile de informaţii nu sunt plătiţi să stea degeaba. Acesta activa într-un fel, însă oamenii lui nu reuşiseră încă să descopere.

Şi asta nu din lipsă de personal… Printre informatorii care mişunau peste tot, şoferii de taxi şi agenţii de legătură, mai existau şi alte numeroase surse de informaţii. De pildă, americanii erau aliaţii pakistanezilor şi trebuiau să se poarte cu ei ca şi cu ouăle. Nici chiar el nu putea să controleze tot ce se întâmpla în ograda lui. Mulţi dintre agenţi aveau legături cu Al-Qaida sau cu grupările teroriste scoase în afara legii de preşedintele Musharraf. El era legat de mâini şi de picioare.

Fusese ideea lui să o trimită pe Maria Sepha, o paştu ambiţioasă, libertină şi lacomă ca un rechin, ca să intre în contact cu acel agent din CIA. Dacă era nevoie, pentru binele serviciului, nu ar ezita să se folosească de farmecele ei.

Îşi aranjă hârtiile şi se pregăti să se ducă la o casă sigură unde stătea de vorbă cu tânăra. Sediul IŞI, situat pe Kashmir Road, era o modestă clădire cu patru etaje care nu găzduia toate secţiile, celelalte fiind repartizate în zeci de imobile din Islamabad şi din Rawalpindi.

*

* *

La ora nouă fix, telefonul sună. O voce necunoscută îl anunţa pe Malko Linge că îl aştepta o maşină în faţa hotelului. Fără nici o altă explicaţie. Coborî şi zări în faţă un Pajero alb, iar la volan îl recunoscu pe bărbatul care îl condusese la *White Hotel.*

— Trebuie să vă duc la o întâlnire, îl anunţă pakistanezul.

Malko se urcă în maşină şi se îndreptară spre nord. După un sfert de oră, când rulau pe un bulevard mărginit în dreapta de un zid înalt, iar pe stânga de magazinele unui *markaz*[18]*.* Şoferul zise brusc:

— Suntem urmăriţi de două taxiuri. Trebuie să cer instrucţiuni. Aşteptaţi-mă aici.

Pakistanezul opri, coborî şi dispăru pe o străduţă din piaţă. Se întoarse după zece minute şi îi dădu o hârtie lui Malko.

— Trebuie să străbateţi piaţa pe jos. Când ajungeţi în capăt, luaţi-o pe bulevardul cu sens unic. Îndată ce vedeţi un taxi, luaţi-l şi duceţi-vă la această adresă.

Malko se uită pe foaie: F 10/3, 273 Strada 6. Era locuinţa lui Iqbal Popalzai.

Malko intră în piaţă. Aici întâlneai toate meseriile: măcelar, fabricant de plăcuţe pentru maşini, electrician, croitor… Nu era nici un străin. Ieşi într-un bulevard larg cu două benzi şi îl traversă. După trei minute văzu un taxi care încetinea. Malko îi dădu adresa şoferului şi întoarse capul. Se pare că nu era urmărit.

Merseră destul de mult, ajunseră într-un cartier rezidenţial cu străduţe liniştite şi vile luxoase. Şoferul opri la numărul 273, unde era o casă cu acoperişul ciudat ce semăna cu o pagodă thailandeză. Obloanele erau închise, dar, îndată ce Malko se apropie de uşă aceasta se deschise

[18] Piaţă.

şi zări în penumbră o siluetă masivă.

— Aţi fost urmărit? întrebă Iqbal Popalzai pe tonul lui protocolar.

— Nu cred. Dar cine m-ar putea urmări?

— IŞI. De dimineaţă erau în urma dumneavoastră. Noroc că prietenul meu şi-a dat seama.

Îl pofti pe Malko într-un salon cu ferestrele închise, mobilat doar cu canapele, fotolii şi un televizor imens. Climatizorul funcţiona şi era o răcoare plăcută. Popalzai luă o casetă video şi o introduse în aparat.

— Priviţi! îi spuse el emoţionat.

Caseta porni şi în prim-plan apăru numaidecât figura lui Ussama Bin Laden. Malko văzuse deja la televizor fragmente ale înregistrărilor video cu Bin Laden care durau doar câteva secunde, însă aceasta era o casetă întreagă. Camera arăta peisajul muntos, covoare şi câţiva bărbaţi cu turbane. Bin Laden vorbea fără să se întrerupă, făcând gesturi ample, iar uneori chiar zâmbea. Părea slab şi obosit, dar se exprima în arabă cu voce fermă.

— Ce spune? întrebă Malko.

Iqbal Popalzai făcu un gest evaziv.

— Aceleaşi lucruri! Îşi explică acţiunea şi le promite americanilor şi alte fapte. De asemenea, îi îndeamnă pe pakistanezi să se revolte împotriva generalului Musharraf. Dacă IŞI găseşte caseta la mine, o să am mari necazuri…

Pe ecran, Ussama Bin Laden îşi ţinea discursul, încadrat de trei bărboşi care stăteau turceşte. Malko înţelese doar ultimele cuvinte: „Alah akbar.” Afganul se ridică şi scoase caseta cu cioatele lui, apoi o flutură prin faţa lui Malko.

— Ştiţi de ce prezintă interes această casetă?

— Nu.

— Fiindcă a fost înregistrată acum mai puţin de două săptămâni. Nici măcar televiziunea Al-Jazira nu o are.

Deşi oarecum sceptic, Malko era totuşi impresionat.

— De unde ştiţi? Nu este înregistrată nici o dată. Nici un reper.

Popalzai se aplecă spre el cu un aer misterios, suflându-i în nas mirosul oribil.

— Am primit caseta de la Tajmir Jawad. Ştiţi cine este?

— Nu, recunoscu Malko.

— Este unul dintre cei mai importanţi şefi ai serviciilor secrete talibane. Răspunde de cele trei provincii din est. Are baza în Jalalabad şi se ocupă de protecţia lui Bin Laden şi a „arabilor”. Este foarte activ.

— L-aţi întâlnit la Kabul?

— Nu am fost la Kabul, spuse afganul zâmbind. Am spus aşa ca să vă induc în eroare, în caz că sunteţi un tip vorbăreţ. În schimb, am fost mult mai aproape şi am călătorit ziua, deşi este mult mai obositor.

Iată de ce era acasă ieri. Cel puţin, bine că lucrurile s-au lămurit într-o privinţă.

— Bine, aşadar l-aţi văzut pe Tajmir Jawad. Ce mai urmează? întrebă Malko.

Iqbal Popalzai îşi şterse ochiul care începuse să lăcrimeze, înghiţi un pumn de fistic, apoi spuse:

— O să-l mai văd. El este unul dintre mesagerii pe care Bin Laden îl foloseşte pentru contactele lui cu lumea din afară. De altfel, va pleca imediat ca să-i ducă alte mesaje.

— Vă duceţi şi dumneavoastră cu el?

Afganul izbucni în râs.

— Nu, este imposibil. Pe o rază de cincizeci de kilometri de locul în care se află Bin Laden, totul este controlat. Este extrem de prudent. Dar l-am convins pe Tajmir Jawad să-mi spună unde se află Bin Laden.

Malko reuşi să-şi ascundă scârba.

— De ce îl trădează?

— Ba nu-l trădează, trece în altă tabără, sublinie Popalzai cu un admirabil simţ al semanticii. După părerea lui, cruciada lui Bin Laden este de-acum încolo sortită eşecului. Iar până la urmă, Tajmir Jawad va fi prins. Nu vrea să-şi petreacă toată viaţa la puşcărie. Aşa l-am convins să-mi dea această informaţie. Vrea să-şi refacă viaţa în străinătate. Dar pentru asta, are nevoie de cinci milioane de dolari.

Capitolul XI.

Aşa e viaţa. Cele mai frumoase basme ale lumii se termină întotdeauna la fel. Malko se uită fix în unicul ochi al afganului. În privirea lui se citeau emoţia şi sinceritatea. Asta nu însemna practic nimic într-un ţinut în care minciuna era marfa cea mai răspândită.

— De ce vrea doar cinci milioane de dolari? întrebă Malko. Recompensa oficială este de cinci ori mai mare.

Iqbal Popalzai ridică mâna cu proteză.

— Mai întâi, că nu poate să trateze direct cu americanii, căci se află pe lista neagră a FBI-ului. Chiar dacă îl predă pe Bin Laden, tot va face închisoare pentru faptele comise în trecut. I-a executat pe mulţi. El l-a spânzurat anul trecut pe Abdul Haq, trimisul CIA. Are încredere doar în mine, fiindcă eu nu l-am trădat niciodată. Nu are nevoie de recunoştinţă oficială. Ci pur şi simplu vrea să plece şi să-şi schimbe viaţa.

Malko îl lăsa să vorbească. Pe de o parte, îi mirosea prea tare a vicleşug. Cinci milioane de dolari bani gheaţă să se ducă undeva în Afganistan... Dar mai era şi caseta, iar la paştu, trădarea era a doua fire. De secole, triburile îşi petrecuseră timpul vânzându-se diverşilor cotropitori. Se făcu avocatul diavolului.

— Dacă guvernul american îi va da lui cinci milioane de dolari, dumneavoastră vă vor rămâne doar douăzeci, observă el.

Iqbal Popalzai făcu un gest plin de mărinimie.

— Mie îmi ajung cu vârf şi îndesat. Dar aşa, avem o modalitate sigură şi rapidă de a reuşi.

— Şi cum procedăm?

— Peste cinci zile mă întâlnesc cu Tajmir Jawad.

— Unde?

— Încă nu ştiu, el va fixa locul în ultimul moment şi îmi va indica unde se află Ussama Bin Laden în schimbul sumei de cinci milioane de dolari. După aceea, nu îmi va rămâne decât să-i dirijez pe prietenii dumneavoastră americani.

Pus pe hârtie, planul părea simplu ca bună-ziua. Malko îşi

închipuia ce reacţie va avea Frank Capistrano şi zise:

— Cinci milioane de dolari sunt o căruţă de bani. De unde ştiu că prietenul dumneavoastră spune adevărul? Poate să ia frumuşel banii şi să-şi ia tălpăşiţa…

— Ba nu, spuse Iqbal Popalzai, fiindcă eu voi rămâne cu el până când îl găsiţi pe Bin Laden. Dar trebuie să vă hotărâţi repede. Dacă sunteţi de acord, trebuie să-i trimit un mesaj lui Tajmir Jawad prin cineva care pleacă în Afganistan peste două zile.

Malko se uită la casetă.

— Pot să împrumut caseta?

Iqbal Popalzai clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar nu se poate. Nu trebuie să o vadă nimeni. Eu nu am încredere în CIA. Vor trâmbiţa despre planul nostru şi se va duce de râpă. Şi atunci vom fi cu toţii în pericol de moarte… Tajmir nu are dreptul să-mi facă o copie. Am vrut să o am ca să vă conving. Dacă facem afacerea cu el, asta nu are importanţă. Însă, în caz contrar, nu vrea să se facă vinovat de vreo indiscreţie.

Malko se ridică.

— Vă dau răspunsul mâine dimineaţă. Sunaţi-mă sau vă sun eu.

Mai erau patru zile până la termenul limită.

*

* *

— Tajmir Jawad este într-adevăr unul dintre oamenii de încredere ai lui Bin Laden, confirmă Greg Bautzer, după o carieră strălucită în serviciile de informaţii ale talibanilor, unde s-a făcut remarcat prin ferocitate. El este Abdul Haq. Este pe lista celor zece persoane cele mai căutate întocmită de FBI. A dispărut în timpul debandadei talibanilor şi se ştie că se află în provinciile din nord-est sau în Waziristan.

— Aşadar povestea lui Popalzai este credibilă?

— Da, e credibilă, confirmă mai de voie mai de nevoie şeful centralei. Popalzai îi cunoaşte pe toţi talibanii sus-puşi.

— Ce părere aveţi despre casetă? O fi fost înregistrată de curând?

Americanul făcu un gest de neputinţă.

— Ar trebui s-o văd şi eu. Circulă zece de casete cu Bin

Laden. Majoritatea sunt făcute după fragmente de casete autentice, dar mai vechi. Până acum. Nimeni nu a reuşit să-şi dea seama nici când, nici unde au fost înregistrate. Agenţia a prezentat imaginile unor geologi. Dar fiecare a avut opinia lui. Caseta pe care v-a arătat-o Popalzai poate să fie de acum cincisprezece zile sau de acum un an… Chiar şi experţii se mai înşeală…

— Chiar intenţionaţi să-i încredinţaţi lui Popalzai cinci milioane de dolari? întrebă americanul uitându-se la el ciudat. Eu nu am căderea să-i dau nici măcar zece dolari…

Malko se grăbi să pună lucrurile la punct.

— Nu eu voi lua această hotărâre… Trebuie să întreb. Şi o voi face chiar acum.

La Washington, era unu dimineaţa. Frank Capistrano trebuie să fie acasă, la Mac Lean. Fireşte că nu era o oră potrivită ca să-l sune, dar nimic nu era normal în afacerea asta. Instalat în sala cifrului, Malko formă numărul personal al consilierului special de la Casa Albă. La cea de-a treia sonerie, se auzi vocea răguşită şi trezită din somn a americanului:

— Aţi avut o zi bună? îl întrebă Malko pe un ton mieros.

— Dacă m-aţi sunat ca să mă întrebaţi asta, vă trântesc telefonul, mormăi Frank Capistrano. Am avut o zi foarte proastă şi sper să nu-mi daţi lovitura de graţie.

— Şi eu la fel, zise Malko, dar mi-e teamă că vă veţi confrunta cu o hotărâre dificilă.

Fără să omită nici cel mai mic detaliu, îi spuse despre propunerea lui Iqbal Popalzai. După câteva clipe de tăcere, americanul zise:

— Ori tipul ăsta e un escroc genial, ori vom lua potul cel mare.

— Miza este de cinci milioane de dolari, continuă Malko, cu perfidie. Chiar dacă nu sunt nici banii mei, dar nici ai dumneavoastră, tot este nevoie de un timp de gândire.

— Dacă i-aş întreba pe birocraţii mei, mormăi Capistrano, Bin Laden ar muri liniştit de bătrâneţe… dar vă voi spune adevărul. Chiar după ce am slujit cinci preşedinţi, dacă dau greş în afacerea asta, sunt terminat.

— Îmi imaginez. Aşadar, e nu?

Urmă un moment de tăcere, apoi Frank Capistrano spuse apăsat:

— Poate că nu. Vă propun un târg. Vom împărţi riscurile.

— Cum?

— *Eu* vă dau consimţământul pentru deblocarea fondurilor, punându-mi în joc situaţia. *Dumneavoastră* veţi duce personal cele cinci milioane de dolari şi nu le veţi lăsa din mână până când nu vom avea capul lui Bin Laden. În acest fel, dacă va ieşi o porcărie, vom fi implicaţi amândoi.

Malko îşi reţinu cu greu un surâs amar. Împărţeala era echitabilă: pensionarea anticipată a consilierului în schimbul vieţii lui.

— Aşa-i cinstit, nu? sublinie Frank Capistrano.

În plus, probabil că mai era şi sincer… Se mai simţea încă sindromul Americii. Un strop de sânge american valora mai mult decât un litru de sânge străin.

— E perfect, se auzi Malko spunând.

Frank Capistrano scoase un mârâit vesel.

— *Well, we are în business!* Unde şi când doriţi aceşti bani?

— Nu trebuie să treacă printr-o bancă pakistaneză, zise Malko. Riscăm să se afle. Trebuie să dau răspunsul mâine dimineaţă.

— Foarte bine. Voi lua banii dintr-o bancă egipteană şi vi-i trimit printr-un curier special, sub acoperire diplomatică. Persoana vă va contacta când va sosi. Vă convine?

— Da, răspunse Malko. Pot să iau legătura cu colonelul Norris. S-ar putea să am nevoie de el.

— Îl anunţ de dimineaţă pe generalul Franks, îl asigură Capistrano. Sper ca de data asta să meargă… Cu ajutorul dumneavoastră.

Malko închise având neplăcuta impresie că fusese manipulat în mod grosolan. Încă o dată, se afla la cheremul americanilor. Îşi aduse aminte de un alt trimis al CIA, acel *warlord* paştu, Abdul Haq, trimis în Afganistan în octombrie 2001, cu cinci milioane de dolari ca să-i cumpere pe talibani. Cele cinci milioane de dolari au dispărut fără urmă, iar Abdul Haq a fost spânzurat chiar de cei pe care venise să-i cumpere.

Când deschise uşa biroului lui Greg Bautzer, acesta îi arătă o fotografie color.

— Uitaţi fotografia digitală a lui Tajmir Jawad făcuta de „Verişori[19]”. Plus datele personale.

Documentul înfăţişa un bărbos mic de statură, firav, cu ochelari cu rame ovale metalice, care semăna cu un birocrat. Malko îl băgă în buzunar şi răspunse ironic la întrebarea nepusă a lui Greg Bautzer:

— *We are în business,* zise el repetând expresia lui Frank Capistrano.

O afacere infernala. Ca să iasă cu bine, avea nevoie nu numai de CIA şi de U.S. Army, ci şi de ajutorul lui Dumnezeu. Când ieşi din Ambasada americană, se făcuse ora douăsprezece dar nu îi era foame. Era prea nervos. Nu se dusese nici la Priscilla, ca să nu se compromită. Se întoarse la *Marriott* ca să se gândească în linişte. Dacă voia să se întoarcă viu din Afganistan, trebuia neapărat să-şi ia anumite măsuri de prevedere.

*

* *

Priscilla era furioasă.

— Ai venit la ambasadă şi nici măcar nu ai trecut să mă vezi! Se răţoi ea la Malko. Tocmai acum când Marc este plecat la Kabul.

Toată lumea se ducea în Afganistan. Era atât de cald, încât lui Malko îi pierise tot cheful. Propuse imediat:

— Să mergem undeva să mâncăm.

— Mai bine vino la mine, o să fim mai liniştiţi, zise ea. Angelique este în Lahore cu bărbatu-său. Pun o sticlă de Taittinger la gheaţă.

— Bună idee! Aprobă Malko.

Era ca ultima ţigară pentru un condamnat la moarte. De la discuţia lui cu Frank Capistrano, se gândise la câteva lucruri care să-l ajute să scape cu viaţă din capcana în care se arunca din proprie iniţiativă. Mai rămânea doar să le pună la punct, dar nu putea să o facă decât a doua zi. În seara asta, era liber. Cum se mai răcorise puţin, se hotărî să

[19] Serviciile Secrete britanice.

se ducă la piscină. Dar nu ajunse acolo. Când ajunse în hol, se auzi strigat:

— Domnule Linge!

Se întoarse. Maria Sepha purta de data asta un *sari* roz cu o eşarfă lungă şi machiată tot la fel, ca regina din Saba. Se apropie de el privindu-l insistent, iar Malko îi simţi parfumul fin.

— Ce surpriză plăcută! zise el. Aveţi întâlnire cu ziariştii?

— Am terminat, oftă ea.

— Doriţi un ceai?

— Cu plăcere.

Piscina putea să mai aştepte. Malko îşi dădu seama foarte repede că pakistaneza îl agăţa cu neruşinare. Fiecare privire a ei era un îndemn la viol. Când scoase o ţigară, iar el i-o aprinse cu bricheta Zippo, ea rămase cu mâna într-a lui câteva clipe. Îi păru rău că îşi dăduse întâlnire cu Priscilla. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, ea zise:

— Trebuie să merg la un cocteil la hotelul *Serena.* Doriţi sa mă însoţiţi?

— Nu prea îmi plac mie cocteilurile, răspunse Malko, dar dacă sunteţi liberă, am putea să luăm masa la o prietenă de-a mea. Soţul ei este diplomat...

Maria Sepha se prefăcu gânditoare.

— Mă duc să anunţ şi mă întorc repede, zise ea.

Cât a lipsit, Malko vru să-i telefoneze Priscillei. Dar nu o făcu. Aşa îi va plăti cu aceeaşi monedă. Pentru seara în care abia sosise, iar ea plecase cu elveţianul ei. Se va înfuria la culme când îl va vedea apărând însoţit de superba pakistaneză.

*

* *

— Cunoaşteţi bine Islamabadul, constată cu admiraţie Maria Sepha.

— Am venit de mai multe ori aici, spuse Malko oprind în faţa casei celor două negrese.

Paznicul îi salută milităreşte şi apăsă butonul soneriei. După câteva secunde, uşa se deschise, iar în prag apăru o femeie cu o burka verde. Uluit, Malko se uită la Maria Sepha, care era şi mai şocată.

— Priscilla, începu Malko, am adus o prietenă pakistaneză, Maria Sepha.

Cel puţin, dacă avea burka nu putea să dea mâna. Intrară toţi trei în salon, iar primul lucru pe care Malko îl văzu era sticla de Taittinger pusă la rece într-o frapieră pe măsuţa joasă. Ca să mai înveselească atmosfera, el se grăbi să o desfunde şi să umple paharele. Dar îşi dădu brusc seama că femeile nu puteau să bea cu burka pe faţă.

— Priscilla, scoate-ţi burka, zise el.

— Nu, mulţumesc, se auzi o voce înăbuşită de ţesătură. Voi bea mai târziu.

El se întoarse către Maria Sepha zâmbind.

— Prietenei mele îi place la nebunie să se deghizeze.

Pakistaneza surâse politicos şi goli cupa de şampanie dintr-o dată.

— Este minunată, spuse ea.

Priscilla se ridică şi puse muzică arabă, apoi începu un dans oriental mai degrabă lasciv. Treptat, treptat, Maria Sepha se relaxa, râzând şi bând şampanie pahar după pahar. Malko era atent la mâinile Priscillei ca nu cumva să-i toarne otravă. După o ultimă piruetă, costumul verde se făcu nevăzut.

— Sunt obosită, mă duc să mă culc.

Maria Sepha părea din ce în ce mai surprinsă de această ambianţă bizară. Bine că era şampania cu care se vedea că nu era obişnuită… Se uită la Malko cu privirea înceţoşată.

— Ar trebui să plec…

Deodată, văzându-i sari-ul mulat pe formele senzuale, îşi dădu seama că o dorea nebuneşte. *Carpe diem!* Trebuia să profite de fiecare clipă de viaţă, mai ales când viitorul nu era sigur deloc. Se aplecă şi o sărută pe gură. Fu nevoit să încerce de mai multe ori, căci buzele Mariei rămâneau lipite, apoi simţi o limbă care venea cu tandreţe în întâmpinarea lui. Când strânse în palmă sânul încorsetat în mătase, pakistaneza nu protestă deloc.

*

* *

De un timp, Maria Sepha nu mai opuse rezistenţă decât de formă, fiindcă principiile îi fuseseră spulberate de

şampanie. Dar, Dumnezeule, ce greu se scotea *sari*-ul ei! Era plin de falduri, de copci şi de nasturi. Malko avea senzaţia că descuie un seif. În sfârşit, reuşi să-i descopere picioarele tinerei care se rostogoli pe covor râzând.

După câteva secunde, Malko reuşi să-i scoată chilotul. După aceea, încercarea de a-i opune rezistenţă fu doar de formă. Lungit peste ea, reuşi să se afunde în pântecele ei până la rădăcină. Ea ridică picioarele şi le încolăci în jurul mijlocului, îl cuprinse cu braţele de după gât şi începu să-l sărute cu furie. Se vedea că îi place la nebunie să facă dragoste şi se ondula sub el cu senzualitate. Când simţi că termină, scoase un ţipăt scurt şi tresări. Apoi lăsă picioarele în jos, îşi luă braţele de după gâtul lui Malko şi închise ochii.

El se ridică şi vru să o ajute, dar era imposibil. Parcă murise de plăcere. Până la urmă o ridică şi o întinse pe divan, dar ea nu făcu nici un gest. Şampania o ameţise şi adormise buştean. De aceea rezistase atât de puţin. Ce să facă cu ea? Nu-i cunoştea adresa şi nu putea s-o lase în stradă. În timp ce căuta o soluţie, auzi o voce în spatele lui:

— Ticălosule!

Se întoarse. Goală-goluţă, în afară de pantofi, Angelique, acum şi fără burka, îl privea furioasă. Înmărmurit, Malko zise:

— Priscilla mi-a spus că eşti în Lahore cu soţul tău.

— Soţul meu stă de pază în faţa unei închisori din Rawalpindi, zise ruandeza. Ca să-i împiedice pe pakistanezi să-i răneasscă pe tipii din Al-Qaida. Va veni abia mâine dimineaţă la şapte. Când mă gândesc că mi-ai băut şampania cu stricata asta! Şi că i-ai tras-o pe canapeaua mea!

Ruandeza avea simţul proprietăţii, nu glumă. Malko înaintă un pas către ea ca să încerce să o liniştească, dar ea scuipă ca o pisică înfuriată:

— Să nu m-atingi! Ai fi putut să faci tot ce-ţi trecea prin cap cu mine în seara asta!

Ca pentru a sublinia sensul precis al acestor cuvinte, ea se întoarse cu spatele la el şi plecă legănându-şi şoldurile, care nu erau cu nimic mai prejos decât ale Priscillei. Se auzi o uşă trântindu-se şi o cheie răsucită în broască. Angelique

se supărase rău de tot. Pe divan, Maria Sepha se ridica, clipind des din pleoape.

— Ce se întâmplă aici?

— Nimic, răspunse Malko, aţi dormit puţin.

Ea zâmbi.

— Am băut prea multă şampanie. Trebuie să plec.

S-ar părea că nu îşi mai aminteşte ce făcuse. Malko împinse discret chilotul sub divan şi o ajută să străbată încăperea. Înainte de a se prăbuşi în maşină, abia reuşi să-i murmure:

— F 8/2. Strada 31. Numărul 46.

Când va descoperi a doua zi dimineaţă că nu are chiloţii pe ea, îşi va pune multe întrebări, deşi se relaxase foarte bine faţă de ce avea să se întâmple în următoarele zile.

*

* *

Malko fu trezit la ora şase şi zece de curierul pe care îl trimisese Frank Capistrano, care sosise cu avionul de la Cairo. Înainte să se culce la loc, Malko îl sfătui să se ducă la Ambasada americană. La nouă fix, telefonul sună din nou. O voce necunoscută îl anunţă:

— Costumul dumneavoastră este gata. *Sir.* Puteţi să veniţi să-l luaţi chiar acum de la magazinul 681/10. În Aabpara Market. Întrebaţi de Shahid Mahmoud.

*

* *

Neştiind unde se află Aabpara Market, Malko luă un taxi. Era pur şi simplu locul în care scăpase de urmăritori în urmă cu două zile. Magazinul 681 era compus dintr-o tejghea într-un spaţiu de unu pe patru metri şi dintr-o firmă luminoasă: „Fancy Tailors”. Un băiat cosea aşezat chiar pe sol. Un bărbos înalt şi jovial zise chiar înainte ca Malko să deschidă gura:

— *I am Mahmoud!*

Formă un număr pe mobil şi apoi îi dădu aparatul lui Malko.

— Aţi luat vreo hotărâre? îl întrebă Iqbal Popalzai.

— Da. Este pozitivă.

— Bine, aprobă afganul. Aveţi tot ce vă trebuie?

— Da.

— În acest caz, plecaţi la Peshawar. Duceţi-vă în bazar, la General Post Office. Chiar în faţă, se află un magazin de covoare afgane. Întrebaţi de Sardan Mohammad. Voi vorbi eu cu el.

Malko plecă din piaţă şi voios, dar şi puţin încordat. Zarurile au fost aruncate. Trecu să-şi ia maşina şi se duse la Ambasada americană. Greg Bautzer îl primi cu un zâmbet ironic.

— Cineva v-a lăsat un pachet de dimineaţă. Este la mine în seif.

Deschiseră seiful amândoi. Era o geantă din piele moale, cum se foloseşte la valizele diplomatice. Malko o deschise şi descoperi teancurile de bancnote de o sută de dolari nou-nouţe. Frank Capistrano se ţinuse de cuvânt. Totuşi simţea un ghem în stomac. Greg Bautzer îi aruncă o privire întrebătoare.

— Chiar vreţi să plecaţi în Afganistan cu toţi banii ăştia?

— Sunt obligat, răspunse Malko, dar am nevoie de dumneavoastră pentru o serie întreagă de mărunţişuri.

— Vă stau la dispoziţie, zise americanul. Ce doriţi?

— Mai întâi o maşină mai discretă. Şi las Navigatorul aici.

— Nici o problemă. Am un parc de vreo şase maşini închiriate pe care le folosim pentru întâlniri. O Honda Civic cu număr de Peshawar. Vă convine? Altceva?

Malko se gândea la cererea lui Frank Capistrano: să nu lase banii din mână până în ultima clipă. Era partea cea mai delicată a operaţiunii… Îi explică americanului ce problemă avea şi găsiră împreună o soluţie.

— Lăsaţi-mă vreo două ore, îi ceru şeful centralei. Între timp, puteţi să folosiţi linia protejată ca să sunaţi în Kandahar.

Zis şi făcut. Colonelul Norris primise deja instrucţiuni. Malko îi mai dădu şi el câteva. Viaţa lui depindea de capacitatea de reacţie a ofiţerului. Închise doar după ce se asigură că totul era aranjat şi terminat. Când intră în biroul lui Greg Bautzer acesta îl informă că, în privinţa lui, totul era pus la punct.

— Vă invit la clubul diplomaţilor, zise el. Plecaţi după

aceea.

Clubul era la parterul ambasadei, într-un local slab luminat ce dădea spre o peluză ca vai de mama ei. Hamburgerul care îi fu servit lui Malko i-ar fi făcut silă şi unui hămesit, iar cafeaua era pur şi simplu infectă. Oricum era prea tensionat ca să-i mai fie foame. Se întoarseră în biroul americanului ca să ia geanta cu bani şi Honda Civic. Greg Bautzer îi strânse îndelung mâna.

— *Good luck and take care*[20]*.*

Malko ieşi din zona diplomatică şi se angajă pe Constitution Avenue. Îşi păstrase camera de la *Marriott.* Dacă Maria Sepha îl suna, îi spuneau că Malko a ieşit în oraş. Acest lucru nu-i va alerta pe cei din ÎŞI. Când ajunse în „punctul zero", centrul Islamabadului, Malko viră la stânga. După douăzeci de minute, rula pe drumul spre Peshawar.

*

* *

Clădirea roşie a fortului Balahisar îi apăru în faţă ca o veche cunoştinţă. Ajunse la Islamabad în mai puţin de două ore şi jumătate, însă climatizorul din Honda lăsa de dorit. Curgea. După un kilometru, *Pearl* îi apăru ca o oază de confort. Pregetă să se instaleze la Consulatul Statelor Unite, căci ştia că este supravegheat de ÎŞI şi de Al-Qaida, aşa că se hotărî să se ducă la *Pearl.* Nici una dintre soluţii nu era prea fericită. Se decise să lase geanta cu bani în portbagajul maşinii staţionate în parcarea hotelului. Cine ar putea bănui că în maşinuţa asta amărâtă se găsea o asemenea avere? Funcţionarii de la recepţie nu îl recunoscură.

Până îi cărară geanta de voiaj în camera 408, el luă un taxi şi se duse la GPO[21]. Chiar în faţă, la parterul unei clădiri vechi cu trei etaje, pe un panou albastru era scris: „Afgan Carpets & Handicraft". Intră în magazinul care mirosea a praf, unde erau înghesuite sute de covoare şi de obiecte oribile de artizanat într-o dezordine de nedescris. Îl întrebă pe un băiat de Sardan Mohammad. Tânărul îl conduse imediat într-o magazie minusculă, ticsită de bibelouri prăfuite şi de covoare făcute sul, unde fu întâmpinat de un

[20] Noroc şi să fiţi atent.

[21] General Post Office.

bătrân ras în cap, cu privire răutăcioasă şi cu un burdihan impresionant. După ce îl servi cu un ceai roşu, dădu un telefon scurt şi rămase mut, zâmbindu-i lui Malko, fiindcă engleza lui era extrem de săracă.

Iqbal Popalzai apăru după douăzeci de minute, tot la fel de jovial. Îi strânse mâna lui Malko, îl salută pe proprietarul magazinului şi întrebă:

— Totul e pregătit?

— Am banii, zise Malko.

— Foarte bine. Plecăm mâine dimineaţă la şapte. Fiul prietenului meu Sardan, tânărul pe care l-aţi văzut adineauri, vine să vă ia de la hotel. Vom folosi microbuzul lui cu care trece mereu graniţa.

— Plecăm singuri?

— Nu, am recrutat şase oameni ca să ne protejeze.

— Unde ne ducem?

Iqbal Popalzai îi zâmbi cu un aer misterios.

— Într-un sătuc situat între Kahi şi Shabi Kowt care nici măcar nu are nume. De la Landicotal, mai sunt vreo trei ore de mers. Tajmir Jawad ne va aştepta acolo. Îi dăm banii, iar el ne va spune unde se ascunde Bin Laden.

— Perfect, zise Malko. Dar am primit instrucţiuni să rămân cu Tajmir Jawad şi cu banii până verificăm informaţia.

— Mi se pare normal, spuse Iqbal Popalzai. Vom rămâne toţi trei cu banii, până când prietenii dumneavoastră îl vor găsi pe Bin Laden.

Această cerere nu-l tulburase în nici un fel, iar Malko îşi spuse că, în final, poate că pariase pe calul cel bun.

*

* *

Era şapte şi zece a doua zi de dimineaţă, când un microbuz roşu, decorat ca o adevărată operă de artă, se opri la intrarea hotelului. Fiul lui Mohammad veni să-l ia pe Malko din hol şi se făcu nevăzut după ce îi luă geanta de voiaj şi cea cu dolari.

În afară de Malko, de Popalzai şi de şofer, mai erau şase oameni înarmaţi cu Kalaşnikovuri care păreau duşi. Microbuzul demară imediat, îndreptându-se spre Jamrud

Road. Ajunşi la punctul de control din Kharkano, vehiculul fu oprit, iar şoferul se duse să-i ştampileze permisul.

— Staţi ascuns, îi zise Popalzai lui Malko.

Soldaţii în negru din Frontier Corps abia aruncară o privire vehiculului care demară imediat. De acum încolo, soarta lui Malko era în mâinile lui Iqbal Popalzai. Traficul nu era prea intens şi coborâră repede pantele pline de pietre din Khyber Pass. Serpentinele interminabile şerpuiau printre munţii arşi de soare. Era un peisaj maiestuos şi deşertic, fără nici un copac sau tufiş, unde crestele roşiatice alternau cu plăcile din bazalt negru şi strălucitor. Aproape după fiecare curbă, apăreau ruinele unui fort vechi, cu meterezele gălbui, vestigii ale bătăliilor furioase ale triburilor paştu cu englezii din secolul trecut. Privelişte a îţi tăia respiraţia. Cam peste tot se vedeau tunelurile părăsite de pe calea ferată ce lega Peshawar de Landicotal. Cu cât urcau mai mult, cu atât oamenii erau mai bine înarmaţi. Se aflau în mijlocul teritoriului tribului Affridi. Satele erau presărate ici şi colo dar, cum casele aveau aceeaşi culoare cu stâncile, nu se puteau distinge prea bine. Din loc în loc se vedea câte o icoană sculptată în stâncă, în amintirea soldaţilor englezi masacraţi de triburile paştu.

Malko admira acest peisaj sălbatic pe care îl văzuse deja de atâtea ori, dar mereu cu aceeaşi emoţie: era un loc magic. O ultimă trecere peste calea ferată şi după ce merseră pe lângă imensul fort Khyber Rifles, al cărui blazon era pictat pe stânci, coborâră spre Landicotal. Ultimul târguşor înainte de graniţa din Torkhan. Microbuzul opri în centrul Landicotalului, în faţa unui restaurant în aer liber, care nu avea nici un client.

— Schimbăm maşina, anunţă Popalzai. Cu asta nu vom putea trece.

Coborâră o străduţă în pantă şi se opriră lângă un foarte vechi Land Cruiser păzit de un tânăr. Iqbal se aşeză lângă el, Malko se lipi de portieră. Cei şase oameni înarmaţi se înghesuiră cum putură pe cele două banchete din spate. Dar în loc să o ia pe şosea, vechitura se angajă pe o pistă ce ducea spre vest, care abia se distingea.

— Nu trecem prin Torkhan? întrebă Malko mirat.

— Nu, răspunse Popalzai. Unde mergem noi nu sunt controale.

Pista era perpendiculară pe şosea, iar drumul spre Torkhan rămânea în urmă, apoi văzură imediat pantele roşiatice şi deşertice, presărate ici şi colo cu câte o căsuţă din chirpici. Vehiculul urca şi cobora, mergea la vale, apoi escalada cărările pentru animale. Zdruncinat din toate încheieturile, Malko aţipi. Deşi magnific, peisajul era de o monotonie îngrozitoare. Vocea lui Iqbal Popalzai îl făcu să tresară.

— Am ajuns în Afganistan.

Malko aruncă o privire la ceas şi observă că mergeau de aproximativ o oră. Soarele îi bătea direct în geam, prin urmare mergeau spre nord. Drumeagul abia se observa şi nu ajungea în nici un sat. Era un teren al nimănui cu peisaj selenar. În ciuda zdruncinăturilor, Malko adormi buştean, moleşit de căldură şi asfixiat de praf.

*

* *

— Am ajuns!

Iqbal Popalzai îl zgâlţâna încetişor pe Malko de umăr. Acesta deschise ochii tresărind. Vehiculul se oprise pe un platou înconjurat de câteva căsuţe din piatră. Se aflau într-un căuş înconjurat de un masiv muntos pe care erau câţiva arbori coniferi pricăjiţi.

— Unde suntem? întrebă Malko, după ce coborî din Land Cruiser.

Popalzai despături o hartă pe capotă şi îi arătă punctul cel mai sudic faţă de Jalalabad.

— Aici, spuse el. Se întretaie mai multe drumuri. Putem să urcăm spre Jalalabad sau să coborâm spre pasurile care ajung în Valea Tirah. Masivul pe care îl vedeţi în depărtare, la sud, este Tora-Bora.

— Am ajuns primii? întrebă Malko.

— Da. Tajmir Jawad vine de mai departe. Poate că va întârzia. Vă este sete?

Îi întinse o Coca călduţă pe care Malko se chinui să o bea. Căldura era sufocantă şi se adăpostiră la umbră într-o cocioabă nelocuită. Cei şase oameni înarmaţi se ghemuiră

lângă zidul de piatră. Popalzai părea foarte calm. Se aşează lângă Malko.

— Sunteţi mulţumit?

— Este cam devreme să mă pronunţ, răspunse el.

Afganul nu făcu nici un comentariu. Se scurse o oră într-o linişte apăsătoare. Acele ceasului lui Malko arătau ora douăsprezece fix. Soarele se afla către zenit, iar roiurile de muşte bâzâiau în jurul lor. Liniştea era absolută. Un avion zbura foarte sus, întorcându-se probabil de la Peshawar. Deodată, Iqbal sări în picioare şi ridică braţul arătând un nor de praf în depărtare.

— Vine!

Malko mai mult ghici un vehicul care se apropia. Şi el se apropia de clipa adevărului. Cei şase oameni înarmaţi cu Kalaşnikovuri se odihneau în continuare. Sub cămaşă, pistolul Beretta 92 atârna la curea, cu un glonţ pe ţeava. Privi vehiculul care se îndrepta spre ei. Era o camionetă Toyota cum văzuse cu miile în Afganistan. Era vehiculul preferat al talibanilor.

— De unde ştiţi că este el? întrebă Malko.

— Nimeni nu o mai ia pe drumul ăsta, îi explică afganul. Talibanii l-au minat şi trebuie să ştii pe unde să mergi.

Era o explicaţie plauzibilă. Malko fixa Toyota cu inima bătându-i mai să-i sară din piept. În ciuda razelor de soare care se reflectau în parbriz, reuşi să constate că se afla un singur om la bord. După cinci minute, vehiculul plin de praf se opri lângă ei, iar şoferul coborî. Era un afgan înalt, cu tradiţionalul „pacol” din lână pe cap, cu o mustaţă stufoasă şi cam solid. El şi Popalzai se îmbrăţişară îndelung, apoi Iqbal se apropie de Malko şi spuse în engleză:

— El este prietenul meu Tajmir Jawad. Din păcate, nu vorbeşte deloc engleza.

Tajmir Jawad luă mâna lui Malko şi o strânse mult în palmele sale, după obiceiul afgan.

— Cred că se grăbeşte să vadă banii, zise Malko.

Se duse la Land Cruiser şi luă geanta mare din piele. După ce o aduse, o puse jos şi o deschise. Băgă mâna în ea. Cu acelaşi gest scoase un teanc de zece mii de dolari. Era mereu zâmbitor, cu toate că bărbatul din faţa lui nu era

Tajmir Jawad. Fotografia furnizată de CIA era mărturie. Aşadar, îi era mult mai greu să-şi salveze pielea decât cele cinci milioane de dolari. Asta într-o ţară unde mori şi pentru o sută de dolari.

Îşi aminti de deviza gravată pe bricheta Zippo găsită asupra unui soldat care a luptat în Vietnam, în 1970: *„You never really lived until you've nearly died"*[22]*.* El ar fi trăit mult mai mult.

[22] „Nu trăieşti cu adevărat până când nu te afli foarte aproape de moarte."

Capitolul XII.

Falsul Tajmir Jawad păru surprins de zelul lui Malko de a-i arăta dolarii. Schimbă o privire rapidă cu Iqbal şi vorbiră ceva în paştu. Malko avea un singur gând: să câştige timp şi să evite conflictele. Avea nevoie de o jumătate de oră. Faţă de americani, Iqbal Popalzai nu îşi permitea să-l lichideze pur şi simplu pe Malko şi să fugă cu banii. Era un vicleşug pe care Malko nu-l dibuise încă. Îndată ce şi-a dat seama că nou-venitul nu este Tajmir Jawad, îi puse cruce găsirii lui Bin Laden. De-acum încolo, în ordinea priorităţilor, era: să-şi salveze viaţa, apoi cele cinci milioane de dolari.

Soarele ardea nemilos. Toţi trei se priviră chiorâş. Malko se hotărî să preia iniţiativa. Se întoarse către Popalzai:

— Acum că a aflat că am banii, trebuie să ne spună unde este Ussama Bin Laden.

— Fireşte! Fireşte, aprobă afganul.

Îl abordă pe falsul Tajmir Jawad în paştu. Interlocutorul îl aproba pe şef mormăind vagi „atcha[23]”. În final, se duse la maşină şi se întoarse cu o hartă mare a Afganistanului marcată deja pe care o întinseră pe un covor uzat întins în grabă de Popalzai. Acesta şi falsul Tajmir începură să discute în paştu, iar Jawad puse degetul pe un punct albastru, ce reprezenta un mic lac în nordul axei Jalalabad – Kabul. Începu o lungă explicaţie pe care Iqbal i-o traduse imediat.

— Zice că Bin Laden se află cu escorta într-o casă mare la marginea satului Naghlu, pe malul acestui lac. Este într-o vale mai înaltă unde nu există nici un drum de acces. Se merge doar călare sau pe jos, de la drumul spre Jalalabad – Kabul. Sunt aproape opt ore de mers.

— Nu are mai multe amănunte? întrebă Malko.

Urmă un alt schimb de replici. Tonul urcă.

— Susţine că este uşor de găsit, zise Popalzai. Este o singură casă mare lângă lac, iar Bin Laden are mulţi cai şi

[23] Bine.

măgari.

— De ce ne-a dat întâlnire aici? întrebă Malko. Este foarte departe de acel loc.

Întrebarea păru să-l ia prin surprindere pe paştu care bolborosi un răspuns laconic din care Malko înţelese doar cuvântul „Jalalabad”.

— Este în Jalalabad, traduse Popalzai. Nu e departe.

Malko dădu din cap, prefăcându-se mulţumit.

— Bine. Aşteptăm toţi trei aici, iar eu mă duc să-i anunţ pe americani care este poziţia lui Bin Laden. Îndată ce îl găsesc, va putea pleca cu banii.

Malko se aştepta ca Iqbal să vină cu argumente. Din contră însă, acesta aprobă imediat:

— Trebuie să ne mai dea câteva amănunte. Acolo pădurile sunt foarte dese. Dacă nu avem repere precise, americanii nu vor vedea nimic.

I se adresă din nou falsului Tajmir care răspunse răstit. Discuţia degenera foarte repede şi se transformă în ceartă. Se pare că Jawad nu voia să spună mai multe. Brusc, Popalzai se scotoci în *charouar* şi scoase un pistol enorm pe care îl îndreptă spre capul prietenului său vociferând:

— Ce se întâmplă? întrebă Malko consternat.

— Susţine că nu poate să ne dea mai multe detalii. Că este doar o singură casă mare pe malul lacului şi că trebuie să ne ducem repede, căci Bin Laden poate să plece în orice moment.

Popalzai trase piedica şi spuse ceva pe un ton ameninţător:

— Îl omor, spuse el apoi în engleză. Sunt sigur că ne minte. Este un hoţ, un bandit…

Lucrurile căpătară o întorsătură neaşteptată… Malko se uită discret la ceas. Se scurseseră doar şaptesprezece minute de când dăduse alarma. În acel moment, elicopterele colonelului Norris se îndreptau spre ei. Cu condiţia să funcţioneze bine comunicaţiile şi să nu se rătăcească.

— Să ne dea mai multe amănunte, sugeră Malko. Sau să ne ducă acolo.

— Cum?

— Cu elicopterul. Astfel, nu vom risca nimic…

— Dispuneţi de elicoptere?

— Pot să fac rost.

Falsul Tajmir Jawad se apropiase cu grijă de geanta cu bani. Popalzai întoarse capul şi spuse:

— Mă duc să-i propun.

Dar nu mai apucă. Falsul Tajmir începu să urle cât îl ţinea gura. În câteva secunde, un nor de turbane negre apăru de după dâmburile din împrejurimi şi înconjură micul grup. Erau oameni înarmaţi cu Kalaşnikovuri şi cu RPG 7, bărboşi şi acoperiţi cu cartuşiere. Îndreptară cu toţii armele spre Popalzai şi Malko. Numaidecât Popalzai se întoarse şi dădu un ordin gărzilor sale de corp. Acestea se ridicară brusc şi puseră mâna pe arme. Dar nici nu apucară să le folosească: nou-veniţii începură să tragă rafale până când îi doborârâ pe toţi la pământ.

Când se aşternu iarăşi tăcerea, cel care înaintase către Popalzai era lungit pe spate şi îi curgea sânge din gură şi din nas, altul era chircit şi se ţinea de burtă cu ambele mâini. Trei dintre ei fuseseră ucişi pe loc. Ultimul, care se chinuia să fugă şchiopătând, fu prins de un bărbat cu turban negru care apăsă cu răceală pe trăgaciul armei, nimerindu-l direct în ceafă.

Încremenit, Malko nu înţelegea nimic din acest măcel, dar stătea cu sufletul la gură se aştepta în fiecare clipă să fie împuşcat. Nici măcar nu încercase să scoată Beretta din curea. Deodată liniştea fu întreruptă de falsul Tajmir Jawad care începu să urle la Popalzai, făcând gesturi ameninţătoare. Afganul lăsă pistolul din mână şi plecă privirea în pământ, cu buzele tremurând.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Malko.

— Ne-a trădat, bâigui Popalzai. Nu a intenţionat nici o clipă să ne ducă la Bin Laden.

— Şi povestea cu lacul? A inventat-o?

— Nu, dar este un loc unde Bin Laden se ducea câteodată, când erau talibanii la putere, dar de atunci, nu a mai pus piciorul acolo.

În timp ce vorbea, falsul Tajmir Jawad luase geanta din piele cu cele cinci milioane de dolari şi le ordonă ceva

oamenilor săi. Doi dintre ei o duseră în maşină. După aceea, i se adresă lui Popalzai. Acesta îi traduse lui Malko:

— Spune că nu ne va omorî. Pe mine, pentru că am luptat cu vitejie împotriva sovieticilor, iar pe dumneavoastră, fiindcă sunteţi oaspetele meu. Vor folosi banii americanilor ca să-şi ducă războiul mai departe.

Malko era consternat. Oamenii lui Popalzai fuseseră împuşcaţi cu toţii sub ochii lui şi nu erau deloc secvenţe dintr-un film… Grupul turbanelor negre se retrăgea spre Toyota falsului Jawad. De după un dâmb, mai apăru un vehicul. Asediatorii se îngrămădiră în cele două camionete. În acel moment, Iqbal se aplecă să-şi ia pistolul de jos. Unul dintre turbane trase imediat o rafală care împrăştie tot praful în jurul lor. Unul dintre gloanţe ricoşă şi intră în piciorul drept al afganului. Acesta se prăbuşi urlând şi plin de sânge. Strâmbându-se începu să-i ameninţe de mama focului pe bărbaţii care fugeau. Deodată, Malko îşi dădu seama de ceva. Afganul era cu adevărat în afara legii. Asta nu avea nimic de-a face cu ameninţările pe care le proferase de faţă cu falsul Tajmir Jawad. Popalzai făcuse spume la gură şi agita mâna spre cele două maşini care se îndepărtau. Malko înţelese dintr-o străfulgerare că tot ceea ce se întâmplase înainte ca glonţul să-i intre în picior făcuse parte din scenariu. Inclusiv împuşcarea celor şase oameni ai lui.

Totul fusese pus la cale pentru ca Malko să creadă că Popalzai era de bună-credinţă, dar fusese „înşelat” de fostul taliban. Planul fusese bine ticluit: banii dispărură, dar nu se atinseseră nici măcar de un fir din părul lui Malko. În timp ce îşi dădea seama de toate astea, zgomotul caracteristic al câtorva elicoptere începea să se audă din ce în ce mai tare. Şi deodată, apărură cinci elicoptere de după o creastă. Două „banane zburătoare” Chinook escortate de trei „gunships” ticsite de mitraliere, de tunuri şi de rachete. Într-un bubuit de tunet, cele cinci aparate ajunseră deasupra lor şi se opriră pe loc la joasă altitudine. Malko le făcu semn, arătându-le direcţia în care plecaseră cele două camionete. Ascultătoare, cele cinci elicoptere porniră în zbor, ca nişte vulturi de oţel năpustindu-se asupra prăzii, în urmărirea

celor două vehicule şi a celor cinci milioane de dolari. Iqbal Popalzai uită de durerea de la picior şi urlă:

— Ce-i asta?

— Cavaleria! strigă Malko.

Elicopterele dispăruseră deja după un deal. După câteva minute, se auziră rafale de arme automate amestecate cu zgomotul surd ai tunurilor. Urmă o explozie mai puternică: o rachetă aer-sol. Malko îl ajută pe Popalzai să se ridice de jos. Va regla conturile mai târziu. Afganul avu totuşi reflexul de a-şi recupera pistolul, apoi, sprijinindu-se de Malko, namila reuşi să ajungă la vechitura de Land Cruiser, unde se prăbuşi strâmbându-se de durere. Din picior sângele curgea şuvoi. Malko demară şi porni în direcţia în care dispăruseră elicopterele.

*

* *

Erau cadavre întinse peste tot, chircite sau cu braţele încrucişate, râmase acolo unde rafalele mitralierelor din elicopterele de luptă le doborâseră. Cele trei elicoptere de pază continuau să se rotească la mică altitudine, ca să evite orice element-surpriză, iar din cele două Chinook care aterizaseră coborâră vreo treizeci de combatanţi ai Forţelor Speciale, în costume de camuflaj şi înarmaţi ca nişte crucişătoare. Toyota roşie a falsului Tajmir fusese ciuruită de o rafală, iar acoperişul zburase. În imediata apropiere, falsul Jawad se sprijinea de o stâncă, foarte palid şi cu faţa plină de sânge, cu puţină spumă roşiatică la gură. Malko nu trebui să-l privească prea mult ca să-şi dea seama că va muri în curând... Deodată, observă nişte pete verzui împrăştiate peste tot, care zburau razant cu stâncile. Erau bancnotele de o sută de dolari. Căzuseră din geanta de piele care fusese ciuruită de o rafală. Colonelul Norris veni în goană la el şi îl salută.

— Perimetrul este în siguranţă, domnule, îl anunţă el cu vocea lui mecanică. Nu am suferit nici o pierdere.

Având în vedere disproporţia dintre forţe, nici nu era de mirare.

— Există răniţi printre adversari? întrebă Malko.

— Nu, domnule, răspunse colonelul, în afară de acesta,

însă paramedicul zise că nu poate fi transportat.

— Eu am un rănit, spuse Malko, este în maşină. Acordaţi-i îngrijirile necesare şi spuneţi-le oamenilor dumneavoastră să adune toate bancnotele. E o avere aici.

Colonelul Norris îl privi năuc.

— Sunt adevărate?

— Doar dacă rezerva federală nu fabrică şi bani falşi, preciza Malko. Grăbiţi-vă că bate vântul, iar eu răspund de aceşti bani…

Ofiţerul începu imediat să dea ordine. Oamenii lui îşi puseră armele în bandulieră şi începură să alerge după bani. Era un spectacol suprarealist… Malko puse la adăpost geanta distrusă şi se apropie de rănitul care îl privi cu ochii înceţoşaţi.

— Vă acordăm îngrijirile necesare, zise Malko, dar vreau să ştiu adevărul. Ştiu că nu sunteţi Tajmir Jawad. Aşadar, cine sunteţi?

Rănitul bolborosi un răspuns vag într-o engleză aproximativă şi scuipă puţin sânge. Şi el avea o rană foarte urâtă la coapsă, din care i se scurgea tot sângele. Deodată Malko auzi un zgomot în spatele lui şi se întoarse. Popalzai venise şchiopătând lângă el, strâmbându-se de furie, cu pistolul între cioate, lăsând o dâră de sânge în urmă.

Înainte ca Malko să poată scoate o vorbă, afganul îşi goli încărcătorul în rănit. Îl împuşcă în cap, în piept, în gât, până când falsul Jawad se prăbuşi într-o parte. Iqbal nu se opri decât când i se terminară gloanţele. Victima murise de mult. Ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, Popalzai începu să lovească mortul cu mânerul armei.

— Liniştiţi-vă, zise cu răceală Malko, a murit.

— M-a trădat, ţipă Popalzai. Voiam să-i scot ochii şi să-i smulg inima din piept.

— Aşa se procedează cu trădătorii?

— Da.

— În cazul acesta, sublinie Malko, eu ar trebui să vă fac acelaşi lucru. Pentru că m-aţi trădat…

— Eu!

Malko nu-l lăsă să se afunde mai rău în minciună. Scoase din buzunar fotografia adevăratului Tajmir Jawad şi i-o puse

afganului sub nas.

— Acesta este bărbatul cu care trebuia să ne întâlnim. Cel care a venit era un complice de-al dumneavoastră. Aţi dat ordin să vă împuşte oamenii. Aceştia nu erau din tribul dumneavoastră, ci nişte bieţi prăpădiţi adunaţi probabil din taberele de refugiaţi. Nu aţi vrut să omorâţi oamenii de pe la dumneavoastră. Dar nu aţi vrut să mă omoare nici pe mine. Ca să vă protejaţi viitorul. Omul ăsta era complicele dumneavoastră. Trebuia să ia un comision de cinci milioane de dolari. Bine gândit.

— Nu-i adevărat! se bâlbâi Popalzai. M-a minţit şi a vrut să ne omoare. Pot să dovedesc.

Malko clătină din cap.

— L-aţi omorât înainte să vorbească, bine jucat, n-am ce spune. Nu voi avea niciodată dovezi. Norocul dumneavoastră. Acum. Plecaţi. Vă las maşina. O să vă panseze. Să nu-mi mai ieşiţi niciodată în cale.

Fără un cuvânt, cu capul plecat, Iqbal Popalzai plecă şchiopătând spre Land Cruiser. Îi lăsase pe bieţii amărâţi să fie omorâţi cu sânge rece. Şi toate astea pentru o sumă frumuşică de bani. Nu-i mai punea la socoteală şi pe adevăraţii sau falşii talibani masacraţi de Forţele Speciale conduse de colonelul Norris. Nici ei nu erau implicaţi în această mascaradă. Fusese un vicleşug în stil paştu. Colonelul Norris se apropie, îl salută şi zise cu voce puternică:

— Domnule, lipsesc trei mii patru sute de dolari. Am căutat peste tot. Cred că vântul i-a dus foarte departe Doriţi să măresc aria căutărilor?

— Este inutil, zise Malko. Plecăm.

— Veniţi cu noi?

— Păi nu am chef să mă întorc pe jos.

— Eu trebuie să mă duc la Kandahar, preciză ofiţerul. Nu am voie să survolez Pakistanul.

— Foarte bine, răspunse Malko. Vom face un ocol prin Kandahar. Dar sper că voi fi la Islamabad pentru masa de seară.

Greg Bautzer va trimite pe cineva după maşina rămasă în parcarea de la *Pearl.* Se îndreptă spre un elicopter şi se

instală lângă pilot. Era amărât şi decepţionat. Şi cea de-a doua încercare se dovedise un dezastru. Dacă nu ar fi pus un emiţător genţii cu bani ca să le permită elicopterelor să se orienteze, Dumnezeu ştie ce s-ar fi putut întâmpla. Colonelul Norris veni lângă el şi, când rotoarele începură să se învârtească, strigă:

— Lăsăm o grămadă de morţi în urmă! Ce să...?

— Faceţi un raport, îl sfătui Malko. Spuneţi că a fost vorba despre o operaţiune de recunoaştere cerută de aliaţii afgani şi că nişte „elemente ostile” au deschis focul când au văzut elicopterele.

— Aşa este, domnule... Dar...

— Veţi primi felicitări, îi promise Malko. Frumoasă operaţiune. Nici o pierdere şi câţiva duşmani au fost scoşi din luptă.

Şi toate astea pentru trei mii patru sute de dolari...

*

* *

— Dumneavoastră daţi numai peste nebuni şi escroci! zise pe un ton sentenţios Greg Bautzer. Altminteri, am fi ajuns şi noi cu mijloacele pe care le avem. În fine, aţi scăpat ca prin urechile acului... Şi nu suntem pregătiţi să dăm ochii cu canalia aia de Popalzai. Cred că este deja la Kabul. Totuşi, să sacrifice şase oameni pentru un simplu scenariu, e prea de tot! Numai un paştu poate să facă aşa ceva.

Malko nu avea chef de discuţii. Americanul avea dreptate. Fusese imprudent şi o zbârcise. În timpul asediului din Kunduz, combatanţii ceceni din Al-Qaida şi-au masacrat mai întâi femeile şi copiii ca să nu fie tentaţi să se predea. Totuşi, în ciuda acestui nou eşec, îi mai umbla o idee prin cap. Imediat ce plecă de la Bautzer, îşi băgă capul pe uşa biroului Priscillei Clearwater. Aceasta îi făcu semn să intre.

— Şeful meu e plecat la Ministerul Afacerilor Externe pakistanez, îl anunţă ea. Expediţia ta la Peshawar a mers bine?

— Dacă vrei, spuse evaziv Malko. Ce mai face prietena ta Angelique?

— Te urăşte, zise Priscilla. Ai umilit-o şi ţi-ai bătut joc de ea.

— A fost un concurs de împrejurări nefericit, pledă Malko. Aş vrea să mă recompensez. Soţul ei tot hoinăreşte?

— Nu ştiu. Întreab-o pe ea.

Priscilla formă numărul prietenei ei şi îi întinse receptorul lui Malko. Când îi auzi vocea, Angelique îi trânti telefonul în nas.

— Vorbeşte cu ea, îi ceru Malko. Aş vrea să o revăd.

Privirea negresei se întunecă.

— Eu nu îţi mai ajung…

— Ba da, se grăbi Malko să o liniştească, dar am nevoie de o informaţie pe care numai ea mi-o poate furniza.

— Bine, oftă Priscilla, să văd ce pot face. Te sun dacă reuşesc să o calmez.

El o sărută pe obraz şi se întoarse în biroul lui Greg Bautzer care îl primi făcându-i ştrengăreşte cu ochiul.

— V-aţi dus să vă vedeţi logodnica…

Legătura cu lui apetisanta secretară a ambasadorului nu mai era un secret pentru nimeni. Malko se prefăcu că nu aude şi întrebă:

— Aţi auzit de doi membri din reţeaua Al-Qaida închişi actualmente la Rawalpindi, care vor fi eliberaţi în curând?

Şeful centralei se gândi câteva clipe.

— Nu, răspunse el. Trebuie să-i întrebăm pe agenţii FBI. Ei se ocupă de secrete dintr-astea. Încercaţi dumneavoastră să-i întrebaţi, că pe mine mă reped.

Mereu acelaşi război între cele două mari agenţii federale. Nici evenimentele de pe 11 septembrie nu au reuşit să amelioreze lucrurile.

— Bine, voi încerca să-i întreb, conchise Malko.

Dar nu preciza *cui* i se va adresa. Mobilul sună când ajunse în parcarea de la *Marriott.*

— Să ştii că sunt într-adevăr o prietenă bună, zise Priscilla. Eşti invitat la noi la cină în seara asta. Dacă mai apari cu vreo creatură exotică, o să vezi ce-o să păţească ouţele tale…

— Mulţumesc, zise Malko. Voi veni singur.

— Ai noroc că nu sunt geloasă, încheie Priscilla cu un cinism şarmant.

Malko era cât pe-aci să se sufoce.

— Elveţianul tău e un zmeu?

— Elveţianul meu este tot timpul aici, pe când tu eşti în trecere. Şi este fidel.

*

* *

Priscilla îi deschise lui Malko strălucitoare, înfăşurată într-un *sari* purpuriu. Angelique apăru pe urmă din bucătărie, îmbrăcată într-o rochie neagră, mulată pe corp, cu nasturi într-o parte şi crăpată. Îl sărută cu răceală pe Malko şi zise:

— Destupă sticla de şampanie, că eu termin de aranjat masa.

Malko destupă cu zgomot sticla de Taittinger foarte bine răcită, iar după ce se întoarse şi Angelique, ciocniră. Atmosfera era mai degrabă rece, deşi cele două negrese erau îmbrăcate sexy.

Cina se desfăşură într-o ambianţă ciudată, de parcă cei trei abia se cunoscuseră. Bucătarul pakistanez pregătise o mâncare de batal iute ca focul... Bine că aveau cu ce să o stingă. Se băuseră deja două sticle de şampanie. Dar Angelique rămăsese tot de gheaţă. Când ajunseră la cafea, Priscilla căscă ostentativ.

— Sunt frântă de oboseală, mâine la şapte trebuie să fiu la ambasadă.

Îi dădu lui Malko o sărutare castă şi dispăru, lăsându-l singur cu Angelique. Când se ridicară de la masă, el încercă să o cuprindă de talie, însă ea sări îndărăt ca muşcată de un scorpion.

— Să nu mă atingi. Dacă vrei să te regulezi, o ai pe Priscilla.

Fugi în bucătărie. Malko se duse după ea şi o lipi masă, uitându-se fix în ochii ei.

— Lasă-mă, îi porunci Angelique. Ţi-am spus că nu mă culc cu tine. Ai spus că vrei să-ţi dau o informaţie. A fost doar un pretext, nu-i aşa? Credeai că desfac imediat picioarele?

Avea un limbaj foarte colorat... Dar Malko nu o băgă în seamă.

— Chiar am nevoie de o informaţie, confirmă el. Ultima oară, mi-ai spus că soţul tău stă de pază la închisoarea din

Rawalpindi.

— Este adevărat şi ce-i cu asta?

— Face de pază şi acum?

Ea îi aruncă o privire neagră.

— Evident, altfel crezi că ai fi venit aici? Toată centrala din Islamabad este acolo. Aşteaptă eliberarea unui islamist, un apropiat de-al lui Bin Laden, care trebuie să iasă zilele astea.

— Îl eliberează? întrebă Malko mirat.

— Da, fiindcă nu a comis delicte grave în Pakistan. Deţinea în paşaport doar o viză falsă pakistaneză, atâta tot. Venea din Afganistan şi se ducea în Germania. A fost condamnat la doi ani de închisoare. Centrala vrea să-l trimită în Guantanamo, însă nu au încredere în pakistanezi.

Soneria telefonului îi făcu să tresară. Malko se dădu la o parte ca s-o lase să răspundă. Discuţia dură foarte puţin.

— Era Dick, spuse Angelique. Nu voia să-mi fac griji. Mai stă două ore.

— Oare nu îţi întinde o cursă?

Negresa îi aruncă o privire plină de furie.

— El nu face aşa ceva. Nu e un nemernic ca tine... Acum poţi să pleci, ai obţinut ce ai vrut.

Malko îi apucă şoldurile, împingând-o încetişor către masa imensă din lemn sculptat.

— Nu chiar tot.

Erau din nou lipiţi unul de altul. Privirile se întâlniră, iar lui Malko i se păru că a ei se îmblânzea. Pieptul îi sălta cu insolenţă pe sub rochia neagră. Îl atinse uşor şi simţi imediat sfârcurile întărindu-se sub degetele lui. Malko profită ca să-i atingă buzele, lăsându-i ei iniţiativa. Îi simţi trupul cuprins de un fior şi o limbă care veni cu sfială în întâmpinare.

Începuse deja să-i deschidă nasturii până la mijloc, dar se pare că negresa nici nu băgase de seamă, până în clipa în care el îşi strecură mâna prin crăpătură şi începu să-i mângâie sexul. Rochia nu o mai proteja deloc şi, foarte repede, Malko trecu şi de ultimul obstacol. Limba negresei începu un joc îndrăcit, ca o şopârlă înnebunită. Abia îşi dădu seama că rochia începuse să-i alunece pe umeri în jos. Nu

avu nici o reacţie nici când slipul căzu la picioare. Atunci o întoarse cu blândeţe cu spatele la el. Angelique se arcui, iar Malko simţi furnicături în tot trupul când mângâie bazinul admirabil, cambrat, cărnos şi mătăsos. Până să se dumirească, el se şi afundă în ea încetişor, ţinându-i strâns şoldurile. Angelique se cutremură din tot corpul. El îşi vedea de treabă simţind cum i se dăruieşte din ce în ce mai mult. Apoi el se retrase foarte încet, atingându-i rozeta cu sexul şi apăsă cu toată puterea. Angelique urlă:

— Opreşte-te!

Menţinând-o lipită de masă, Malko nu se opri. În al nouălea cer, el privea sfincterul deschizându-se ca o floare şi înghiţindu-i membrul milimetru cu milimetru. Era cea mai frumoasă clipă. Angelique urla ca din gură de şarpe, dar el nici n-o auzea. Se afundă încetişor până la rădăcină şi rămase nemişcat.

— Ticălosule! Ticălosule! ţipa negresa. Mă doare.

— Mi-ai spus că nu vrei să faci dragoste, obiectă Malko. Ei bine, te-am ascultat...

Angelique se zbătu, dar nu cu prea multă convingere. Malko începu o mişcare de dute-vino. La început mai încet, apoi din ce în ce mai repede. Angelique nu mai ţipa. Când se goli în ea, era atât de mlădioasă, încât avea senzaţia că era cu totul în pântecele ei.

Plutea pe un norişor roz. Nu numai că reuşise să cucerească această crupă la fel de frumoasă ca a Priscillei, dar întrevedea şi posibilitatea de a se recompensa într-un fel faţă de ea, dar şi să-i ia urma lui Bin Laden.

Capitolul XIII.

— Agenţii FBI au cam strâmbat din nas, zise Greg Bautzer zâmbind ironic. Au vrut să ştie de unde am auzit eu chestia asta.

Dacă ar şti ei, se gândi Malko, ar reacţiona şi mai rău. Uneori, impulsurile sale sexuale aveau şi consecinţe pozitive. Îi trebuiră totuşi patruzeci şi opt de ore ca să smulgă din gura agenţilor FBI numele bărbatului a cărui ieşire din închisoare o pândeau: Mustapha Turabi. Plus un mesaj de ameninţare din partea Consiliului Naţional de Securitate prin care se aminteau cerinţele preşedintelui Bush: colaborarea totală între diversele agenţii federale...

Lui Malko îi mai revenise moralul, chiar dacă îl aştepta o misiune foarte grea. Cele cinci milioane de dolari, uşor trunchiate, se duseseră acolo de unde au venit. Iqbal Popalzai nu se mai arătase prin Islamabad, iar armata americană a anunţat că s-a ciocnit cu elemente ostile în regiunea Jalalabad, dar nu au suferit pierderi. Falsul Tajmir Jawad a fost identificat. Este un membru al tribului lui Yacoub Affridi, pe numele adevărat Nadir Zar, care l-a cunoscut pe Popalzai într-o închisoare americană. Cercul s-a închis, dar Ussama Bin Laden scăpa întruna.

— Ei, ce v-au spus? întrebă Malko, murind de nerăbdare.

Greg Bautzer luă dosarul din faţa lui şi îi arătă lui Malko o fotografie luată din faţă. Înfăţişa un maghrebian în jur de patruzeci de ani, cu ochii duşi în fundul capului, cu urechile clăpăuge, cu nasul turtit, cu o expresie închistată şi ras în cap.

— Îl cheamă Mustapha Turabi, începu şeful centralei. Este de naţionalitate marocană. S-a născut pe 5 decembrie 1965 la Meknes. Pakistanezii l-au identificat datorită amprentelor. A fost condamnat în Maroc pentru trafic de droguri. Când a fost arestat, pe aeroportul din Islamabad, deţinea un paşaport autentic, dar furat de la Consulatul din Haga.

— De unde se întorcea?

— Susţinea că se afla în Afganistan într-o călătorie religioasă ca să studieze într-o şcoală coranică. Pleca la Frankfurt.

— De ce l-au arestat?

— Pentru că avea viză falsă de intrare în Pakistan obţinută de la Ambasada pakistaneză de la Zagreb, în Croaţia, care nu există. Mai era şi o greşeală de ortografie. Scria Zaghre în loc de Zagreb. A fost reţinut în aeroport pe 6 decembrie 1999. Justiţia pakistaneză l-a condamnat la doi ani de închisoare. A cerut să fie expulzat în Afganistan.

— În Afganistan? observă Malko surprins.

— Pe atunci, talibanii erau încă la putere. Nu risca nimic. Paşaportul folosit de Mustapha Turabi făcea parte din aceeaşi serie ca aceea a unuia dintre asasinii comandantului Massoud... Datorită mărturiilor culese din mai multe locuri, i-am refăcut traseul: Maroc, Londra, Afganistan. Aici, după mai multe şederi în taberele de antrenament, a fost recrutat pentru garda personală a lui Ussama Bin Laden, compusă numai din arabi şi din ceceni. Se pare că atunci când a fost arestat, tocmai sosise.

— De ce ieşea din Afganistan?

— Nu am aflat niciodată, fiindcă nu a vorbit. Sunt sigur că avea să participe la vreun atentat.

— De ce FBI-ul este atât de preocupat de el?

— De atunci s-au întâmplat multe lucruri. Agenţii FBI îi hăituiesc pe toţi membrii reţelei Al-Qaida ca să le ofere vacanţe în Caraibe. Dacă termenul „vacanţă” se aplică şederii într-o cuşcă în plin soare în tabăra din Guantanamo, aflată la extremitatea estică a Cubei.

Greg Bautzer avea un umor foarte negru. Continuă:

— Prin urmare, Biroul şi-a dat seama că Turabi avea să iasă în curând. Cam pe la începutul lui iulie 2002. S-a informat cu discreţie şi, în faţa răspunsurilor evazive ale agenţilor din ÎŞI, a înţeles că pakistanezii se hotărâseră să facă tot ce le stă în putinţă pentru ca Turabi să poată ajunge la prietenii lui.

— Unde?

— În Afganistan. Nu poate să plece nicăieri în altă parte fără paşaport şi mai ales cu dosarul lui. Pentru pakistanezi

este uşor, căci este de ajuns să-l ducă în zona tribală şi să-l lase acolo. Nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le miroase. Mai ales că unul dintre informatorii Biroului le-a şoptit ce se pregăteşte să facă. Bineînţeles, cu complicitatea şefului închisorii… Pentru câteva sute de dolari, în Pakistan poţi să obţii tot ce vrei. Aşadar, de vreo săptămână, agenţii FBI fac de pază cu schimbul în faţa închisorii din Rawalpindi, aflată la doisprezece kilometri de oraş. Cum nu există decât o singură ieşire, este floare la ureche. Sunt însoţiţi de un poliţist din IB care îi ajută.

Lată de ce Malko putuse să profite de ospitalitatea negresei. Căile Domnului sunt întortocheate.

— De ce vă interesează acest individ? îl întrebă Greg Bautzer.

De data asta, Malko se hotărâse să se sprijine pe CIA, bucuroasă să-i joace un renghi FBI-ului.

— Să presupunem că acest Mustapha Turabi scapă de FBI, explică el. Va pleca în Afganistan să se întâlnească cu vechii lui prieteni, talibani sau membri în Al-Qaida. Cum îl cunoaşte personal pe Bin Laden, există posibilitatea să vrea să-l întâlnească. Şi să ne conducă şi pe noi la el…

Greg Bautzer rămase tăcut şi îngândurat, jucându-se cu bricheta, aprinzând-o şi închizând-o la loc.

— S-ar putea să ţină figura, admise el. Însă există mai multe inconveniente. Mai întâi, trebuie să convingem FBI-ul să lase prada din gheare, ceea ce nu va fi deloc uşor. După aceea, trebuie să reuşim să-l urmărim pe Turabi fără să ne simtă. Şi la urmă, trebuie să se ducă într-adevăr la Bin Laden.

— La primul punct, mă descurc singur, zise Malko. Mă ocup de treaba mea. Cât despre filaj, îl putem organiza. Cu ajutorul informatorilor dumneavoastră.

— Este necesar, sublinie Greg Bautzer. Închisoarea se află în pustietate. Un străin este reperat numaidecât. Cred că Arif Jamal poate să organizeze pentru noi acest lucru.

— Putem chiar să facem altceva mai bun, sugeră Malko. Să încercăm să aflăm când iese şi încotro se duce.

— O să iau legătura cu Arif. Ne revedem la Clubul ONU diseară pe la şapte.

*
* *

Malko se învârtise fără rost toată ziulica. Înainte de a apela la Frank Capistrano, voia să-şi structureze planul ca să aibă elemente precise. Altfel risca pur şi simplu să uşureze evadarea unui terorist. Şi-aşa erau prea mulţi în libertate.

Plăti douăzeci de dolari ca să devină membru al Clubului ONU şi urcă la primul etaj. Câţiva membri ONU stăteau în faţa unui televizor şi se uitau la un post care retransmitea Cupa Mondială de Fotbal, alţii se adunaseră la bar, unde alcoolul era la discreţie. Îl găsi pe Greg Bautzer la o masă în grădină, în compania unui pakistanez rotofei şi mic de statură care aproape că-i sărută mâinile.

— Maria Sepha m-a întrebat de dumneavoastră, spuse el.

Era adevărat. Îi lăsase mai multe mesaje lui Malko însă el avea acum alte griji.

— L-am expus situaţia lui Arif, începu şeful centralei. Are un prieten avocat căruia îi este puţin foame. Va încerca să afle când iese Turabi.

— Cum?

— Prin şeful închisorii care, la rândul lui, are multe guri de hrănit. Ne va costa cam un miar de parai.

— Când veţi afla?

— Dacă am banii chiar acum, mâine la sfârşitul zilei, zise Arif Jamal.

Nu rămânea decât să numere hârtiile. Imediat după aceea, Jamal plecă, lăsându-l pe Malko singur cu Bautzer. Americanul era deja la al doilea pahar de scotch. La masa vecină, câţiva coreeni sărbătoreau victoria echipei lor de fotbal cu şampanie şi cu ţipete sălbatice. Şeful centralei privi casele din apropiere care înconjurau peluza şi zise suspinând:

— Într-o bună zi, aici va exploda o grenadă... Este singurul loc plăcut din tot afurisitul ăsta de oraş. M-am îndopat la restaurantul cu specific marocan de la Sere*na şi s*imt că plesnesc.

Serena era cel mai nou hotel, absolut încântător, construit de Aga Khan. Malko se desfată cu o votcă de la

gheaţă. Încet, încet, gustul amar lăsat de ultima lui tentativă se estompa. Îşi dădu seama că mai avea o şansă… Greg parcă îi ghici gândul, căci zise:

— Aţi avut o idee tare bună. Nemernicul ăsta de Mustapha Turabi s-ar putea să ne ducă la Bin Laden. Dar să fiţi foarte atent la cei din IŞI. Nu se ştie niciodată care sunt buni şi care nu…

Se despărţiră la ora unsprezece. Malko îşi recuperase imensul Navigator. Ca în fiecare seară, străzile din Islamabad erau pustii, în afară de câteva taxiuri şi de barajele poliţiei. Neavând somn, ieşi din oraş şi se îndreptă spre Rawalpindi. Greg Bautzer îi arătase pe hartă locul unde era amplasată închisoarea. Cu toate astea, îi trebui mai mult de o oră ca să ajungă acolo, rătăcindu-se chiar de câteva ori. În fine, zări un zid interminabil din cărămidă cu foişoare şi luminat cu proiectoare. Închisoarea era în mijlocul câmpului, la treizeci de kilometri de Rawalpindi. Încetini. În faţă staţionau două furgonete ale poliţiei. Zări un vehicul 4x4 de culoare neagră, cu geamurile fumurii, pe o platformă, lângă intrarea principală. Nu puteau fi decât cei din FBI. Îşi continuă drumul, apoi se întoarse după un kilometru şi trecu din nou prin faţa închisorii, sub privirile bănuitoare ale unui poliţist în albastru, care coborâse din furgonetă. În Pakistan, închisorile erau administrate de poliţie.

*

* *

Arif Jamal gâfâia la telefon, dar era punctual.

— Am veşti bune, anunţă el. Dar nu pot să le spun la telefon. Dacă ştiţi, la ieşirea din Islamabad, la intersecţia drumului numărul 2, este un loc în josul străzii unde se vând uşi şi frontoane din lemn sculptat. Aici vin mulţi străini. Ne vedem peste o oră?

— Voi fi acolo, spuse Malko.

Pakistanezii erau înnebuniţi după lemnul sculptat. Şoferii de camioane cei mai bogaţi îşi înlocuiau portierele din tablă cu lemnul sculptat şi vopsit… Găsi fără prea mare dificultate locul întâlnirii. Aici era un talmeş-balmeş de panouri din lemn sculptat, luate din locuinţele vechi, balustrade frumos

lucrate pentru balcoane, uşi, frontoane etc. Arif Jamal se târguia pentru un mic fronton cu un bătrân cu barbă. Malko aşteptă să termine puţin mai departe.

— Prietenul meu avocatul s-a întâlnit cu şeful închisorii, îl anunţă Jamal. L-a lăsat să se uite în registrul cu eliberări: Turabi trebuie să iasă mâine după-masă, dar nu este oficial, adăugă el cu un zâmbet vag. În mod normal, nu ar trebui să iasă decât pe 5 iulie.

— Ce s-a întâmplat?

Pakistanezul coborî tonul:

— Vor veni cei din IŞI să-l ia! I-au ordonat şefului închisorii să tacă din gură... Ieşirea lui nu va fi nici măcar trecută în registru, căci hotărârea judecătorească nu va veni decât peste trei săptămâni.

Malko răsuflă uşurat. În sfârşit, o veste bună!

— Ce intenţie aii cei din IŞI? Îl vor duce la Peshawar?

Arif Jamal râse sec.

— Oh, nu, sunt prea vicleni să facă acest lucru. Se pare că îl vor preda unui ONG islamist.

— Căruia dintre ele?

— Nu ştiu, sunt atâtea că...

— Trebuie să aflăm, insistă Malko.

Arif Jamal schiţă un zâmbet.

— Este greu, dar voi afla imediat la ce oră va ieşi Turabi. Este de ajuns să-l urmărim.

— Şi dacă îi pierdeţi urma?

— Nu o voi pierde. Prietenul meu avocatul va fi la închisoare. Mustapha Turabi este uşor de reperat, cu înălţimea lui de un metru nouăzeci! Prietenul meu va vedea cu ce maşină pleacă şi îmi va da informaţia pe mobil. Voi prelua eu urmărirea puţin mai departe.

Părea foarte sigur pe el, însă Malko nu reuşi să-şi ascundă neliniştea. Dacă Jamal se proţăpea acolo, trebuia să le explice agenţilor din FBI de ce CIA a ajutat un terorist periculos să scape de justiţie.

— Trebuie să aveţi încredere în mine, insistă pakistanezul. Voi fi foarte atent. Ştiu că este extrem de important.

— Bine, zise Malko. Organizaţi-vă. Să mă sunaţi poimâine

dimineaţă.

Trebuia doar să-l smulgă pe Mustapha Turabi din ghearele FBI-ului. Nenorocită responsabilitate.

*

* *

Graţie liniei protejate, comunicarea cu Washingtonul era excelentă. Totuşi, tăcerea lui Frank Capistrano se prelungi într-atât, încât Malko crezu că legătura a fost întreruptă.

— Mai sunteţi pe fir? întrebă el.

— Da, confirmă Frank Capistrano. Mă gândeam. E greu să iau o hotărâre. Nu pot să le spun adevărul celor din FBI. Nu vor fi de acord. Pot doar să le dau un ordin.

— Dar să vă asiguraţi că îl şi respectă, altminteri nu va exista nici o operaţiune, preciză Malko.

— Chiar credeţi că tipul ăsta vă poate duce la Bin Laden?

— Nu îndrăznesc să vă spun nimic, recunoscu Malko. Atunci, ori mă sui în avion, ori încercăm şi varianta asta. Dacă nu ne duce la Bin Laden, tot vom avea timp să punem mâna pe el.

— Numai dacă se află pe undeva prin Afganistan, îl corectă americanul cu vocea lui hârâită. Însă există situaţii în care trebuie să ştii să-ţi asumi unele riscuri. Bine, voi vorbi cu Robert Mueller. Va fi un *ordin prezidenţial* pe care nu-l va putea discuta. Să dea Dumnezeu să nu vă înşelaţi…

— Nu vă bazaţi prea mult pe Dumnezeu, căci a abandonat de mult această ţară, observă Malko.

— Atunci, să vă ajute Diavolul, se corectă americanul. Şi norocul. În ziua în care îmi veţi aduce capul nenorocitului de Bin Laden, puteţi să-mi cereţi orice…

— Douăzeci şi cinci de milioane de dolari, spuse Malko mucalit.

— Dumneavoastră sunteţi un profesionist, îl corectă imediat americanul. Prima nu se aplică şi în cazul dumneavoastră, dar veţi primi probabil Medalia Congresului.

— Sau un mormânt frumos la umbră, în cimitirul din Arlington…

*

* *

Mai trecu o zi fără să facă nimic. Se lăsase întunericul. Singur pe marginea piscinei, Malko aştepta un telefon. După-amiază îi propusese lui Angelique să cineze cu el la *Serena* ca să mai varieze puţin programul, iar ea acceptase. Trebuia să se ducă să o ia peste o oră. Mobilul începu să vibreze şi răspunse.

— Malko?

Angelique părea înnebunită.

— Da, zise el, eşti gata?

— Nu, răspunse ea, a intervenit ceva. Se întoarce Dick. Vine diseară. În plus, este prost dispus şi nu a vrut să-mi spună din ce cauză. Sper să nu bănuiască nimic în privinţa noastră.

— Sunt sigur că nu! o linişti el care se umfla în pene. Cred că a avut probleme de serviciu.

Frank Capistrano se ţinuse de cuvânt. Avea cale liberă pentru Mustapha Turabi. Chiar şi fără frumoasa ruandeză, Malko va avea o seară plăcută.

— Trebuie să te las, suflă Angelique, vine.

Malko închise şi se duse la restaurantul chinezesc de la *Marriott.* Încă o jumătate de zi în care nu avea ce face.

*

* *

Mustapha Turabi privea cerul înstelat printre gratiile celulei şi nu-i vena să creadă că era ultima noapte petrecută în închisoare. Trăise doi ani şi jumătate de iad. Închisoarea din Rawalpindi, concepută pentru două mii cinci sute de deţinuţi, găzduia opt mii. Stăteau şase într-o celulă, într-o căldură de cuptor şi erau obligaţi să doarmă cu rândul. Abia avea unde să se întindă, căci era foarte înalt, dar, datorită forţei fizice şi aurei sale de mujahedin, se făcuse respectat. Cel puţin, învăţase limba urdu. Îşi mângâie barba neagră şi moale, sperând că nu va trebui să se radă. În ciuda îndelungatei lui şederi la răcoare, convingerile nu se alteraseră nici un pic. Nu vorbise şi nu dăduse nici cea mai mică informaţie, discutând doar cu câţiva membri din Al-Qaida închişi şi ei în aceeaşi temniţă.

La început, se simţise abandonat, apoi vorbise, aflând de prăbuşirea regimului taliban. Atunci i se făcuse într-adevăr

frică. Dacă îl trimiteau în Afganistan, noul guvern îl dădea pe mâna americanilor şi avea să stea la închisoare ani de zile… Dar într-o bună zi îşi recăpătase speranţa când venise în vizită un reprezentant al unei organizaţii neguvernamentale islamice. Şi asta nu din cauză că primise fructe şi cărţi, ci din pricina vorbelor şoptite la ureche:

— Frate, să ai mare speranţă, Allah veghează asupra ta…

Timp de trei luni nu mai primise nici o veste. Apoi, un bărbat din serviciile secrete pakistaneze a venit pentru un aşa-zis interogatoriu. Înţelese repede că era din tabăra bună. Când îi spusese ce trebuia să facă după ce va fi eliberat, Mustapha răspunsese fără să stea pe gânduri:

— Să duc în continuare lupta dreaptă, dacă vrea Dumnezeu.

— Unde?

— Nu eu hotărăsc, dar, *inch Allah!* Dacă şeicul este încă în viaţă, aş dori să-l slujesc în continuare.

Bărbatul îl privise îndelung cu un zâmbet cald şi murmurase de parcă zidurile ar fi avut urechi:

— Mulţumită lui Allah, şeicul trăieşte şi îşi continuă lupta întru gloria lui Allah. Şi, dacă o vrea Dumnezeu, te vei întâlni curând cu el. Are nevoie de luptători ca tine.

Turabi privea stelele care se stingeau una câte una. Îşi spunea că peste câteva ore va fi liber şi că se va întâlni cu bărbatul care devenise mentorul său spiritual: Ussama Bin Laden, „şeicul”.

Capitolul XIV.

Arif Jamal aştepta la doi kilometri de închisoare, într-un sătuc, cu mobilul lângă el, pe banchetă. Era opt şi zece şi stătea acolo de şapte ore, când porţile penitenciarului se deschideau pentru vizitatori. Prietenul său avocatul era în închisoare cu pretextul că a venit la alt prizonier. Soneria mobilului îl făcu să tresară şi se repezi să răspundă.

— Au plecat, îl anunţă avocatul. Se îndreaptă spre tine. Sunt trei oameni la bordul unei Toyota gri, cu numărul RA 6538. Amicul tău stă în spate.

Pakistanezul abia apucă să închidă telefonul, că Toyota şi apăru după o curbă. O lăsă să ia o oarecare distanţă, apoi trecu în spatele unui autobuz cu steguleţe fluturând în vânt. Maşina în care se afla Mustapha Turabi mergea spre Islamabad, dar putea foarte bine să o ia spre Peshawar. Traficul nu era foarte intens, aşa că Arif Jamal îl urmărea fără dificultate. După ce străbătură centrul din Rawalpindi, se angajară pe Murree Road care se intersecta după câţiva kilometri cu Islamabad Highway, marea arteră ce leagă aeroportul de capitală. Toyota agenţilor din ÎŞI mergea spre nord, trecând pe lângă punctul zero – centrul geografic al oraşului – şi continuă drept spre moscheea Shah Faisal, dar viră la stânga înainte de a ajunge la ea, pe Ibne Seena Road. Arif Jamal se întrebă dacă nu se duceau la sediul ÎŞI, situat pe Kashmiri Avenue. Poliţiştii erau în stare să-l predea pe Mustapha Turabi americanilor, dacă aceştia plătiseră îndeajuns. Însă Toyota merse drept înainte, ajungând pe Nazim Ud-Din Road, care despărţea zona F 10 de G 10.

Era un cartier rezidenţial cu multe şi întinse spaţii verzi. La ieşirea din F 10, Toyota încetini, iar Arif Jamal fu obligat să o depăşească. În oglinda retrovizoare văzu că s-a oprit în faţa ultimei vile din cvartal aflată la marginea unui teren viran. Îl zări cu coada ochiului pe Turabi, uşor de recunoscut după statura lui, coborând şi intrând în curtea vilei. Atunci, el întoarse pe Strada 30 din zona F 10/1 ca să nu fie observat de pasagerii din Toyota, aşteptă puţin, apoi se

întoarse. Când trecu prin faţa vilei în care intrase Turabi, îşi notă adresa: numărul 26, între Străzile 38 şi 40. Îşi continuă drumul, viră pe Bulevardul 10, se opri în parchingul din *markaz* şi îşi sună „sponsorul”.

*

* *

— A intrat într-o casă particulară, anunţă Arif Jamal, la numărul 26, pe Nazim Ud-Din. Mă duc să văd ce este acolo.

— Sunaţi-mă după aceea, zise Malko.

Arif Jamal puse mobilul în buzunar şi se îndreptă spre Nazim Ud-Din Road. În partea sudică a bulevardului nu se construise nimic. Era un câmp cu iarbă. Opri la o sută de metri mai departe, apoi se întoarse pe jos. Era îngrozitor de cald. Trecu prin faţa vilei şi nu zări nici un semn de viaţă. Era un garaj gol şi o gheretă mică pentru o santinelă. Nu se vedea nici un drapel şi nici o inscripţie pe nicăieri. Se pregătea să plece, când uşa vilei se deschise şi ieşiră doi bărboşi veseli care străbătură curtea, îndreptându-se spre stradă. Arif Jamal se feri, crezând că vor pleca, însă dimpotrivă, găliganii se îndreptau direct spre el şi îl încercuiră. Unul dintre ei îl întrebă cu glas blând:

— Frate, ce cauţi aici?

— Nimic, zise Arif Jamal care le venea până la umeri. Mi s-a spus că în acest cartier există o şcoală unde se învaţă informatică.

Transpira abundent şi asta nu doar din cauza căldurii. Cei doi schimbară câteva cuvinte în arabă, limbă pe care el nu o înţelegea, iar cel care i se adresase şi prima oară zise:

— Cred că putem să ne interesăm. Vino.

În acelaşi timp, celălalt apăsă pe butonul soneriei. Doi bărbaţi cu turbane ieşiră din casă şi veniră să descuie poarta cu grilaj. Încadrat de cei doi găligani bărboşi, Jamal se pomeni la subsol, într-un zăduf, unde podeaua era acoperită cu covoare. Pe unul dintre pereţi era o fotografie mare a oraşului Mecca.

Mai apăru un individ. Era un bărbos gras cu ochi bulbucaţi, cu o calotă albă în vârful capului, care se aşeză pe jos şi îl pofti şi pe Jamal să stea. Privirea pătrunzătoare îl făcu pe informatorul CIA să nu se simtă în apele lui.

— Se pare că umbli după o şcoală de informatică, începu el. Cine ţi-a spus că este una pe aici?

— Am văzut într-un ziar. Era un anunţ, se bâlbâi Jamal, luat pe nepregătite.

— Lucrezi în domeniul informaticii?

— Nu, sunt ziarist.

— Unde?

— Scriu mai mult pentru *Ausaf.*

— Cum te cheamă?

— Arif Jamal.

Bărbosul cu ochii bulbucaţi schimbă câteva cuvinte în arabă cu unul dintre ceilalţi doi care se ridică şi ieşi din încăpere. Li se aduseră ceai, însă Jamal nu se atinse de al lui. Începu să fie foarte neliniştit. Bărbosul care plecase reveni şi şopti câteva cuvinte la urechea „anchetatorului" lui Jamal. Acesta se uită îndelung la el şi spuse:

— Se pare că lucrezi cu americanii?

— Nici pomeneală! se apără Arif Jamal, sunt ziarist şi atâta tot.

Bărbosul cu ochii bulbucaţi făcu un gest liniştitor şi scoase un Coran format mic din buzunar.

— Eşti un bun musulman? îl întrebă el.

— Da, răspunse Jamal care nu mai pusese piciorul într-o moschee de ani de zile.

— Foarte bine. O să juri pe Coran că nu lucrezi pentru americani.

Zicându-şi că trebuia s-o facă şi pe asta ca să scape cu viaţă, Arif Jamal întinse mâna grăsulie, o aşeză peste Coran şi spuse pe un ton destul de ferm:

— Jur pe Cartea Sfântă că nu lucrez pentru americani.

Nici nu termină bine fraza, că cei doi bărboşi se năpustiră asupra lui şi îi cărară pumni şi picioare.

— *Kafir!* Necredinciosule! Insulţi Cartea Sfântă.

Sub ploaia de lovituri, Arif Jamal îşi pierdu ochelarii şi se pomeni în patru labe, cu faţa plină de sânge şi speriat de moarte. Simţi cum îl controlează luându-i actele, mobilul şi cheile maşinii. Cel mai tânăr dintre agresori ieşi din cameră. Cel cu ochii bulbucaţi îl privea cu o ură de nedescris.

— Lucrezi pentru necredincioşii ăia de americani! ţipă el.

Am aflat. Ai venit aici ca să ne spionezi.

— Ba nu, sunt ziarist, protestă Arif Jamal.

— Trădezi cauza Islamului! zbieră bărbosul. Dar noi suntem oameni milostivi. Dacă ne spui de ce ne spionezi, vei pleca repede de aici.

Arif Jamal îşi luă ochelarii de jos, îşi şterse sângele care îi curgea din nas şi încercă să se îmbărbăteze.

— Am spus adevărul. Nu lucrez pentru americani şi nu ştiu de ce sunt acuzat.

Oare unde se băgase? Era îngrozit de-a binelea Cu siguranţă că un poliţist din IŞI îl denunţase acestor bărboşi. Îşi dădu brusc seama că se afla într-adevăr în pericol, în mâinile acestor fanatici. Singura şansă era să le joace o festă. Trebuia să ajungă la parter, să străbată curtea şi să sară gardul... Alunecă brusc într-o parte, de parcă ar fi leşinat. Imediat, unul dintre bărboşi încercă să-l ridice. Arif Jamal se lăsă în voia lui şi, când fu în picioare, acesta îi trase un şut în burtă.

Bărbosul se îndoi de şale urlând de durere, iar Jamal fugi ca un iepure pe scări. Era atât de concentrat să scape încât nu-l văzu pe găliganul bărbos în capul scării, care îl prinse din goană, strângându-l mai să-l sufoce. Veneau şi ceilalţi doi. Urmă un alt potop de lovituri, apoi simţi un baston în cap, după care îşi pierdu cunoştinţa.

*

* *

Malko nu mai avea răbdare. Nu mai primise nici o veste de la Arif Jamal de o oră! Se duse la Ambasada Statelor Unite şi se instală în biroul lui Greg Bautzer. În fine, mobilul sună. Se repezi la el.

— Arif?

Nu răspundea nimeni. Insistă:

— Arif? Unde sunteţi? Aţi păţit ceva?

Nici un răspuns, iar legătura se întrerupse brusc. Nu era afişat nici un număr.

— Greg, trebuie să aflăm cine locuieşte la numărul 26 pe Nazim Ud-Din Road.

— Îi sun pe omologii mei din IB, spuse imediat şeful centralei. Am mai multă încredere în ei decât în ÎŞI.

— Până atunci, dau o raită pe acolo, zise Malko.

— Bine. Luaţi-l pe „Bud” cu dumneavoastră şi una dintre maşinile mele normale.

După cinci minute, Malko şi grăsanul agent CIA treceau barierele cu dungi roşu cu alb din zona diplomatică. Malko era sigur că Jamal păţise ceva. În plus, Mustapha Turabi putea să dispară între timp. Oare ce se întâmplase? Mergea pe Nazim Ud-Din Road, fiind atent la numere şi încetini când trecu pe lângă vila cu numărul 26. Nu i se păru nimic nelalocul lui, iar maşina lui Arif Jamal nu se afla acolo.

*

* *

Arif Jamal fu trezit de durerile atroce din podurile palmelor. Îi venea să se scarpine, furnicăturile urcând până la umeri. Deschise ochii şi zări un tavan alb şi murdar, apoi întoarse capul într-o parte şi văzu că era lungit pe o masă din lemn, cu gleznele legate de două dintre picioarele ei. În mâini avea înfipte două pumnale care îl ţintuiau de masă. Sughiţă şi vomă sub privirea scârbită a bărbosului cu ochii bulbucaţi.

— Ţi-am cerut să-mi spui adevărul, dar ai preferat să huleşti şi să insulţi numele lui Allah. Acum ştim că eşti spion. Am auzit vocea şefului tău necredincios. Dar îţi mai dau o şansă. Dacă îmi spui tot adevărul, vei avea o moarte uşoară, iar Allah te va ierta probabil.

Împietrit de durere şi de groază, Arif Jamal nu răspunse. Se agăţă de o singură speranţă: americanii aveau adresa şi puteau să apeleze la poliţia pakistaneză.

— *Inch Allah.* zise bărbosul văzând că tace, ai ales.

Îi şopti câteva cuvinte bărbatului de lângă el care ieşi din încăpere, apoi se întoarse după câteva minute însoţit de o namilă rasă în cap şi cu ochii duşi în fundul capului, cu o privire îngrozitoare. Deodată, Arif Jamal ştiu că era Mustapha Turabi. De altfel, bărbosul cu ochii bulbucaţi îi confirmă bănuiala.

— L-ai urmărit pe fratele Abu Mustapha până aici, zise el cu vocea lui blajină. Din ordinul americanilor. Vei plăti această crimă.

Mustapha Turabi se juca cu două cartuşe de Kalaşnikov,

fixându-l pe prizonier cu o privire plină de ură. Mai veni încă un bărbos cu un cleşte. Mustapha Turabi îl luă şi îl folosi ca să scoată glonţul din dulie. Vărsă praful în palmă, apoi totul se petrecu foarte repede. Unul dintre bărboşi îi prinse capul lui Jamal, în timp ce altul îi ridică pleoapa stângă cu un beţişor. Mustapha Turabi împrăştie cu repeziciune praful sub pleoapa ridicată, iar ochiul se umplu instantaneu de lacrimi. Scoase o brichetă din buzunar, o aprinse şi apropie flacăra de ochi.

Praful se aprinse numaidecât cu un sfârâit, arzând corneea, pătrunzând în ochi şi distrugând retina. Arif Jamal scoase un urlet îngrozitor şi inuman. Suferinţa era atât de mare, încât reuşi să se smulgă de pe masă, dar palmele rămaseră ţintuite în lemn. În ochi avea o usturime atroce. Se chinui să se ridice dar fu imediat ţinut şi ţintuit din nou de masă. Bărbosul cu ochii bulbucaţi se aplecă deasupra lui.

— Vrei să-ţi salvezi celălalt ochi? Este foarte uşor. Trebuie doar să vorbeşti.

*

* *

Aşteptând la vreo sută de metri de vila cu numărul 26, „Bud” vorbea pe mobil în timp ce Malko supraveghea casa. Nu se vedea nici o mişcare. Americanul închise mobilul.

— La numărul 26 este un ONG saudit, Al-Khurbar, îl anunţă el. Se află pe lista celor care cooperează cu Al-Qaida. Sunt sigur că aici l-a adus IŞI pe Turabi. Vor să-l scoată din ţară. Ce facem?

Malko era nehotărât. În cinci minute, putea să cheme FBI-ul şi poliţia pakistaneză ca să percheziţioneze vila. În Pakistan, mandatul de percheziţie era o noţiune abstractă. Chiar dacă îl recuperau pe Mustapha, operaţiunea lui dădea greş.

— Să mai aşteptăm puţin, zise el.

— Şi Jamal?

Oare unde putea să fie informatorul? Malko ştia că păţise ceva. Dar unde era?

— Maşina lui nu mai este aici, observă Malko, nu sunt chiar aşa de tâmpiţi să o fi lăsat aici. Cred că au dus-o în altă parte.

*

* *

Arif Jamal nu se mai oprea din vorbit ca să uite de ochiul care îl durea îngrozitor. Abia zărea şi cu celălalt, care lăcrima tot timpul. Îi puneau mereu întrebări, uneori repetându-se, iar creierul parcă era o roată care se învârtea. Avea impresia că o minge de foc îi pârjoleşte globul ocular. În sfârşit, întrebările încetară.

— Ai spus tot adevărul? îl întrebă cu gravitate bulbucatul.

— Da, da.

— Poate că mai minte şi acum, zise Turabi.

Văzând că deşartă şi al doilea cartuş, Arif Jamal crezu că înnebuneşte. Începu să urle, să se zbată şi să implore.

— Nu, nu, urlă el, nu cu praf! Nu cu praf!

Turabi se aplecă şi, într-un gest necontrolat, Jamal îşi înfipse dinţii în mâna lui. Dar praful era în cealaltă mână. În fine, cei trei reuşiră să-l imobilizeze. Simţi înţepătura scobitorii cu care îi ridicau pleoapa şi pe care se chinuia cu disperare s-o ţină închisă. Apoi simţi granulele de praf pe cornee. Ultimul lucru pe care îl văzu a fost flacăra brichetei, apoi lumea explodă într-o vâlvătaie galbenă şi o durere insuportabilă.

— Am spus adevărul! hohoti el, vă jur pe Dumnezeu.

Bărbosul şi Turabi schimbară o privire. Nimeni nu putea să reziste unor asemenea chinuri. Aflaseră tot ce voiau să ştie. Arif Jamal jurase că nu a vorbit cu complicii lui. Îl credeau, căci altminteri poliţia pakistaneză ar fi fost deja prezentă.

— Nu ne va mai spune nimic, observă bărbosul.

Fără un cuvânt, Mustapha Turabi se apropie de masă. Îi prinse capul în mâini şi i-l răsuci cu forţă. Se auzi o pârâitură sinistră, iar Arif Jamal trase un ţipăt scurt, apoi capul îi căzu într-o parte. Era o figură pe care Turabi o învăţase de la ceceni care îi tratau astfel pe prizonierii ruşi. Bărbosul cu ochii bulbucaţi îl privea cu admiraţie pe acest om cu o asemenea forţă, care era de partea lor. Allah era mărinimos de vreme ce îi trimitea asemenea aliaţi.

*

* *

Noaptea începea să se lase iar vila ONG-ului saudit fusese păzită fără întrerupere. Se plimbau pe acolo maşinile CIA la care se adăugau pietonii sau informatorii pe motociclete. Nu ieşise nimeni. Nu îi anunţaseră pe pakistanezi. Cu cât treceau mai multe ore, cu atât islamiştii se simţeau mai în siguranţă. Malko luă o gură de ceai cu gheaţă. Făcea curse între ascunzătoare şi biroul lui Greg Bautzer. Robert Baldwin, prăjina cu ochelari, intră în birou şi anunţă:

— O camionetă neagră a intrat în curtea vilei. Are număr de Peshawar: D 2076.

Era cu siguranţă vehiculul ce trebuia să-l transporte pe Turabi. Goana începea, iar de data asta, nu trebuia să mai comită nici o greşeală. Singurul punct slab era că Arif Jamal nu apăruse încă.

*

* *

Khalil Atef, bărbosul cu ochii bulbucaţi, se prosternă pentru a treia oară, atingând covorul cu fruntea, pentru *maghreb,* rugăciunea de la apusul soarelui. În ciuda calmului aparent, era ros de nelinişte. Deşi îl chinuiseră îngrozitor, s-ar putea ca prizonierul să nu fi spus tot. Dar aflase că americanii erau interesaţi de Mustapha Turabi. Dacă ar fi ştiut mai dinainte, poate că nu l-ar fi luat, dar acum era prea târziu.

Nu mai avea de ales. Era imposibil să-l lase pe Turabi la Islamabad, unde, fără nici un act ar fi fost prins imediat. Aliaţii lui obişnuiţi din ÎŞI se temeau şi băteau în retragere. Avea doar două soluţii. Să nu se mişte şi să-l ţină pe Turabi sub protecţia lui, dar era extrem de periculos, căci IB putea să debarce oricând la vila cu numărul 26. În acest caz, se întâlneau cu toţii la Guantanamo. Sau sa încerce să-l scoată din tară pe Turabi aşa cum prevăzuseră. Însemna că era o operaţiune foarte riscantă, mai ales dacă americanii erau într-adevăr la curent.

Căută în minte o posibilitate şi ajunse la concluzia că cea mai bună apărare era atacul. Înainte să moară, Arif Jamal le furnizase câteva elemente utile.

Capitolul XV.

Consiliul de război se întrunea în biroul lui Greg Bautzer cu marele „Bud” care îşi rodea unghiile de mama focului. Şase agenţi ai centralei erau pe teren şi supravegheau casa. De la sosirea camionetei cu număr de Peshawar nu se mai mişcase nimic pe acolo. Malko se uită la ceas. Era nouă şi zece. Nimănui nu-i stătea gândul la mâncare.

— Sunteţi sigur că nu ne pot scăpa printre degete? întrebă el îngrijorat.

— Este imposibil, zise Greg Bautzer. Doi dintre informatorii noştri au motociclete şi au ordin să ne semnaleze orice mişcare.

— Eu cred că nici n-o să se mişte în seara asta. Fiindcă noaptea sunt cele mai multe controale, conchise Malko.

Era aproape sigur că Mustapha Turabi se afla în acea vilă şi că prietenii lui saudiţi încercau să-l scoată cumva din ţară. Nu se puteau îndrepta decât în două direcţii: în Kashmir, varianta cea mai puţin probabilă, sau la Peshawar, punctul obligatoriu de trecere în Afganistan. Doar dacă nu se vor duce puţin mai la sud, spre Quetta şi Belucistan. Secretara lui Bautzer băgă capul pe uşă şi anunţă:

— Un apel pentru dumneavoastră, domnule.

— Nu pot să fiu deranjat.

— Persoana insistă, domnule, este nevasta lui Arif Jamal... Plânge la telefon.

Şeful centralei se repezi la telefon. Ascultă, îşi notă ceva, apoi închise.

— Era Benazir Jamal, spuse el. A primit un telefon de la soţul ei. Este rănit şi ne cere să ne ducem după el.

— Unde?

Malko nu-şi putea ascunde uşurarea. Informatorul de la CIA petrecuse un sfert de oră de coşmar, însă islamiştii îi dăduseră drumul. Trebuie să aibă informaţii preţioase.

— În nordul oraşului, în apropiere de moscheea Shah Faisal şi de o şcoală coranică. Femeia a pomenit de un

teren de fotbal, la poalele unei pădurici, în stânga drumului ce duce la *madrasa* Faridiya.

— Trebuie să mergem imediat acolo, spuse Malko.

„Bud” se ridică.

— Vin şi eu, cunosc locul.

Grăsanul se duse în camera de alături de unde aduse un pistol-mitralieră Ingram cu ţeava scurtă. Când se urcă în maşină spuse:

— Eu l-am recrutat pe Arif Jamal. Este un tip cumsecade, serios şi cinstit. Sper să nu fie prea grav rănit…

Nu mai schimbară nici un cuvânt până când ajunseră la un panou care semnala şcoala. O cărare urca pe colinele care împrejmuiau partea de nord a oraşului. „Bud” încetini. Farurile luminară o clădire lungă, cu schele deasupra. Nu se vedea nici o lumină.

— Este şcoala coranică Faridiya. Spuse el. Terenul de fotbal se găseşte puţin mai jos. Veneam foarte des aici dis-de-dimineaţă ca să văd elevii care practicau sporturi de luptă. Până nu demult, a fost un centru de antrenament pentru mujahedinii din Kashmir şi pentru câţiva membri străini din Al-Qaida.

Se opri la marginea unui crâng. Malko zări mai jos un câmp dreptunghiular. În stânga, şcoala nu era luminată şi nu răzbătea nici un zgomot. „Bud” coborî din vehicul cu o lanternă în mâna stângă şi cu pistolul-mitralieră în dreapta. În timp ce cobora cărarea, lumina crângul cu copaci rari şi pustiu. De-abia după zece minute de căutări, zăriră, la marginea terenului de fotbal, o formă lungită pe jos cu capul în tufe. Lanterna lumină o formă umană cu o rigiditate suspectă.

— Dumnezeule! Suflă „Bud”, nu-mi miroase a bine.

— Arif! îl strigă Malko în şoaptă.

Dar nu primi nici un răspuns. Corpul avea rigiditatea morţii. Malko se apropie, acoperit de arma americanului. Se aplecă şi îi pipăi ceafa. Era rece.

— A murit cam de multişor, îi spuse el lui „Bud”.

Se aplecă şi prinse cadavrul de umăr ca să-l întoarcă. Ca toţi morţii, era foarte greu. Cu un efort extraordinar, reuşi să-l întoarcă pe o parte, eliberându-i faţa. Dar regretă

imediat gestul. În loc de ochi avea două găuri negre în care mişunau fel de fel de insecte şi furnici. Îi veni să verse.

— „Bud”!

Americanul se apropie şi se aplecă să vadă, când o rafală lungă păcăni, venind dinspre pădure. Americanul se clătină, apoi se prăbuşi ca un iepure împuşcat din goană. Din instinct, Malko se culcă lângă cadavru. Auzi un şuierat uşor şi zări un obiect mai mare ţinut de elasticul slipului lui Arif Jamal. Era o grenadă a cărei clapetă era menţinută de greutatea corpului. Când îl întorsese, clapeta se ridicase. Mai erau trei secunde până la explozie. Atunci îşi adună toate puterile şi întoarse din nou cadavrul pe burtă, apoi se culcă la pământ.

Explozia fu atenuată de corp. Nefericitul Jamal, proiectat în aer de suflu, căzu pe sol făcut mii de bucăţele într-o putoare îngrozitoare. Unele dintre rămăşiţe căzură pe Malko, însă greutatea corpului împiedică împrăştierea schijelor mortale ale grenadei. Îngrozit şi nebun de furie, Malko îşi smulse pistolul de la curea şi se strădui să vadă ceva în bezna pădurii. „Bud” gemea puţin mai încolo, întins pe pantă. Malko îl strigă, dar nu primi nici un răspuns.

Se auzi încă o rafală, iar corpul americanului fu zguduit de gloanţe. O pată mare de sânge îi apăru pe pulpă. Malko se lipi şi mai tare de pământ. Apoi trase la întâmplare trei focuri de armă, în timp ce se întindea după pistolul-mitralieră. În momentul în care smulgea arma din mâna înţepenită a americanului, un glonţ îi zbură creierii acestuia, iar Malko simţi un şoc violent în burtă. Căzu pe spate şi se rostogoli pe pantă cu răsuflarea tăiată, rămânând ghemuit lângă cadavrul lui Arif. Se aşternu din nou liniştea, dar rămase nemişcat. Poate că adversarii îl credeau mort sau grav rănit. Avea senzaţia că fusese lovit de o nicovală în burtă. Îşi trecu mâna peste pântece, aşteptându-se să vadă sânge, dar nu avea nimic. Numai că îl durea foarte tare locul. Se pipăi cu vârful degetelor şi simţi catarama de la curea deformată. Era urma unui glonţ ricoşat. Altminteri, acum ar fi fost în agonie.

Cu pistolul-mitralieră în mână, cercetă pădurea. „Bud” nu mai respira. În această pustietate, nimeni nu fusese alarmat

de focurile de armă. S-ar putea ca numai locuitorii şcolii să fi auzit, dar nu păru să-i alarmeze… Deschise telefonul mobil cu mâini tremurătoare. Greg Bautzer răspunse imediat.

— Am nimerit într-o ambuscadă, îl anunţă Malko. Cred că „Bud” a murit. Şi Arif Jamal.

*

* *

Poliţiştii pakistanezi care scotociseră pădurea se întoarseră cu un pumn de dulii goale. Erau de la gloanţele trase de Malko şi de „Bud”.

— A fost un singur trăgător, spuse poliţistul din IB.

Greg Bautzer aruncă o privire plină de ură către şcoala coranică. Avea lacrimi în ochi. Aşezat pe targa, trupul lui „Bud” părea enorm.

— Dacă aş avea un lansator de flăcări, m-aş duce să le dau deşteptarea, mormăi şeful centralei. Sunt sigur că asasinul a venit de la ei.

— Îmi pare rău, spuse Malko. Din cauza mea aţi pierdut doi membri din echipa dumneavoastră.

Greg Bautzer nu răspunse, simţind un nod în gât. Pe Malko îl durea îngrozitor burta şi, când se uita la catarama deformată, se întreba cum de mai trăia. Cei doi bărbaţi se întoarseră la Fordul blindat al şefului centralei. Americanul clătină din cap în timp ce îşi aprindea o ţigară cu bricheta Zippo, a cărei flacără pâlpâia.

— Aţi văzut ce i-au făcut lui Arif? întrebă el cu voce tremurătoare. Este semnătura reţelei Al-Qaida. Se distrează torturând prizonierii în acest mod. Este un apropiat al lui Bin Laden, un sudanez care a inventat această metodă. Iau pulberea dintr-un cartuş şi îi ard ochiul. Trebuie să fie înspăimântător.

— Dar a murit de mult, observă Malko. Soţia lui a spus…

— Am vorbit din nou cu ea, spuse americanul. A sunat-o un necunoscut. Cu siguranţă, unul dintre schingiuitori. Merită cu prisosinţă un surplus de vitamine B-52… Să se aleagă praful şi pulberea de ei…

O ambulanţă luă cele două cadavre, iar ei se întoarseră la Ambasada americană. Robert Baldwin le confirmă că în

vila de la numărul 26, supravegheată cu binoclul cu infraroşii, nu se mişcase absolut nimic. Malko observă:

— Probabil că mă cred mort, deşi ştiu că îl urmărim în continuare pe Mustapha Turabi. În concluzie, vor avea bănuieli. M-ar mira să mai rămână în Islamabad.

Greg Bautzer îl aprobă.

— Şi eu, dar nu există decât un singur drum până la Peshawar. Nu pot să meargă în altă direcţie decât pe acolo.

Malko simţi că, de la moartea lui „Bud", americanul îşi făcea o afacere personală din deznodământul acestei poveşti.

— Ar fi mai bine să mergem la culcare, îl sfătui Greg Bautzer. Mâine plecăm devreme.

— Cum v-aţi organizat? întrebă Malko.

— Avem trei maşini şi două motociclete, îi explică şeful centralei. Toate cu numere pakistaneze şi conduse de localnici. Habar nu au ce caută. Au numărul unei furgonete, D 2076 şi nu o vor scăpa din ochi până nu va ieşi din oraş. După aceea, va fi rândul nostru să intervenim. Eu sunt cu maşina mea împreună cu Bob. Vreţi să veniţi cu noi?

— Da.

— Atunci, ne întâlnim aici la ora şase. Dacă intervine ceva până atunci, vă sun. Încercaţi să vă odihniţi, îl sfătui americanul. La Peshawar lucrurile vor fi mai delicate. Dacă îl lăsăm pe Turabi să treacă graniţa în Afganistan, cum credeţi că-l vom mai putea urmări după aceea? Dacă îl lăsăm să treacă, moartea lui „Bud" şi a lui Jamal nu va mai folosi la nimic. L-am anunţat pe omul nostru de acolo, Dustin Woods şi aşteaptă instrucţiuni.

— Ştiu că va fi o treabă delicată, recunoscu Malko cu tristeţe. Dar trebuie să găsim o soluţie. Când se urcă în Navigator, încă era cu moralul la pământ. În afara morţii lui Arif Jamal, Greg Bautzer ridicase adevărata problemă. Cum să treacă în Afganistan? Dar nu putea să dea înapoi, după ce operaţiunea asta costase atât de scump. Nu-i rămânea decât speranţa că Dumnezeu va fi în continuare cu el. Opri în faţă la *Marriott,* când telefonul mobil sună.

— Malko!

Era vocea Priscillei Clearwater. Se vedea că e tulburată.

Simţi că izbucneşte în plâns.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Malko îngrijorat.

Tânăra negresă îşi trase nasul.

— Adineauri am primit un telefon. Se pare că un membrii al CIA a fost omorât în seara asta. Nu mi-a spus cine e. Mi-a fost frică să nu fii tu…

Afectat, Malko o linişti:

— N-am fost eu. A fost „Bud”.

— Cum a fost omorât?

— Prefer să nu-ţi spun la telefon.

— Ne putem întâlni mâine?

— Nu. Nu voi fi aici. Plec în nord-vestul ţării.

— Pot să vin şi eu?

— Nu.

— De ce?

— Este prea periculos.

După un scurt moment de tăcere, Priscilla insistă:

— Dar vreau să vin. Am patru zile de recuperare, iar ambasadorul lipseşte. Aş putea să-ţi fac un serviciu.

Deodată, Malko îşi aminti de burka. O femeie ar trece neobservată ascunsă sub burka, chiar dacă este neagră ca tăciunele… Dar, gândindu-se la ce a păţit „Bud”, se linişti.

— Nu vreau să păţeşti şi tu ca „Bud”, zise el.

— Mă aperi tu…

— Eu…

— Te rog…, insistă ea.

— Bine, cedă Malko. Dar trebuie să plecăm foarte devreme…

— Atunci, ar fi mai simplu să vin să dorm cu tine.

*

* *

Priscilla Clearwater îşi trecu degetul peste catarama îndoită a curelei şi clătină din cap.

— Ai avut mare noroc, observă ea.

Ajunsese în urmă cu cinci minute, echipată cu o geantă de voiaj ce conţinea printre altele şi burka verde.

— Voi păstra catarama asta ca amintire, zise Malko.

Metalul masiv era complet deformat. Malko se dezbrăcă, iar Priscilla ţipă când văzu vânătaia enormă.

— Cred că te doare foarte rău, spuse ea.

— Puţin, mărturisi Malko.

Dar îşi simţea sufletul pustiit. Supliciul îngrozitor al lui Arif Jamal şi moartea brutală a lui „Bud” erau lucruri de pe urma cărora nu-şi va reveni foarte repede şi de care se simţea în parte responsabil. Se lungi în pat şi închise ochii. Nici nu mai avea curaj să vorbească. Ghici că Priscilla se întindea lângă el şi, aproape fără să-şi dea seama, căzu într-un somn adânc.

*

* *

Soneria telefonului mobil îl făcu pe Malko să tresară. Se ridică, văzu patul gol şi răspunse.

— Camioneta pleacă de la numărul 26, îl anunţă Greg Bautzer. Dispozitivul se află acolo.

— Până la urmă, nu vin cu dumneavoastră, îl anunţă Malko. Priscilla vrea să mă însoţească. Mergem cu maşina ei. Plec peste zece minute.

Americanul nu comentă, ci spuse doar atât:

— Nu vă grăbiţi. Nu se va întâmpla nimic pe drum.

Ceasul arăta şase şi zece iar soarele strălucea deja foarte tare. Priscilla ieşi din baie cu un prosop înfăşurat în jurul şoldurilor. Era superbă şi surâzătoare.

— Nu voiam să te fac să întârzii, spuse ea.

Malko se duse să facă un duş. După un sfert de oră, coborau. Se opriră să ia un mic dejun frugal. Îndată ce se urcară în maşina Priscillei, Malko îl sună pe Greg Bautzer.

— Cum stăm?

— Situaţia este sub control. Camioneta a ajuns la bifurcaţia Abbottabad. În afară de Mustapha Turabi, la bord se mai află şoferul şi o namilă de bărbos pe care nu l-am identificat.

Traseul Islamabad-Peshawar se parcurgea în aproximativ două ore şi jumătate. Imediat ce ajunseră pe şoseaua cu două benzi, Malko care trecuse la volan, acceleră. Priscilla se aplecă şi îl sărută pe gât.

— Sunt foarte fericită că am venit cu tine, gânguri ea.

*

* *

Abdul Razzaq, unul dintre informatorii CIA, la volanul unei maşini Toyota obişnuite, prelua urmărirea camionetei negre, după ce trecuse de o benzinărie. Tocmai treceau podul peste râul Kabul şi Indus. Era destul de greoi, fiindcă drumul era în reparaţie, iar camioanele ridicau nori groşi de praf. O altă maşină îl depăşi. Când ieşi de pe drumul în reparaţie, un „Flying Coach” plin de antene flexibile ca ale unei insecte, cu ciorchini de călători agăţaţi de portiere, pictat ca o bătrână hetairă, reuşise să treacă între el şi camionetă.

Vedea numai steguleţe de toate culorile fluturând în vânt şi doi delfini albi pictaţi pe partea din spate. Autobuzul mergea cu viteză chiar pe mijlocul şoselei. Rulară astfel vreo douăzeci de kilometri, apoi Abdul Razzaq se hotărî să depăşească autobuzul. Erau destul de aproape de Peshawar. Claxonând întruna şi depăşind marginea şoselei, reuşi în sfârşit să-l depăşească.

Nu mai zări camioneta, în schimb, două camioane îi limitau vizibilitatea. Ţinând strâns volanul, Abdul Razzaq reuşi să se strecoare între ele. În fine, drumul era liber. Dar camioneta dispăruse.

Fără să-şi facă griji, Abdul apăsă pedala de acceleraţie. Timp de zece minute menţinu viteza, apoi începu să se neliniştească: camioneta neagră nu avea viteză mare. Sună de pe mobil maşina numărul unu care se afla la zece kilometri în faţa lui. Dacă maşina urmărită mărise viteza, fusese preluată de aceasta. Dar răspunsul îi trimise un val de adrenalină în artere.

— Noi n-am văzut-o, anunţă şoferul maşinii numărul unu.

Abdul Razzaq înjură cu furie. Dacă maşina urmărită se întorsese şi se îndrepta acum spre Peshawar? Îi ceru vehiculului numărul unu să încetinească şi după câteva minute, cele două maşini mergeau una în spatele celeilalte. Camioneta neagră dispăruse fără urmă. Or, pe această porţiune de drum, nu era nici o bifurcaţie.

— Trebuie să anunţ, spuse imediat Abdul Razzaq. Opreşte aici, trec eu în urma ta.

Dacă maşina urmărită dispăruse, toată operaţiunea se ducea pe apa sâmbetei.

Capitolul XVI.

Când auzi ce îi spune Greg Bautzer, Malko simţi cum îi fuge tot sângele din obraji.

— Nu se poate! exclamă el. Totuşi camioneta nu avea cum să zboare.

— Oamenii noştri refac drumul înapoi, îi explică americanul. Verificăm absolut tot. Maşina numărul unu va sta ascunsă la intrarea în Pabbi. Numărul doi care se afla în urma ei reface drumul din locul în care a pierdut camioneta. Punctul de întâlnire este la Pabbi.

— Ce se întâmplă? întrebă Priscilla Clearwater.

— Au pierdut-o! o anunţă Malko. Ziua în amiaza mare, pe un drum drept, fără ramificaţii!

Mintea îi fu străbătută de un gând oribil. Oare informatorii erau oameni de încredere? La urma urmei, erau pakistanezi. Nu scoase o vorbă până când ajunse la Pabbi, ros de griji. Se opri în spatele celor două maşini oprite deja într-un refugiu, printre autobuze şi garaje în aer liber. Abia opriră, că Greg Bautzer coborî din maşina lui şi veni la el.

— Au găsit-o! îl anunţă el.

Malko crezu că inima îi va crăpa de fericire.

— Unde este?

— Vedeţi şcoala aia mare de pe partea dreaptă a drumului, când vii dinspre Islamabad?

— Da, acolo este?

— Nu, pe un alt drum, spre Peshawar, este o mică bifurcaţie, un drum neasfaltat cu o pancartă ce indică o Organizaţie neguvernamentală kuweitiană. Abdul Razzaq s-a dus în recunoaştere şi a văzut peste zid camioneta parcată în curte.

Încă o legătură cu Al-Qaida.

— Trebuie să aducem dispozitivul aici şi să aşteptăm,

conchise Malko. Sunt sigur că nu este destinaţia finală. Nu există nici o altă cale de acces la această organizaţie?

— Nici una. Este obligat să o ia pe drumul ce duce la Peshawar. L-am amplasat pe unul dintre oamenii noştri cu o motocicletă la bifurcaţie. Trebuie să vă duceţi la Peshawar, iar eu vă voi ţine la curent.

— Nici vorbă, spuse Malko. Rămân aici. Eu o să stau pe partea cealaltă.

Platforma centrală era foarte uşor de trecut. Malko o luă în josul drumului ce ducea la Islamabad şi opri între o staţie P.S.O. Şi câteva magazine şi restaurante în aer liber. El şi Priscilla coborâră şi se aşezară la masa unui birt unde se vindeau sucuri cu nişte culori dubioase, miere şi alte chestii de mâncare puţin îmbietoare. Malko se întreba ce capcană le vor întinde şi de data asta. Ştiau că CIA este pe urmele lor, dar sperau să scape de urmărire. Şi aproape că au reuşit. Sau aveau alt motiv ca să nu ajungă prea repede la Peshawar.

*

* *

Ziua trecuse exasperant de încet. Fiind tot timpul informat cu ajutorul mobilului, Malko ştia că maşina cu numărul D 2076 se afla tot în incinta organizaţiei kuweitiene. După cele spuse de informatorii care o supravegheau, nimeni nu plecase fără ca ei să observe. Să fie oare această întârziere o şmecherie pentru a-i descuraja pe oamenii din CIA sau aveau un motiv pentru care Mustapha Turabi să-şi prelungească sejurul în sediul acestei organizaţii? Priscilla privea cerul care se întuneca. Peste o oră se va înnopta.

— O să rămânem aici toată noaptea? îl întrebă ea.

— Nu pot să mă mişc până nu am veşti, zise Malko.

Cu toate că se săturase şi el de această pândă sub un soare arzător. O dată cu lăsarea serii, temperatura mai scăzuse cu vreo două grade.

— Unde o să dormim? întrebă Priscilla.

— În maşină, răspunse Malko.

Nu se vedea nimic prin preajmă care să semene a hotel, în afară de câteva paturi improvizate aşezate în faţa unei

gherete. Era o căldură sufocantă. Malko porni climatizorul, lăsă spătarul în jos şi încuie portierele. Cu Beretta lângă el, se simţea mai în siguranţă. Amândoi erau atât de obosiţi încât adormiră imediat după ce mai discutară puţin.

*

* *

Malko fu trezit de lumina zilei. Priscilla mai dormea ghemuită pe scaunul ei. Îi era sete şi coborî din maşină ca să se ducă să ia un ceai. Camioanele care veneau din Afganistan defilau într-un ritm infernal la câţiva metri de ei. Priscilla veni lângă el după câteva minute.

— Am dormit ca un copil! spuse ea. Mi-e foame…

— Micul dejun nu este inclus în program, se scuză Malko. Doar dacă nu cumva ai chef să te otrăveşti. Pot să-ţi ofer un ceai…

Telefonul mobil al lui Malko sună la şapte şi zece, când aţipiseră din nou în maşină.

— Au plecat adineauri din organizaţie, îl anunţă Greg Bautzer. Au schimbat camioneta cu un Nissan Patrol de culoare bej, cu geamuri fumurii şi număr de Peshawar.

— Sunteţi sigur că Mustapha Turabi se află la bord?

— Sunt şanse foarte mari, răspunse şeful centralei. Camioneta a plecat după aceea spre Islamabad numai cu şoferul. Ori Turabi a rămas în sediul organizaţiei. Noi nu avem destui oameni ca să-i lăsăm de pază acolo.

— Suntem în impas, conchise Malko.

O luă din nou pe celălalt drum, îndreptându-se către Peshawar şi visând să facă un duş ca vrabia mălai. Din cauza grijilor, nici nu mai simţea foamea. După o jumătate de oră, se angaja pe GT Road şi fu nevoit să încetinească, poticnindu-se în traficul peste măsură de aglomerat cu tricicluri care pârâiau şi scoteau fum, cu biciclişti, cu autobuze supraaglomerate, cu camioane vopsite în toate culorile şi străduindu-se să evite hamalii care se strecurau printre vehicule, încovoiaţi de povara bagajelor. Mobilul sună din nou şi auzi vocea lui Greg Bautzer:

— Vehiculul virează pe Hakim Ullan Jan Road. Se duc în Khyber Bazar.

Oraşul vechi era un labirint de străduţe adesea

impracticabile pentru maşini, unde te rătăceai foarte uşor… Malko acceleră. După cinci minute ajungea şi el în bazar. Puse o frână bruscă: Nissanul bej se afla la o sută de metri în faţa lui, staţionat într-o piaţetă din care porneau mai multe străduţe pietonale. Din vehicul coborâră patru bărbaţi, dintre care unul foarte înalt, dar era prea departe ca să-i identifice. Străbătură scuarul şi o luară pe o străduţă care urca în pantă lină.

— Aşteaptă-mă aici! îi zise Malko Priscillei.

Porni în urmărirea celor patru bărbaţi care o luară fără grabă pe Andar Sher, unde se afla bazarul bijutierilor. Din fericire, aglomeraţia îl ajuta să treacă neobservat. Abia intră în bazar, că un tânăr îl şi abordă, oferindu-i o pereche de bascheţi. Când se afla la mijlocul străduţei, un muezin de la moscheea Mahabat Khan începu să ţipe, chemând credincioşii la rugăciune. Intrarea era chiar în mijlocul bazarului. Malko îi văzu pe cei patru bărbaţi despărţindu-se. Doi intrară în moschee, iar ceilalţi doi, printre care şi lunganul ras în cap, după toate aparenţele Mustapha Turabi, se îndreptară spre capătul celălalt al străzii Bazar City Circular. Vânzătorul de bascheţi se ţinea ca scaiul după Malko. Însă el îşi continuă urmărirea şi răspunse la mobilul care suna. Era tot Greg Bautzer.

— I-am pierdut, îl anunţă americanul.

— Sunt în urma lor, spuse imediat Malko. Pe Andar Sher. Se îndreaptă spre City Circular Road.

Cei pe care îi urmărea ajunseseră deja. Malko îi văzu luând-o la stânga. Câteva maşini erau parcate de-a curmezişul lângă trotuar. Cei doi bărbaţi se îndreptară spre una dintre ele. Dar deodată, tânărul care vindea bascheţi îi apăru în faţă. Îşi pierduse expresia rugătoare, iar gura era deformată de o strâmbătură plină de răutate. Lăsă brusc bascheţii din mână şi scoase din teacă un pistol mic şi negru pe care îl îndreptă spre Malko.

*

* *

Un val de adrenalină invadă arterele lui Malko. În momentul în care făcu un salt într-o parte ca să se ferească de glonţ, îşi dădu seama că îşi lăsase arma în maşină!

Adolescentul trase din nou, dar nu îl nimeri şi glonţul sparse o vitrină. Trecătorii fugeau din calea gloanţelor în toate direcţiile. Malko se pomeni singur în mijlocul străzii Andar Sher. Se năpusti în primul magazin de bijuterii care îi ieşi în cale, îngust cât un coridor. Spera să mai aibă o ieşire. Cei doi bijutieri îl întâmpinară vociferând. Ajunse în fundul magazinului şi constată că nu mai exista nici o altă ieşire. Se întoarse. Tânărul intrase după el în magazin. Agită arma pe care o ţinea cu ambele mâini şi îl ochi pe Malko. Înlemnit, el îşi încorda toţi muşchii. De la aşa o distanţă mică, băiatul nu avea cum să-l rateze. Împuşcătura îl asurzi. Nu simţi nimic, dar faţa tânărului parcă explodă. În locul ochiului stâng apăru o gaură, un jet de sânge îi ţâşni din gură, iar băiatul se clătină în timp ce strângea încă mânerul pistolului. Restul armei se pulverizase... O bucată din ţeava nimerise într-o vitrină şi o făcuse ţăndări. Tânărul ucigaş se prăbuşi în magazin. Furioşi la culme, cei doi bijutieri se repeziră şi îi aruncară cadavrul afară. Malko ieşi după ei şi, ca un automat, ajunse în City Circular Road. Bineînţeles că cei doi bărbaţi dispăruseră. Se întoarse, ocoli cadavrul asasinului întins în mijlocul străzii şi coborî spre scuarul unde o lăsase pe Priscilla. Avea un singur gând: îl scăpase pe Mustapha Turabi. Într-o oră va fi în Afganistan. Priscilla îl certă:

— Te-am sunat! Ţi-ai uitat pistolul.

În hărmălaia din bazar, ea nu auzise focurile de armă. Epuizat, Malko îl sună pe Greg Bautzer şi îi spuse nenorocirea.

— L-am pierdut pe Turabi.

Îi povesti pe scurt ce păţise.

— Mai avem o şansă, îl linişti americanul. Unul dintre informatorii noştri a intrat în bazar înaintea dumneavoastră. I-a urmărit în moschee pe cei doi pasageri ai Nissanului. Mai sunt încă înăuntru şi nu-i scapă din ochi. Plecaţi de acolo. Nu trebuie să vă observe. Duceţi-vă la *Pearl* şi ne întâlnim acolo. Mai aduc încă doi oameni.

— Sper ca Turabi să nu ne fi scăpat definitiv, zise Malko pe un ton plin de amărăciune.

Adversarilor puţin le păsa de el. Îl atrăgeau dintr-o

capcană în alta. Tânărul ucigaş fusese postat în Andar Sher ca să împiedice pe oricine îl urmărea pe Mustapha Turabi. În ciuda optimismului lui Bautzer, Malko îşi zise că avea foarte puţine şanse să-l revadă pe marocan.

*

* *

Prosternat într-un ungher întunecat din moscheea Mahabat Khan, Khalil Atef îl ruga pe Allah cu înflăcărare şi îi mulţumea dinainte ca să-l ajute să-şi învingă duşmanii. Această scurtă urmărire era epuizantă. De când aflase că americanii erau pe urmele lui Mustapha, se ruga întruna ca Dumnezeu să-l ajute să-şi îndeplinească sfânta datorie: să-l treacă în siguranţă graniţa pe „fratele" Turabi. Acesta era şi motivul pentru care presăra în drumul lui obstacole, ştiind că se lupta cu una dintre cele mai puternice organizaţii din lume. Ceea ce se întâmplase pe 11 septembrie îi dădea curaj. Khalil Atef parcursese jumătate din traseu, dar rămăsese ce era mai greu. Începu să se roage mai mult pentru ca omul de legătură care îl ajuta pe Turabi să treacă graniţa să vină la locul întâlnirii. Altminteri, va rămâne în Peshawar, oraş devenit periculos pentru el. Unii membri din IŞI – să fie blestemaţi! – făceau jocul americanilor. Aceştia dispuneau de mijloace sofisticate, de bani şi de informatori. Iar soldaţii lor puteau să se lupte peste tot.

Se ridică, îşi puse calota pe cap şi ieşi din moschee. Ştia deja că Mustapha Turabi scăpase de urmăritori şi că tânărul ucigaş recrutat dintr-o tabără de refugiaţi nu îşi îndeplinise misiunea. Le-a fost greu să-i dea o armă ca lumea şi i-au făcut rost de una artizanală la Darra. Uneori Al-Qaida se scumpea la tărâţe şi se ieftinea la mălai... Făcu o scurtă rugăciune pentru tânărul *shahid*[24] – ieşi din moschee şi coborî Andar Sher pierzându-se în mulţimea din bazar.

*

* *

Malko ieşea de sub duş când Greg Bautzer intră în cameră Era aproape ora nouă.

— Bărbosul gras cu ochii bulbucaţi pe care l-am văzut la plecarea din Islamabad cu Mustapha Turabi şi care s-a dus

[24] Martir.

apoi la moscheea Andar Sher este la restaurantul *Salateen,* situat pe Cinema Road! S-a întâlnit cu un răufăcător pe care noi îl cunoaştem bine, un oarecare Numeiri. Un saudit care este garda de corp a lui Bin Laden de ani de zile. Este prima oară când îl vedem în afara graniţelor Afganistanului. Dacă se află în Peshawar, înseamnă că nu este o întâmplare. Numai că există o problemă: Numeiri nu a venit singur, ci însoţit de doi indivizi care îşi fac veacul pe Cinema Road. Informatorul nostru riscă să fie reperat.

Lui Malko îi reveni brusc speranţa: există o şansă destul de mare ca Numeiri să fi venit să-l ia pe Mustapha ca să-l ducă în Afganistan, în locul în care se află Bin Laden. Prin urmare, nu trebuia cu nici un chip să-l piardă, mai cu seamă că Turabi îi scăpase printre degete. Îşi aminti deodată de o anecdotă pe care i-o spusese Greg Bautzer. Într-o bună zi, acesta se afla la Peshawar cu una dintre „sursele" lui pakistaneze, iar aceasta îi propusese pentru o mie de rupii o târfuliţă în burka ce se fâţâia prin bazar.

— În cartierul unde sunt târfe? Îl întrebă el pe american.

— Da, câteodată, îi răspunse Greg Bautzer surprins. De ce mă întrebaţi?

— Pentru că cei care îl păzesc pe Numeiri nu se vor alarma dacă vor vedea plimbându-se pe lângă *Salateen* o târfă în burka.

— Cum adică?

Malko i-o arătă pe Priscilla Clearwater.

— Nimeni nu va vedea culoarea pielii dacă se va ascunde sub burka. Trebuie doar să-i dăm un telefon mobil şi să stăm mai departe să supraveghem.

— Sunteţi de acord cu acest lucru, domnişoară Clearwater? o întrebă şeful centralei.

Priscilla tocmai îşi punea burka verde.

— Trebuie să-i dăm o armă, îl sfătui Malko. Oamenii ăştia ucid precum respiră.

— Este inutil, zise Priscilla. Voi lăsa mobilul deschis. Astfel voi putea transmite ce văd şi atunci veţi şti că sunt în primejdie.

— Extraordinar! aprobă Bautzer. Voi modifica dispozitivul, astfel încât să putem supraveghea Cinema

Road la ambele capete. În plus vom posta o maşină în capul podului de cale ferată, vizavi de fortul Balahisar, în cazul în care vor încerca să o ia în acea direcţie, către Jamrud Road.

— Să mergem, zise Malko în timp ce îi dădea celularul Priscillei.

Ea îl ascunse sub burka după ce formase numărul lui Greg Bautzer care răspunse, apoi îl lăsă deschis. Era ca şi cum ar fi purtat un microfon. Malko îi era nespus de recunoscător. Se dovedea mai mult decât un obiect sexual.

*

* *

Deşi ţinea telefonul deschis, Priscilla Clearwater nu se simţea în siguranţă. De vreo douăzeci de minute aştepta la umbră pe o străduţă pietonală, chiar vizavi de *Salateen.* Duhoarea care se degaja din pământ, amestecată cu mirosul de urină, de gunoaie, de mirodenii şi de murdărie, îi făcea greaţă. Cele două „doici” ale lui Numeiri, postate în faţa restaurantului, o văzură, dar nu-i dădură nici o atenţie. Bărbaţii se apropiaseră de ea făcându-i propuneri murmurate la ureche în limba paştu sau în urdu, iar ea scăpase de ei fără să scoată o vorbă. Se pare că prostituţia era ceva obişnuit în acest loc. Avea mare grijă să nu se îndepărteze de parcarea restaurantului, care se afla în apropiere.

Deodată, un bărbat apăru în spatele ei şi se opri în drum ca să o studieze. Apoi, în loc să-i spună ceva cum făcuseră şi ceilalţi, se apropie, o lipi de un zid şi începu să-i pipăie pieptul. Era un mustăcios înalt care puţea a ceapă. Priscilla încercă să scape de el, dar acesta continuă să-i frământe sânii, şoptind ceva ce nu seamănă cu vorbele de iubire. Priscilla încercă să scape, dar era mult mai puternic decât ea. Îi simţi mâna în dreptul sexului.

Se pregătea să ţipe, când văzu uşa restaurantului deschizându-se. Ieşiră doi bărbaţi, iar cele două gărzi de corp li se alăturară numaidecât. În aceeaşi clipă, scoase din buzunar o bancnotă pe care i-o strecură în palmă, spunându-i ceva pe un ton ameninţător. În acel moment îşi desfăcu *charouar-ul,* iar Priscilla zări în penumbră sexul lung şi încordat. Cu cealaltă mână, bărbatul îi ridica burka. Nu

avea cum să-l avertizeze pe Greg Bautzer în engleză că cei doi bărbaţi ieşiseră din restaurant. Trebuia mai întâi să scape de „client”. Pentru asta exista o singură cale. Înfrângându-şi greaţa, apucă sexul şi îl trase spre ea, apoi începu să-l scuture. Furios, bărbatul se zbătu, încercând să se elibereze: nu asta voia el. Încercă din nou să-i ridice burka şi chiar reuşi în parte. Priscilla îi scutura în continuare mădularul fără nici un rezultat. Observă cu coada ochiului că cei patru bărbaţi se îndreptau spre parcare.

Atunci făcu un efort mai mare şi „clientul” său juisă în fine violent. Priscilla se îndepărtă brusc să evite jetul de spermă. Sprijinit de zid, bărbatul părea fulgerat. Ea profită de starea lui şi îşi puse picioarele la spinare cât putu de repede, lăsându-l urlând în urma ei.

— Ies acum, ies acum, ţipă ea în telefonul deschis.

În momentul în care ajungea lângă *Salateen,* îi văzu pe cei patru bărbaţi urcându-se într-un Nissan 4x4 care ieşi imediat din parching. Avu răgazul să reţină numărul: Peshawar 6542. Vehiculul trecu pe lângă ea, însă pasagerii nu îşi închipuiau nici o clipă că aveau în faţă o negresă americană care ajută CIA în loc de o târfă paştu.

— Sunt într-un 4x4 cu numărul Peshawar 6542, continuă ea. Se îndreaptă spre fort.

— Bine, am reţinut, zise Bautzer.

Ea se opri, dându-şi seama că inima îi bătea să-i spargă pieptul şi că în viaţa ei nu îi fusese atât de frică.

*

* *

— Iată-i! zise Malko.

Vehiculul 4x4 semnalat de Priscilla trecea pe sub podul de cale ferată. Ocoli sensul giratoriu şi se angajă pe Khyber Road trecând prin faţa hotelului *Pearl.* Toyota discretă a lui Greg Bautzer o luă pe urmele Nissanului. Maşina islamiştilor străbătu toată strada Khyber şi, la doi kilometri mai departe, vira la dreapta pe Jamrud Road, îndreptându-se spre zona tribală şi Afganistan.

Capitolul XVII.

Malko fixa farurile vehiculului 4x4 cu stomacul făcut ghem. Până la zona tribală, mai erau vreo de trei kilometri. Dacă Nissanul trecea de punctul de control din Kharkano, urmărirea se termina. Dincolo de Bab-e-Khyber, CIA nu mai avea ce să caute. La fel de tensionat, Greg Bautzer se întoarse către Malko.

— Să-i chem pe cei din IŞI?

— Da. O să-i blocăm când se vor opri la punctul de control. Însă avem nevoie de ajutoare. Nu-l putem lăsa pe Turabi să ne scape.

Toată operaţiunea ar fi la pământ... Tăcură. După câteva minute, farurile luminară arcada din piatră ce se sprijinea de două turnuri cu creneluri din Bab-e-Khyber care ieşea în Jamrud Road, linia de demarcaţie cu zona tribală. Malko scoase Beretta din centură şi introduse un glonţ pe ţeava.

— Să mergem! spuse el.

Greg Bautzer acceleră ca să depăşească Nissanul şi să-i blocheze drumul. Acesta se afla la o sută de metri în faţa lor. Deodată, farul din stânga se aprinse, iar vehiculul viră la stânga, cu douăzeci de metri înainte de „graniţă”, apoi se întoarse şi o luă pe un drum lateral, oprindu-se la două sute de metri mai departe. Greg Bautzer întoarse şi el pe un drum perpendicular pe Jamrud Road, ca să nu fie văzuţi. Aşteptă un sfert de oră cu farurile stinse, apoi se întoarse de unde au plecat. Dar stupoare: Nissanul dispăruse fără urmă! Se opriră acolo unde îl văzură oprindu-se şi zăriră minaretul unei moschei peste zidul ce înconjura mai multe clădiri.

— Seamănă cu o şcoală coranică, observă americanul. Trebuie să aflăm.

— Dacă nu au trecut frontiera acum, înseamnă că vor înnopta aici. zise Malko. Asta ne lasă puţin răgaz.

Reluară drumul spre Peshawar, după ce îl anunţaseră pe Abdul Razzaq să vină să stea de pază.

*

* *

Consiliul de război se ţinea din nou la etajul al patrulea al consulatului unde se reuniseră Greg Bautzer, Priscilla Clearwater, Dustin Woods, şeful antenei CIA din Peshawar întors de curând din Quetta şi Malko. Dustin Woods, un bărbos amabil, le aducea informaţii preţioase.

— Eu cunosc această şcoală unde se află cei pe care îi căutaţi, începu el. Este condusă de un credincios sufist de rang înalt, *pirul*[25] Hamza Shinvari, un bărbat foarte inteligent, foarte deschis, dar partizan înrăit al lui Bin Laden. Mai conduce încă o şcoală în zona tribală. Este foarte legat de talibani şi îi găzduieşte deseori în această *madrasa.*

— Să presupunem că Mustapha Turabi va pleca mâine dimineaţă pe drumul spre Torkham ca să treacă în Afganistan, zise Malko.

— Nu este sigur, obiectă Dustin Woods. Armata pakistaneză controlează de acum înainte trecerea frontierei la Torkham. Nu cred că îşi vor asuma acest risc. Odată ajunşi în zona tribală, o vor lua pe unul dintre zecile de drumuri nesupravegheate.

În orice caz, perspectivele nu erau prea încurajatoare. Malko aruncă o privire ceasului Breitling care arăta ora zece şi jumătate. Până în zori trebuiau să se hotărască.

— Ar fi posibil să le punem o capcană în maşină? întrebă el.

Dustin Woods ridică sprâncenele.

— Să-i aruncăm în aer?

— Nu, să-i punem un „puricel” ca să-i putem urmări.

— Tehnic se poate, confirmă americanul dar nu avem asemenea materiale aici. În plus, s-ar putea să nu ne fie de prea mare ajutor. Nu cred că vor folosi acest vehicul cu număr de Peshawar în mijlocul Afganistanului, ci probabil îl vor schimba.

— O idee bună, dar nu se poate pune în practică, conchise Malko.

Greg Bautzer căscă discret.

— Să ne odihnim, zise el. Cred că nu mai avem de ales. Va trebui să-l prindem pe Mustapha Turabi la ieşirea din

[25] Titlu religios, precum cel de aiatolah.

şcoala coranică.

Malko nu mai încercă să aducă argumente, ştiind că şeful centralei avea dreptate. Chiar dacă acesta era sfârşitul operaţiunii. Nu putea să lase să-i scape un terorist aşa de periculos precum Mustapha Turabi.

— Foarte bine, zise el, atunci trebuie să fim acolo în zori.

O trase pe Priscilla, care oftă, în lift.

— Am impresia că am fost violată de acel individ. Acum ştiu ce însemnă să fii târfă. Îmi voi aminti toată viaţa această zi…

*

* *

Grijile nu-l lăsau pe Khalil Atef să închidă ochii, cu toate că avea toate motivele să se felicite. Ca să poată să însoţească până la Peshawar şi chiar dincolo, un om ca Mustapha Turabi, chiar sub nasul agenţilor CIA, era o faptă îndrăzneaţă. Chiar dacă tentativele de eliminare ale adversarilor nu reuşise pe deplin. Acum rămânea ultima etapă şi cea mai delicată: trecerea în zona tribală. Lui Khalil Atef nu-i venea să creadă că americanii nu anunţaseră până acum ÎŞI. Prin urmare, trebuie să aibă oameni de pază pe cele trei mari axe. Era forţat să aleagă traseele cele mai grele, dar mult mai sigure. Nutrea o singură speranţă: duşmanii lor să le fi pierdut urma aseară în bazar, datorită sacrificiului tânărului martir.

Totuşi nu se putea baza pe presupuneri. Libertatea şi, probabil, viaţa lui Turabi şi a trimisului lui Bin Laden, Numeiri, atârnau în balanţă. Trebuia să prevadă mai întâi răul. Din fericire, Khalil Atef dispunea de numeroşi complici în Peshawar. Majoritatea locuitorilor erau de partea „şeicului”. În plus, câteva celule ale reţelei Al-Qaida şi ale talibanilor lucrau în clandestinitate, dar „adormite” deocamdată, ca să nu declanşeze vreo reacţie din partea autorităţilor pakistaneze. Va face apel la ele deoarece nu putea să-l scoată pe Mustapha Turabi decât după ce destrăma dispozitivul americanilor. Îngenunche pe covoraşul de rugăciune cu faţa la Mecca şi îl imploră pe Allah să-l ajute. Apoi ieşi din şcoală pe portiţa din spate şi o porni pe jos, fiind sigur că noaptea nu era urmărit.

*

* *

Malko avea gust de cocleală în gură şi simţea un ghem în stomac. Nu reuşea să înghită nici măcar un dumicat. În faţa lui, Greg Bautzer nu se simţea nici el mai bine. Şeful centralei dormise doar două ore şi acelea chinuite. Bău puţin ceai.

— Dispozitivul este la locul lui, începu el. Informatorii noştri supraveghează şcoala sub directa îndrumare a lui Dustin Woods cu care ne vom întâlni la consulat. Chiar dacă Turabi pleacă pe jos, nu va reuşi să ne scape printre degete. I-am anunţat pe cei din Kandahar. Îndată ce se va lumina, un avion Predator va supraveghea zona, ceea ce ne va permite să-i distrugem printr-o operaţiune aeriană, dacă vor reuşi să treacă în Afganistan. Peste o jumătate de oră, avem întâlnire la consulat cu reprezentantul local al IŞI.

— Bine, aprobă cu tristeţe Malko. Să mergem.

Planul lui era frumos, dar bine îngropat în pământ. Nu mai era chiar atât de cald ca aseară, căci o furtună puternică mai răcorise atmosfera. O luară pe Khyber Road, trecând prin faţa sediului IŞI, o casă elegantă în stil colonial britanic, cu colonade albe şi o peluză superbă. Hospital Road, unde se afla consulatul, era în stare de asediu şi păzit precum Fort Knox. Chiar în capătul străzii, după ce aruncă o privire în oglinda retrovizoare, Greg Bautzer anunţă:

— Ne urmăreşte o camionetă gri. Staţiona în faţa hotelului *Pearl.*

— Va fi oprită când va ajunge în zona de apărare a consulatului, zise Malko. Anunţaţi-i pe pakistanezi.

Bariere păzite de armata pakistaneză opreau orice vehicul neautorizat la o sută de metri înaintea intrării în consulat.

— Îl anunţ şi pe consul, zise Greg.

Ca să mai câştige timp o luă pe Qasim Road, efectuând un ocol ca să ajungă la poarta consulatului. Camioneta gri era tot în urma lor. Bautzer închise.

— I-am anunţat.

Drapelul american care flutura pe clădirea consulatului apăru în sfârşit. Barierele vopsite în roşu şi alb erau

înconjurate de vreo cincisprezece soldaţi pakistanezi. Americanul claxonă ca să le atragă atenţia ca să dea barierele la o parte Se îndepărtară imediat şi înconjurară maşina cu armele îndreptate spre ei.

— *Motherfuckers!* înjură Greg Bautzer.

Lăsă geamul în jos şi ţipă la soldaţi în engleză, agitând legitimaţia diplomatică. Intimidat, unui dintre soldaţi ridică bariera, iar Navigatorul se strecură printre celelalte baraje. Parcarea rezervata se afla la o sută de metri mai departe. Deodată, americanul înjură din nou. În spatele lor, camioneta gri trecuse şi ea barajele, iar soldaţii presupuseră că cele două vehicule erau împreună. Malko se întoarse şi zări un bărbos la volanul camionetei. Pulsul ţâşni ca o săgeată.

— Greg, zise el, nu-mi place deloc ce se întâmplă.

Americanul păli.

— Nu pot să mă întorc, spuse el, este o fundătură.

Amândoi se gândeau la acelaşi lucru: ultimul atentat antiamerican se produsese cu o săptămână în urmă la Karachi, tot la Consulatul american. A sărit în aer o maşină ticsită cu explozibil condusă de un kamikaze. Malko armă pistolul. Ajunseseră aproape de parcarea din faţa gardului consulatului. Doi puşcaşi marini cu căşti şi în uniformă de luptă vegheau cu câte un M 16 în mâini.

O coadă lungă formată din pakistanezi aştepta deja la ghişeul unde se obţineau vizele, care nu deschidea decât peste trei ore şi unde le eliberau cu ţârâita. În mod normal, vehiculele nu aveau voie să intre în consulat, în afară de maşina consulului. Dacă Navigatorul oprea în parcare şi dacă şoferul camionetei o arunca în aer, s-ar transforma numaidecât în lumină şi căldură. Chiar dacă Malko ar reuşi să sară din maşină şi să-l împuşte pe şofer, acesta tot ar avea timp să declanşeze explozia. Atitudinea lui îl neliniştea. Altminteri, de ce să-i urmărească? Malko nu întrevăzu decât o singură portiţă. În afară de gardul cu grilaj, curtea consulatului mai era protejată şi de un zid înalt din piatră.

— Greg, strigă el, forţaţi grilajul repede şi intraţi în curte!

Îngrozit, americanul nu stătu la discuţii. Strivind pedala

de accelerație, izbi mașina în grilajul consulatului. Consternați, cei doi pușcași marini nici nu apucară să se ferească. Luat prin surprindere, șoferul camionetei nu reacționă nici el. Mașina masivă dădu la o parte porțile cu grilaj. Imediat ce intrară, americanul viră brusc la stânga și se opri pe peluză, chiar lângă zid.

În timp ce coborau amândoi îl văzură pe unul dintre pușcași îndreptând arma spre camioneta care rămăsese dincolo de gard. Apoi o explozie puternică îi asurzi. Bucăți din grilaj zburară în jurul lor, geamurile consulatului se sparseră în același timp din cauza suflului. Soldatul care a vrut să oprească vehiculul zăcea pe peluză, dar capul, cu caschetă cu tot, era despărțit de trup. Camaradul lui avusese mai mult noroc decât el, fiind apărat, ca și Greg și Malko, de zidul din piatră. Dar era în stare de șoc. Peste tot plutea un praf acrișor, negru și gros. Liniștea care se așternuse din nou le țiuia în urechi, iar ființele și lucrurile păreau împietrite. Apoi totul prinse viață dintr-o dată. Pușcașul marin care supraviețuise se repezi la camaradul său și vomă când văzu că nu mai avea cap. Dustin Woods apăru din consulat înarmat cu un M 16 și însoțit de un maior din IȘI în civil. Când Malko ieși pe poartă cu pistolul în mână, se ciocni de câțiva soldați pakistanezi care veneau în goană. Când se uită în jos, văzu un picior de om secționat de la șold, pe care atârna o zdreanță din *charouar.* Din camionetă mai rămăsese doar carcasa contorsionată care mai ardea încă. Pakistanezii de la coadă fuseseră nimiciți cu toții. Peste tot zăceau cadavre, iar supraviețuitorii se străduiau să-i ajute pe răniți. Consulul veni și el cu un Uzi, urmat de câțiva angajați ai consulatului. Peste cadavrul pușcașului decapitat aruncară o pătură.

— Dumnezeule! Ce grozăvie! spuse consulul cu voce tremurată. Intrați repede în clădire.

Greg Bautzer, Dustin Woods, maiorul, colonelul și Malko se adunară în salonul care rămăsese fără geamuri. Bucăți de tencuială se desprinseseră de pe pereți și din tavan, conferind încăperii un aspect dezolant. Fără un cuvânt, consulul luă din bar o sticlă de coniac și umplu câteva pahare. Băură în tăcere, iar Greg Bautzer își mai recapătă

puţin culoarea.

— Cretinii! izbucni el. Sunt sigur că i-a trimis tipul de la şcoală.

— Verificaţi acum ce se întâmplă acolo, îl sfătui Malko.

Americanul îl sună pe mobil pe Abdul Razzaq şi după câteva clipe îl asigură pe Malko:

— Încă nu s-a mişcat nimic.

— Să mergem, zise Malko. Aici nu mai avem ce face.

Navigatorul era neatins. În timp ce Greg Bautzer făcea manevrele, Malko ieşi în faţa consulatului. Priveliştea era oribilă. Un bărbat încărcase într-o roabă ceea ce mai rămăsese din cele două femei ale căror feţe erau două măşti însângerate. Una dintre ele avea braţul smuls din umăr. O fetiţă gemea în mijlocul străzii, cu rochiţa plină de sânge, dar nu se ştia dacă e rănită. Două ambulanţe începuseră să-i ia pe răniţi. În afară de puşcaşul marin decapitat, bomba îi lovise doar pe pakistanezi. Era oroarea stupidă a terorismului: autorii acestui atentat aveau un singur scop, să distrugă capacitatea operaţională a echipei CIA care îl urmărea pe Mustapha Turabi.

Tăcut, Bautzer acceleră. După zece minute, opriră lângă maşina lui Abdul Razzaq, la cinci sute de metri de şcoală.

— Nimic nou, anunţă pakistanezul. Nissanul este tot în curte.

Malko se stăpânea cu greu când se gândea că la câţiva metri de el se afla omul care *ştia* unde se găseşte Bin Laden! Numeiri, cel care venise să-l ia pe Mustapha Turabi… Dacă îl capturau viu, exista o şansă să-l facă să vorbească. Pe bancheta din spate, maiorul din ÎŞI era mut ca un peşte, simţindu-se stânjenit la gândul că trebuia să atace nişte credincioşi. Din fericire, nu el făcea treaba asta. Se afla acolo doar pentru a da impresia de legalitate a unei eventuale intervenţii a CIA.

Mobilul lui Greg sună iar americanul se întoarse către Malko care trecuse la volan, lăsându-l pe şeful centralei să se ocupe de comunicarea cu informatorii.

— Nissanul iese acum din curtea şcolii.

Malko trecu deja în viteza întâi. În spate, Dustin Woods îşi armă M 16. Informatorii pakistanezi se aflau acolo doar ca

să observe. Intercepţia era făcută numai de pasagerii din Navigator.

— Nissanul se îndreaptă spre Hayatabad, anunţă Greg Bautzer.

Trecuseră în trombă pe lângă şcoala coranică. Malko viră la stânga pe un bulevard larg şi drept, mărginit de vile nou-nouţe şi de terenuri încă neconstruite. Zări Nissanul la două sute de metri în faţa lor, urmat de un mic Mehran portocaliu.

— Este unul dintre oamenii lui Abdul cu Mehranul, spuse Bautzer. Mă întreb unde se duc.

Nissanul viră la dreapta, pe Bara Road, care ducea practic în deşert. Nu mergea prea repede, de parcă şoferului nici nu-i păsa că era urmărit. Deodată, o motocicletă depăşi în viteză Navigatorul. Malko tresări.

— Greg, ia uitaţi-vă la pasagerul din spate!

Acesta avea un Kalaşnikov în bandulieră. În timp ce mergea, duse puşca la umăr, în poziţie de tragere.

— La naiba! strigă Bautzer.

Se năpusti la telefonul mobil şi formă numărul lui Abdul Razzaq. Numai el putea să-l ajungă pe şoferul Mehranului. Suna. Motocicleta era acum la vreo zece metri după maşinuţa portocalie. Malko claxonă. Însă sunetul se contopi cu zgomotul asurzitor al unei rafale. Trăgătorul de pe motocicletă trăgea liniştit în şoferul Mehranului.

— Alo! Alo! se auzi vocea lui Abdul Razzaq.

Maşinuţa portocalie începu să meargă în zigzag, apoi se duse direct în şanţ unde se răsturnă, rămânând cu roţile în sus.

— Dobitocul! mormăi Greg Bautzer, uitând să-i mai răspundă lui Razzaq.

În faţă, Nissanul mergea cu viteză constantă. Motocicleta încetini şi se opri pe marginea drumului. Exact în momentul în care Navigatorul trecea pe lângă ea, Malko îi zări pe cei doi ucigaşi şi un trup prăbuşit în maşinuţa portocalie. Şi echipajul de pe motocicletă îi văzuse trecând. Cât ai clipi, motociclistul se sui în şa, iar bărbatul cu Kalaşnikovul sări în spatele lui. Atent la Nissan, Greg nu reacţionă în nici un fel. Malko aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi simţi un val

de adrenalină invadându-i arterele. Motocicleta era chiar în spatele lor. Pasagerul, cu Kalaşnikovul în sus, aştepta momentul să-i căsăpească.

— Dustin, împuşcaţi-i! strigă Malko.

Şi acesta văzuse motocicleta care se apropia de ei. Fără nici o ezitare, îşi armă M 16, uitând că avea deja un cartuş pe ţeava. Se auzi un clinchet sec, iar americanul înjură cu disperare. Al doilea glonţ îl lovi pe primul blocând puşca de asalt. Furios, agentul CIA scoase încărcătorul şi încercă să tragă culasa. Motocicleta era în urma lor.

Capitolul XVIII.

Cu stomacul strâns şi ţinând straşnic volanul, Malko observa în oglinda retrovizoare cum înaintează motocicleta. Maiorul din IŞI stătea pe podea. Greg îşi luă Colt-ul, îl apucă cu ambele mâini şi se aplecă în afară. Trase cinci focuri de armă dar, se pare, fără nici un rezultat. Gropile erau atât de adânci şi de multe, încât un pistol nu făcea faţă unor oameni pe motocicletă. În schimb ei, cu Kalaşnikovul, puteau să-i nimerească în plin pe pasagerii din Navigator. Malko se străduia să nu piardă din ochi Nissanul care se îndrepta spre University Town. Dacă reuşea să ia viteză îl vor pierde definitiv.

Greg Bautzer înjură în timp ce monta un alt încărcător la arma sa. Se auzi altă înjurătură. Dustin Woods reuşise în sfârşit să deblocheze culasa puştii de asalt, dar încărcătorul zăcea pe podeaua maşinii. Se aplecă să-l ia. Pilotul motocicletei acceleră brusc. Pasagerul duse puşca la umăr pregătindu-se să tragă o rafală în Navigator în timp ce îl depăşeau. Malko înţelese că Dustin nu va reuşi să-şi pregătească arma la timp. Cârmi brusc volanul la stânga, dar în acelaşi timp strivi frâna.

Maşina greoaie se aşeză de-a curmezişul drumului. Înainte de a se apleca, Malko avu timp să-l vadă pe trăgător lansând o rafală şi scânteile portocalii care ţâşniră din ţeavă. Geamurile Navigatorului se făcură ţăndări, caroseria fu zguduită de lovituri surde, însă gloanţele trecură pe deasupra. După câteva secunde, motocicleta se ciocni de partea din spate a Navigatorului. Trăgătorul cu arma în mâini fusese aruncat peste vehicul şi se lovi de o maşină care staţiona, trecând cu capul prin parbriz. Pilotul motocicletei se rostogoli la pământ.

Malko nu stătu pe gânduri. Repuse maşina pe şosea şi apăsă pedala de acceleraţie până la fund. Simţi imediat ceva ciudat şi auzi un zgomot continuu şi neobişnuit. Dar înţelese imediat. Impactul cu motocicleta înfundase partea din spate a vehiculului şi ceva se freca de roată. Un miros

de ars invadă interiorul maşinii, dar motorul era destul de puternic să o menţină în mers. Distanţa dintre Navigator şi Nissan se micşora. Şoferul îşi dădu seama că nu va scăpa de urmăritori.

Ajuns la sensul giratoriu, îl ocoli în viteză, apoi se îndreptă în direcţia opusă, către Jamrud Road. Schimbase tactica. Malko mergea în urma lui, însă Navigatorul fumega din ce în ce mai tare. Degeaba apăsa pedala de acceleraţie, că nu câştiga deloc teren. Greg Bautzer izbucni:

— Blestemaţii! Or să ne scape!

Acum obiectivul adversarilor era clar ca bună-ziua: să treacă în zona tribală. Ajunşi la punctul de control din Kharkano, Nissanul încetini uşor, iar soldatul din Frontier Corps nu se clinti. Datorită numărului de Peshawar, Nissanul nu fusese controlat deloc. Malko se afla încă la o sută de metri de punctul de control, când se auzi o explozie surdă în spatele Navigatorului care începu să se hâţâne din toate încheieturile: cauciucul supraîncălzit de frecare explodase. Furios la culme, Malko opri pe marginea drumului, unde imediat fură înconjuraţi de o ceată de curioşi, atraşi de fumul albăstrui. Cu telefonul la ureche. Greg Bautzer voia să ia legătura cu Kandahar. Vorbi destul de mult, apoi veni lângă Malko.

— Avionul teleghidat din zonă a preluat supravegherea vehiculului şi vom putea relua urmărirea la timp. Am cerut la consulat să ne trimită cât mai repede altă maşină.

— Vor fi departe, zise cu amărăciune Malko.

— Nu se ştie. Cred probabil că au scăpat de noi şi ştiu sigur că pakistanezii nu intervin în zona tribală. Putem să-i ajungem din urmă. Avionul care îi supraveghează este dotat cu o rachetă Hellfire. La nevoie, îi căsăpim.

Nu le rămânea decât să aştepte şi să se roage. Nissanul dispăruse de mult între dealurile din Khyber Pass.

*

* *

Range Rover-ul alb ajunse înconjurat de un nor de praf. Conducea domnul consul. Schimbatul maşinilor dură foarte puţin. Maiorul din IŞI obţinuse autorizaţia de la Frontier Corps ca cei trei străini să intre în zona tribală fără escortă,

cu condiţia să-i conducă el. De voie, de nevoie, acesta acceptă.

O dată cu Range Rover-ul, consulul adusese şi o staţie de emisie-recepţie cu care putea să comunice cu baza din Kandahar care controla avionul. Khyber Pass nu avea zonă de acoperire pentru telefoanele mobile. În timp ce Malko se urca la volan, Greg Bautzer îşi căuta frecvenţele şi intră în legătură cu controlorul avionului.

— Nissanul s-a oprit la Ali Mashid, îl anunţă acesta.

— Unde se află? întrebă Greg Bautzer.

— La cinci kilometri de Landicotal. Este un sătuc.

Îl informă şi pe Malko.

— Vor continua drumul călare sau pe jos, zise acesta din urmă.

— Aşa este, recunoscu americanul, dar se odihnesc puţin înainte de plecare.

Descurajat, Malko oftă.

— Să v-audă Dumnezeu!

În ciuda tuturor celor întâmplate, îşi recăpăta speranţa. Islamiştii credeau că au scăpat de ei. Mai exista totuşi o şansă să-i piardă din nou. Range Rover-ul înainta pe serpentinele din Khyber Pass, depăşind camioane, autobuze şi şiruri întregi de cămile. Cei patru bărbaţi erau tăcuţi şi încordaţi. După vreo patruzeci şi cinci de minute, zăriră în josul drumului principal câteva căsuţe din paiantă înghesuite într-o vâlcea, de-a lungul fostei căi ferate din Landicotal. Era sătucul Ali Mashid.

— Nissanul nu s-a mişcat din loc, după observaţiile avionului, anunţă Greg Bautzer.

— Puteţi să-l localizaţi? întrebă Malko.

Satul era în vale iar ei mergeau pe deasupra. Deodată, Malko zări o pată galbenă între două case: era Nissanul pe care îl urmăreau. Opri şi cercetară vehiculul. Era imposibil să vadă ceva în interior din cauza geamurilor fumurii. Ori pasagerii erau departe, ori se odihneau în vreuna dintre căsuţe. Malko observă câteva drumeaguri care porneau din sat. Şerpuind printre crestele roşiatice. Adversarii aveau un avans de aproximativ o oră. Dacă avionul putea să urmărească foarte uşor un vehicul, pentru cineva care

mergea pe jos nu era deloc uşor.

— Haideţi să vedem, zise Malko.

Angajă Range Rover-ul pe panta abruptă şi plină de pietre care ducea în Ali Mashid şi opri în spatele Nissanului, chiar lângă taraba unui vânzător de fructe şi de carne. Cei câţiva paştu din preajmă se uitară la ei cu ostilitate. Aruncară o privire în Nissan ca să vadă dacă nu era cineva înăuntru. Era încuiat. Avionul nu le semnalase fugarii. Ori erau încă în sat, ori o şterseseră cu discreţie, fără ca avionul să observe ceva.

Malko privi pantele care se pierdeau în zare şi crestele movilii din depărtare. Era un peisaj magnific, cu sute de ascunzători şi de colibe pentru ciobani. Însă un amănunt îi atrase în mod special atenţia: fugarii nu se opriseră aici din întâmplare... Şi probabil că nici nu plecaseră pe jos. Se întoarse către maiorul din ÎŞI.

— Trebuie să vorbim cu oamenii din sat. Să aflăm unde s-au dus pasagerii Nissanului.

Poliţistul se schimbă la faţă.

— Sunt cu toţii paştu, domnule, nu am nici o autoritate asupra lor.

Greg Bautzer îl străfulgeră cu privirea.

— Faceţi ce vi se spune, ordonă el, că altfel veţi avea mari probleme cu superiorii dumneavoastră. Începeţi cu cel de colo.

Îi arătă un bărbos cu turban ce şedea pe un bolovan, cu o puşcă veche Lee-Enfield între genunchi şi părea adormit. Poliţistul se apropie de el şi îi adresă un salut cordial.

— *Aleykum Salam,* îi răspunse politicos bătrânul.

După acest început promiţător, totul se termină. După primele întrebări ale maiorului, bătrânul se ridică în picioare, armă puşca şi o îndreptă spre poliţistul care bătu în retragere.

— Spune că aici suntem pe teritoriul lui Yacoub Affridi şi cu el trebuie să vorbim.

Chiar în faţă era o cocioabă goală în care un puştan frigea nişte *nans* într-un cuptor săpat în pământ. Împreună cu poliţistul, Malko se apropie de copil şi îi dădu o hârtie de o sută de rupii. Era câştigul lui într-o lună.

— Întrebaţi-l dacă a văzut când a venit maşina, zise Malko.

Maiorul îi puse întrebarea băiatului la care acesta îi dădu un răspuns lung, tradus de maior doar printr-un simplu „da”.

— Traduceţi *tot* ce spune.

Codindu-se, maiorul spuse:

— Da, a văzut trei bărbaţi coborând din maşină.

— Unde sunt?

Puştiul îi aruncă o privire speriată şefului care apăruse şi se uita urât la el, apoi tăcu. Malko mai scoase încă o hârtie de o sută de rupii şi puştiul mai spuse ceva.

— Doi s-au dus în munţi, traduse pakistanezul.

— Cum?

— Călare.

— Încotro?

— Acolo.

Arătă spre vest, crestele nesfârşite.

— Şi al treilea?

— A luat autobuzul pentru Peshawar.

Nu terminase bine de vorbit, că şeful îi trase câteva înjurături, apoi îşi trecu degetul arătător pe lângă gât, aruncându-i o privire plină de ură lui Malko.

— Trebuie să aflu de unde au făcut rost de cai, insistă el.

Şeful se apropie de copil şi îi trase o palmă de-i sună apa în cap, apoi îi trase un şut, alungându-l de acolo. În spatele lor se auzea gălăgie. Apăru un grup înarmat format din vreo doisprezece oameni cu puşti Lee-Enfield sau cu Kalaşnikovuri. Îi ameninţau. Unul dintre ei, cu o barbă stufoasă, le aruncă o frază lungă pe un ton furios.

— Trebuie să plecăm, bâigui maiorul, altfel ne omoară. Îi urăsc pe americani. Aici sunt mulţi refugiaţi din Afganistan care au fost bombardaţi.

Malko era încăpăţânat. Voia să ştie de la cine au închiriat caii. Dustin Woods observă cu îngrijorare:

— Dacă se enervează, suntem pierduţi. Până sosesc ajutoarele din Peshawar, ne taie beregatele.

Deodată se auzi o rafală de Kalaşnikov. Unul dintre localnici trăgea în Range Rover. Când focurile de armă

încetară, maiorul rămase consternat, căci parbrizul nu mai exista, iar apa din radiator curgea printr-o grămadă de găuri. N-aveau decât să plece pe jos.

Se mai alătură cineva grupului. Era bine îmbrăcat, cu un *charouar-camiz* de un alb strălucitor, cu un telefon mobil în mână şi cu o barbă bine îngrijită. I se adresă maiorului din IŞI pe un ton calm, dar ostil.

— Este şeful satului, traduse pakistanezul. Întreabă ce căutăm aici.

— Spuneţi-i că îi căutăm pe cei doi pasageri ai Nissanului. Vrem să ştim cine le-a închiriat caii.

Maiorul traduse întrebarea lui Malko.

— Eu le-am închiriat animalele, răspunse şeful satului. Mi-au luat doi cai şi un catâr cu cinci sute de rupii. Trebuie să-i aducă peste o săptămână.

— Unde se duc?

— Spre vest răspunse şeful satului.

Oamenii înarmaţi continuau să se uite la ei, cu figuri ameninţătoare. Malko înţelese că aici se oprea căutarea lor. Încă un eşec. Vrând să ajungă la Bin Laden, lăsaseră în libertate un terorist periculos.

— Să plecăm, zise el.

— Cum? întrebă Greg Bautzer. Range Rover-ul nu se mai poate folosi.

— Sunt autobuze, interveni imediat poliţistul din IŞI, grăbindu-se să scape de aici.

Fără să mai scoată o vorbă, plecară pe cărarea ce urca la drum, abandonând Range Rover-ul ciuruit de gloanţe. Când se uită înapoi, Malko îl văzu pe şeful satului supraveghindu-le plecarea şi vorbind la telefon. Merseră douăzeci de minute prin soarele arzător. Mai aveau douăzeci de metri până la drumul principal, când văzură un autobuz coborând serpentinele, venind de la Landicotal.

Începură să alerge şi ajunseră la timp lângă un vânzător de pepeni verzi, unde era şi staţia. Norocul lor era că găsiră locuri în autobuz. Imediat ce se aşezară, maiorul zise uşurat:

— Dacă am fi insistat, ne-ar fi omorât. Oamenii de pe aici sunt foarte agresivi. Nu respectă decât codul lor de onoare

şi îi urăsc pe străini, dar în special pe americani.

Ceilalţi călători, neobişnuiţi să vadă străini într-un mijloc de transport local, le aruncau priviri mirate. Dustin Woods ascundea cu mare greutate puşca de asalt, însă în aceste locuri, un om înarmat era ceva perfect normal. Malko îşi spuse că o va lua pe Priscilla de la *Pearl* şi apoi vor lua avionul până la Islamabad. În timp ce autobuzul se strecura printre şanţuri şi printre pereţii de bazalt, el se întrebă deodată cui îi telefona şeful satului Al Mashid. Privirea rece şi plină de ură a unui paştu era mai grăitoare decât orice ameninţare verbală.

Capitolul XIX.

Scoţând capul pe geam, Malko zări autogara la cinci sute de metri mai departe. Ajunseseră. Toate autobuzele ce veneau din Afganistan sau din Landicotal aveau capătul de linie aici, căci nu aveau voie să intre în Pakistan. Pasagerii încărcaţi cu bagaje luau cu asalt autobuzele multicolore, urcându-se chiar pe acoperiş şi pe scări, fiindcă toate locurile erau ocupate. Din cauza căldurii, cele mai multe autobuze nu aveau geamuri deloc.

Imediat ce Malko şi cei trei însoţitori ai lui coborâră din „Titanic Express", călătorii care plecau spre Landicotal sau Afganistan se năpustiră înăuntru. Aici se aflau încă în zona tribală şi, printre femeile în burka, erau şi numeroşi bărbaţi înarmaţi. În momentul în care se uitau în jur după o maşină care i-ar fi putut lua, lângă „Titanic Express" opri un microbuz. Din el coborâră vreo doisprezece bărbaţi cu turbane, bărboşi, înarmaţi până-n dinţi şi cu cartuşiere puse pe tot corpul. Se adunară lângă autobuz, în mod sigur aşteptând ceva.

— Ca să vezi, talibanii se întorc acasă, zise în glumă Dustin Woods.

Maiorul din IŞI căuta un vehicul şi se întoarse bucuros.

— Gata, am găsit un microbuz care ne duce la Peshawar pentru cinci sute de rupii.

Se pierdură prin mulţime. După câteva secunde, o rafală de armă automată îi făcu să se întoarcă. Ceea ce văzură le îngheţă sângele în vene. Tocmai sosise din Landicotal încă un „Titanic Express" pe care oamenii înarmaţi îl înconjurară imediat. Unul dintre ei trăsese o rafală lungă în parbriz. Ceilalţi înconjurară autobuzul, trăgând sistematic rafale scurte în călători. Unii încercau să iasă pe geamuri, dar erau împuşcaţi numaidecât. Era un masacru organizat, feroce şi sistematic. Maiorul din IŞI părea împietrit.

— Ce înseamnă asta? întrebă Malko. Trebuie să intervenim.

Poliţistul pakistanez nu se clinti din loc, ci doar bâigui:

— Este imposibil, sunt din tribul Affridi şi sunt la ei acasă. Nu mai înţeleg nimic.

La cincizeci de metri de ei masacrul continua, dar rafalele erau mai scurte, căci nu mai aveau pe cine să omoare. Se mai auziră câteva focuri de armă răzleţe, apoi ucigaşii se urcară în ordine în microbuzul cu care veniseră şi care plecă spre primele contraforturi din Khyber Pass.

— A fost o reglare de conturi între triburi, îşi dădu cu părerea maiorul din IŞI.

— Ba nu, zise Malko, au greşit autobuzul. Noi eram cei vizaţi.

Şeful satului Ali Mashid îşi anunţase prietenii. Pentru ca victimele desemnate, despre care ştia că sunt înarmate, să nu opună rezistenţă, îi masacraseră pe toţi pasagerii din autobuz.

Malko se întoarse şi se apropie de „Titanic Express” care era ciuruit de gloanţe. Sângele se prelingea pe tabla vopsită. O femeie cu faţa terciuită de o rafală mai ţinea încă în braţe un bebeluş care nu fusese atins şi urla de mama focului. În autobuz nu mai era nici un supravieţuitor. Ucigaşii nu îşi asumaseră nici un risc, fiind siguri că i-au luat prin surprindere pe cei trei străini. Puţin le păsa lor de victimele colaterale. Aplicaseră fără să o ştie, străvechiul adagio „Dumnezeu îşi va recunoaşte semenii” …

Mulţimea privea năucită masacrul. Mirosul acru al prafului de puşcă se amesteca cu cel al sângelui în căldura înfiorătoare. Maiorul îl trase pe Malko de mânecă.

— Veniţi, nu trebuie să mai stăm aici. E primejdios.

Malko se lăsă târât. Ce rost avea să se încăpăţâneze?

Pista către Ussama Bin Laden se oprise definitiv în satul Ali Mashid. Avuseseră norocul că ucigaşii au greşit autobuzul. Era greu să te aperi în faţa unui asemenea grad de ferocitate. Greg Bautzer comentă alb ca varul la faţă:

— E oribil, oamenii ăştia chiar sunt nebuni.

— Mai mult, sunt nişte fanatici pentru care viaţa unui om nu valorează nici cât negrul sub unghie, zise Malko.

Mulţimea compactă înconjurase autobuzul plin cu cadavre. O femeie luă bebeluşul din braţele mamei moarte şi plecă. Oamenii începuseră să scoată morţii din maşină şi

îi înşirară pe sol. Nu mai simţeau practic nimic. Muştele bâzâiau împrejur, iar corbii se roteau deja în înaltul cerului. Malko se urcă în microbuzul care îi ducea la Peshawar, simţind un nod în gât. De data asta, s-a terminat cu toate speranţele. Adversarii lui – oamenii lui Bin Laden – nu se dăduseră în lături de la nimic pentru a-l împiedica să ajungă până la şeful lor. Acum înţelegea mai bine cum a reuşit el să scape atâta timp de duşmani.

— Chiar am făcut tot ce ne-a stat în puteri, observă Greg Bautzer pe un ton bizar.

Malko nu răspunse, dar îşi aminti de toţi aceia care şi-au sacrificat viaţa, voluntar sau nu, ca să-l ajute pe el să-şi ducă la îndeplinire misiunea nebunească. Muriseră zeci de oameni, iar Bin Laden se afla tot în munţii din Afganistan, de neatins, de parcă ar fi de pe altă planetă.

*

* *

În barul pentru străini de la *Pearl* atmosfera era sinistră, deşi alcoolul se găsea din abundenţă. Priscilla Clearwater, consulul, Dustin Woods, Greg Bautzer şi Malko se împărţeau între Stolicinaia şi Defender. Într-o linişte apăsătoare, Malko ridică paharul.

— Pentru eşecul nostru, zise el. Greg, mă simt vinovat că v-am înhămat la corvoada asta.

Şeful centralei îl bătu prieteneşte pe umăr.

— No *harm feeling*[26]*.* Aţi avut dreptate să încercaţi, însă indivizii ăştia sunt la ei acasă. Toată lumea le sare în ajutor. Noi suntem străinii pe care îi urăsc. Nici nu puteam să reuşim.

Trei încercări, trei ratări, gândi Malko cu amărăciune. Nici măcar nu se mai gândea la el. Murmură printre dinţi în limba lui maternă:

— *Ich giebe auf!*[27]

— Ce tot bălmăjeşti acolo? îl întrebă Priscilla, aplecată cu tandreţe spre el, strivindu-şi un sân de coastele lui.

— Ne întoarcem la Islamabad, spuse Malko în timp ce-i puse mâna pe coapsă.

[26] Nu vă port pică.

[27] Mă retrag!

Cuprins subit de o dorinţă nestăpânită, simţea nevoia să-şi golească mintea şi să uite această usturătoare serie de nereuşite. Iar votca nu era de ajuns. Priscilla avea în ea ceva animalic şi primitiv, tocmai de ce avea el nevoie în seara asta. O va folosi cum o face un boxer de sacul lui de box, ca să-şi spele creierul cu senzaţii foarte tari. Greg Bautzer îşi goli dintr-o dată paharul de scotch şi spuse:

— Toţi tâmpiţii de la Washington nu înţeleg un lucru. Bin Laden şi prietenii lui dispun de sprijinul *religios* al unui miliard de oameni pentru care religia înseamnă totul. El încearcă pur şi simplu să extindă puterea wahhabiţilor[28] care domnesc în Arabia Saudită şi care reprezintă forma cea mai arhaică şi retrogradă a sunnismului. În spatele lui se află un întreg *cler* saudit, ca să-i spun aşa. Plus miliardele de dolari provenite de la familiile domnitoare care le cumpără astfel liniştea.

Era un lucru evident, însă, de câtva timp, lui Malko nu-i mai stătea gândul la asta, ca un calculator deconectat de la reţea. Ororii masacrului din autobuz i se suprapunea imaginea formelor Priscillei.

— Haide la culcare, îi propuse el.

Greg Bautzer, consulul şi Dustin Woods le făcură un gest amical. Abia intrară în lift că Priscilla se şi lipi strâns de Malko. Instinctul de femeie îi dictase de ce avea el nevoie.

— O să mi-o tragi ca lumea, îi murmură ea contopindu-se cu el.

El nu-i răspunse, dar, abia intraţi în cameră, o lipi de perete, îi ridică rochia scurtă şi îi apucă sexul în mână, peste nailonul slipului şi începu să-l maseze încetişor, fără să scoată un cuvânt, fără măcar să o sărute. Cu cealaltă mână, îi prinse sfârcul ferm pe sub ţesătură, îl răsuci, îl frecă între degete, trase de el, apoi îşi înfipse degetele în carnea tare şi mătăsoasă.

Priscilla gâfâia. Îi simţi sexul umezindu-se, coapsele desfăcându-se, atât cât îi permitea lărgimea rochiei. Toate senzaţiile simţite simultan îi produseseră o erecţie instantanee, în ciuda atâtor pahare de votcă. Priscilla îşi

[28] Partizani ai mişcării politico-religioase a musulmanilor din ţările arabe (n.t.).

strecură mâna abilă între ei, îl eliberă din câteva mişcări şi îl cuprinse în palmă.

El îşi strecură un deget pe sub elasticul slipului, mângâind sexul umed al tinerei. Când îşi înfipse degetele în străfundurile ei, negresa ţipă. Cu gesturi febrile, Malko îi rulă slipul de-a lungul coapselor.

— Da, aşa, gemu Priscilla, de parcă ar poseda-o pentru prima oară.

Se legănă puţin ca să-şi elibereze o gleznă, dar nu mai apucă să facă acelaşi lucru şi cu celălalt picior. Malko o întoarse şi îşi strecură genunchiul între picioarele ei, pe care de altfel şi le depărtă singurică. Ţinându-se cu palmele de perete, Priscilla slobozi un ţipăt când el o cotropi dintr-o dată, apucând-o cu ambele mâini de şolduri.

— Da, aşa, lipită de perete, sunt o stricată adevărată! gemu ea. Trage-mi-o cât poţi de tare!

Cuvintele acţionau asupra cortexului lui Malko precum stropii de ulei încins pe o rană. La fiecare dintre ele, răspundea printr-o mişcare şi mai violentă a bazinului, de parcă ar fi vrut să despice crupa minunată a Priscillei. Fără să-şi dea seama, îşi pierdu controlul şi simţi cum îi vine să termine. Cu un urlet sălbatic, se avântă cu şi mai multă râvnă în sexul primitor. Urletele lor se auzeau probabil în tot hotelul, dar nu le păsa câtuşi de puţin. Mai liniştit şi fără să se retragă din ea, o trase înspre pat, unde negresa se prăbuşi în genunchi.

O posedă puţin şi în această poziţie, ca şi cum ar lărgi-o mai mult, apoi se prăvăliră într-o parte cuibăriţi unul într-altul. El nu avea chef să vorbească şi nici măcar să se mai mişte. Lui, căruia îi plăcea atât de mult să o sodomizeze, rămase totuşi nemişcat. Deodată căzu într-un somn adânc. În fine, nu se mai gândea la nimic.

*

* *

Islamabadul era la fel de încins, neînsufleţit şi artificial. Era singura capitală unde puteai să vânezi şacalul în propria curte şi care nu avea gară. Din cauza zborurilor anulate, Malko era nevoit să mai rămână încă două zile în capitala pakistaneză. Avea totuşi un singur dor: să ajungă mai

repede la castel, în Austria lui şi la viaţa mondenă. Să uite complet de Ussama Bin Laden. Avusese o discuţie lungă şi sinceră cu Frank Capistrano. Consilierul special în problemele de securitate ale Casei Albe recunoscuse că i se ceruse lui Malko o misiune imposibilă. Dar nu-i părea rău... Era evident că nu lua încă în calcul victimele colaterale. Însă, la acest nivel al puterii, acest lucru devenea abstract.

— Aţi făcut tot ce v-a stat în puteri, conchise el. Preşedintele vă felicită. Într-o bună zi, tot îl va prinde pe acest ticălos.

Malko ghicea furia stăpânită a americanului. Rolurile se inversaseră. Cea mai mare putere militară din lume era obligată să ducă o acţiune de gherilă împotriva unui adversar nesătul, cu organizaţii subterane şi puţin vulnerabil în faţa unei operaţiuni militare clasice, cum se dovedise campania din Afganistan. Pentru a răsturna această situaţie, nu rămâneau decât misiuni de felul cărora îi ceruse preşedintele lui Malko.

Priscilla Clearwater îşi reluase sarcinile de secretară, iar în Cadrul CIA se instaurase rutina. Malko avea un singur lucru de făcut: să se ducă la piscina de la *Marriott.* Dar imediat ce coborî din lift, fu abordat de un tip măsliniu la faţă, foarte înalt şi foarte slab, îmbrăcat cu o cămaşă şi un pantalon, care îl întrebă în engleză:

— Dumneavoastră sunteţi Malko Linge?

El îl examină rapid. Nu părea nici periculos, nici înarmat, iar albeaţa de pe ochiul stâng îi inspira chiar milă.

— Da, răspunse el. De ce mă întrebaţi?

— Pe mine mă cheamă Dacca începu necunoscutul şi sunt împuternicit să vă transmit o invitaţie.

— Ah, da? De la cine? îl întrebă Malko intrigat.

— De la cineva pe care nu-l cunoaşteţi, dar care vrea cu tot dinadinsul să vă întâlnească. Este vorba despre *pirul* Hamza Shinvari, un şef religios. Vrea să vă invite la cină mâine seară la restaurantul *Balana.*

— Unde este acest restaurant?

— La Peshawar. Toată lumea îl ştie. Puteţi să veniţi pe la ora opt?

Fără măcar să asculte răspunsul lui Malko, străinul se

îndepărtă după ce înclinase uşor capul. Malko îl văzu ieşind din hotel şi dispărând pe Aga Khan Avenue. Îi pierise cheful să se mai ducă la piscină. Era consternat. *Pirul* Hamza Shinvari era directorul şcolii coranice din Peshawar pe unde trecuse teroristul Mustapha Turabi. Oare ce semnificaţie avea această invitaţie?

Ca să se ducă la Ambasada americană cu taxiul era o adevărată aventură. Îl sună pe Greg Bautzer să-i trimită o maşină. Mecanismul se punea din nou în mişcare şi îşi dădu seama că nu avea nici un chef să plece tocmai acum.

*

* *

— Ciudat, foarte ciudat, conchise Greg Bautzer care răsfoia de vreo oră dosarul lui Bin Laden. Acest Dacca apare de câteva ori în cazul Bin Laden. Este un bengalez căruia nu-i cunoaşte nimeni adevărata identitate. Nu locuieşte în Pakistan, dar vine des. În „informaţiile" sale, ziaristul Robert Fisk a amintit de el ca fiind omul care i-a aşteptat la aeroportul din Peshawar în 1996, când l-a condus la reşedinţa din Jalalabad a lui Bin Laden. Şi din nou, acest Dacca a luat primul legătura cu Hamid Mir, jurnalistul pakistanez care s-a întâlnit de câteva ori cu Ussama Bin Laden.

Stupefiat, Malko înregistra absolut tot. De ce oare ar vrea Bin Laden să se întâlnească cu el? Nu putea fi decât altă capcană... Greg Bautzer părea să-i împărtăşească această analiză.

— Vor să se răzbune, spuse el. V-au făcut destul rău. Sunt oameni ranchiunoşi.

— Dar Hamza Shinvari?

— *El* este un partizan dovedit al lui Bin Laden. Ieri, Mustapha Turabi s-a refugiat chiar în şcoala lui.

— Aşa mi s-a părut şi mie, zise Malko.

— Este un şef religios sufist foarte influent în provincia din nord-vest. Are legături cu conducătorii talibanilor şi a poposit deseori la Zaeef, când se afla în Peshawar. Este un om inteligent, deschis, aşa cum sunt sufiştii, dar extrem de credincios.

— Ce părere aveţi despre această invitaţie la cină?

— Este doar un intermediar, conchise imediat Greg Bautzer. V-a transmis un mesaj şi atâta tot. Eu văd o singură explicaţie: Bin Laden s-a hotărât să vă plătească cu aceeaşi monedă. Să vă atragă într-o cursă. Poate chiar cu ajutorul lui Hamza Shinvari. De fapt, acesta nu poate, de faţă cu autorităţile pakistaneze, să se amestece într-o acţiune ostilă nouă. Dar nu trebuie cu nici un preţ să vă duceţi la întâlnire.

— Este într-un loc public, obiectă Malko. Un restaurant. Nu mă împiedică absolut nimic să-mi iau unele măsuri de prevedere.

— Este o prostie, zise tranşant Greg Bautzer. Credeţi că nu am luat destule şuturi undeva? Bin Laden vrea să vă dea o lecţie. Nu e nevoie să-i acordaţi această satisfacţie... Nu putem să prevedem toate posibilităţile.

— Da, aveţi perfectă dreptate, recunoscu Malko.

Îşi zise în gând că tot se va duce la întâlnirea de la Peshawar. Era un sentiment mai puternic decât el. Ca un jucător care, după ce a pierdut tot, mizează pentru ultima oară, crezând că va câştiga. În schimb, se ruinează complet.

Capitolul XX.

Amintindu-şi de cursa pe care i-o întinsese Iqbal Popalzai, Malko întrebă:

— Aş putea să mă întâlnesc cu acel ziarist, Hamid Mir? Ca să verific dacă Dacca este de bună-credinţă.

— Asta n-ar fi o problemă, îl asigură Greg Bautzer. Robert Baldwin îl cunoaşte bine. Îl sun chiar acum.

Îi ceru secretarei să-l cheme pe adjunctul lui şi oftă.

— Doar n-o să faceţi o asemenea prostie! Ştiu foarte bine că nu am nici un fel de autoritate asupra dumneavoastră, dar vă respect. Vă mai duceţi încă o dată la măcel. Oamenii ăştia ne urăsc. Fireşte, eu pot să vă acord o protecţie maximă, dar nu este de ajuns.

— Chiar dumneavoastră mi-aţi spus că acest *pir* ţine să rămână în relaţii bune cu autorităţile pakistaneze. Nu îmi întinde o capcană.

— El nu, dar cine ştie ce se poate întâmpla? Dacă vă împuşcă la ieşirea din restaurant? Sau dacă parchează o maşină-capcană lângă a dumneavoastră? Sau Dumnezeu mai ştie ce... Peshawarul este un cuib de vipere. Doar v-aţi dat singur seama.

Tăcu. Robert Boldwin intră în încăpere, iar şeful centralei îi explică ce avea de făcut. Analistul ieşi imediat şi se întoarse după câteva minute.

— Hamid Mir ne primeşte acum pentru că după aceea pleacă la Karachi, zise el. Dar fiţi atent la ce vă zic. Este un apropiat al poliţiştilor din IŞI.

*

* *

Grăsuţ, mustăcios, volubil, fumând ţigară de la ţigară, ziaristul pakistanez era destul de simpatic, deşi se chinui să explice de ce avusese privilegiul ca Bin Laden să-l aleagă pe el interlocutor. Malko pretextase că lucrează pentru Departamentul de Stat. Ajunsese la felul cum fusese recrutat Hamid Mir.

— Aceeaşi persoană a luat întotdeauna legătura cu mine

îi explică jurnalistul. Un bengalez foarte înalt, care vorbeşte urdu cu accent paştu şi care nu vede cu ochiul stâng. Pe urmă am aflat că face parte din primul cerc al „şeicului”. Nu ştiu cum a ajuns acolo, dar încă din 1996, tot el a avut de-a face şi cu Robert Fisk.

Acest lucru era confirmat şi de arhivele CIA. Prin urmare Malko se apropiase de un om al lui Bin Laden, care ştia sigur că acest punct va fi verificat. Şeful islamist era mult prea inteligent ca să-i întindă o cursă atât de grosolană lui Malko. În această invitaţie se ascundea ceva mult mai subtil şi mai viclean…

Mai discutară puţin în salonul gol al lui Hamid Mir, apoi acesta se scuză: trebuia să prindă avionul de Karachi. Dar înainte le spuse că speră să aibă cât mai curând veşti de la Bin Laden. Primise câteva „semnale”, dar nu preciză care anume. Când plecă împreună cu Robert Boldwin, Malko îl întrebă:

— Ce părere aveţi despre toate astea?

— Nu ştiu ce să zic, mărturisi tânărul analist de la CIA. Seamănă cu o priză de contact. Cred că Bin Laden vrea să ne transmită un mesaj prin intermediul dumneavoastră, fiindcă vă cunoaşte. V-aţi mai întâlnit cu el în 1996.

— Asta a fost acum şase ani, observă Malko. De atunci, s-au întâmplat multe.

— Da, însă este un om al tradiţiei. Are mereu de-a face cu aceiaşi oameni.

Întorşi la ambasadă, se duseră în biroul lui Greg Bautzer iar Malko spuse:

— Hamid Mir ne-a confirmat că acel bengalez are legături strânse cu Bin Laden.

— Vedeţi! zise americanul triumfând. Este o capcană.

— Sunt absolut sigur, zise cu ironie Malko, de aceea nici nu mă duc.

— Foarte bine! Mâine este o mare petrecere la ambasador acasă, cu o prezentare de modă. Contăm pe prezenţa dumneavoastră.

*

* *

Malko îşi privi geanta de voiaj unde îndesase câteva

lucruri. Se hotărâse: va pleca la Peshawar singur. Şi neînarmat, fiindcă îi restituise pistolul Beretta lui Greg Bautzer. Dar asta nu schimba mare lucru. Instinctul îi spunea că nu îşi asuma nici un risc dacă accepta această invitaţie la cină. Trebuia să fie atent, atâta tot. În caz că vor apărea probleme Dustin Woods ar putea probabil să intervină. Mai rămânea totuşi o singură chichiţă: transportul. O singură persoană putea să-l ajute: Priscilla Clearwater. Negresa avea o Toyota cu număr de Islamabad. Se dovedise o parteneră de încredere, curajoasă şi devotată. Malko nu va uita niciodată cât de mult îşi riscase viaţa pentru el. Cu atât mai mult cu cât o făcuse în cunoştinţă de cauză... O sună la birou.

— Priscilla, am putea lua masa împreună diseară?

— Cu plăcere, la ce oră?

— La nouă. Vino cu maşina ta ca să nu mai luăm taxiul. Ne ducem la Clubul O.N.U.

— O, îmi place la nebunie acolo, zise Priscilla care aprecia, ca şi Malko, supa populară. Voi fi la tine la nouă fix, am timp să mă şi schimb.

La nouă fără cinci Malko ieşi în faţa hotelului *Marriott.* Priscilla ajunse la timp, îmbrăcată cu rochia în care făcuse dragoste la Peshawar, prin care se vedeau coapsele lungi de culoarea cafelei cu lapte. Urmărindu-i privirea care se opri pe sânii ei, zise cu un zâmbet complice:

— Mi-am pus un sutien, aşa cum îţi place ţie. Dacă m-ar vedea şeful acum, ori m-ar da afară, ori ar vomita.

Ceea ce numea ea un sutien de târfă era doar o bucăţică de pânză doar cât să susţină pieptul, lăsând să se vadă areolele. De aceea, sfârcurile lunguieţe păreau că înţeapă jerseul rochiei. După cinci minute, erau aşezaţi la o masă pe peluza clubului.

*

* *

— Ce-ar fi să comandăm şampanie? sugeră Priscilla. Aici se găseşte mereu.

Malko fu tentat să refuze, fiind superstiţios. Încă nu avea ce să sărbătorească. Dar comandă totuşi o sticlă de Taittinger din 1995.

— Am nevoie de maşina ta mâine. Ar fi mai bine dacă mi-ai da-o din seara asta.

— De ce?

El îi spuse. Nu avea secrete faţă de ea. Priscilla se făcu roşie ca focul.

— Dar ştii bine că nu pot să vin cu tine. Ambasadorul nu va fi de acord.

Malko zâmbi.

— Bărbatul cu care mă întâlnesc situează femeile între câini şi cămile. Poate chiar mai aproape de câini, ca toţi islamiştii adevăraţi. Şi oricum, ai riscat foarte mult pentru mine. Nu trebuie să întinzi coarda prea mult…

— Dar tu?

— Asta mi-e meseria.

De ani de zile era agent colaborator al CIA, între două distracţii în lumea bună, ba la Opera din Viena, ba în vizită prin castelele din Austria. Nu concepea viaţa altfel, chiar dacă, doar cu o simplă atingere cu bagheta magică, ar avea bani să-i întoarcă cu lopata, nu ar renunţa la aventură. Era ca un drog pentru el. Mortală, precum toate drogurile, dar cât timp se putea…

— Mă tem pentru viaţa ta, zise Priscilla.

Malko puse mâna pe a ei.

— Să nu-ţi fie teamă. Voi fi atent. Pot să te conduc acasă şi să iau maşina? Îi vei spune ambasadorului că e stricată.

— Nici o problemă, dar mai ai puţin timp în seara asta? îl întrebă ea cu tristeţe.

Îşi vârî genunchiul între picioarele lui Malko şi îi aruncă o privire gata să topească şi un gheţar.

— Am mult timp la dispoziţie, o asigură el.

*

* *

Malko îşi făcea loc în traficul dement de pe GT Road, când telefonul mobil sună. Era Greg Bautzer.

— Sunteţi complet nebun! zise el dintr-o suflare. Eram sigur că o să-mi faceţi figura!

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că probabil aţi şi ajuns la Peshawar! Când m-a anunţat Priscilla că i s-a stricat maşina, mi-a picat fisa. Cei de la

Marriott v-au văzut plecând de dimineaţă, chiar dacă aţi păstrat camera.

— Bine, recunoscu Malko. Nu am vrut să vă implic într-o treabă personală. Şi nu îmi asum nici un risc.

— Aşa spunea şi David Pearl înainte de a fi decapitat, îi reaminti americanul. În asemenea situaţii îţi asumi întotdeauna riscuri. E ca şi cum te-ai închide de bunăvoie în cuşca cu lei înfometaţi. Mai am timp să vă trimit nişte „baby-sitter" …

— Nu, mulţumesc, mă voi duce la această cină. Singur.

— Aţi discutat cu domnul Capistrano?

— Nu. La ce bun? Vedem noi pe urmă.

Greg Bautzer oftă resemnat.

— Bine. Faceţi după capul dumneavoastră, dar eu v-am prevenit. Baftă!

După o jumătate de oră, Malko ajungea la *Pearl.* Abia avu timp să-şi lase lucrurile şi să întrebe unde era restaurantul *Balana,* apoi plecă. Totuşi era puţin trist. O luă pe University Road încet până când zări firma luminoasă a restaurantului. Opri în faţă şi intră. Tot fundul sălii era ocupat de un imens bufet, iar mesele erau repartizate în mai multe separeuri despărţite cu balustrade. Era foarte multă lume. Un tânăr bărbos în *charouar-camiz* apăru din fundul sălii şi îi luă mâna într-ale sale, zicând cu voce joasă:

— *Pir* Hamza Shinvari vă aşteaptă.

Malko era singurul străin din restaurant. Îşi urmă însoţitorul până la o masă unde se afla deja un bărbos cu un turban de un alb imaculat, care avea în faţă o sticlă de apă minerală. Bărbatul se ridică şi îi luă şi el mâna într-ale sale.

— Vă mulţumesc că aţi venit până aici, zise el cu voce blândă. Mă bucur să vă cunosc. Doriţi să luaţi ceva de la bufet?

Avea o barbă neagră foarte frumoasă, se exprima perfect în engleză, iar privirea sclipea de deşteptăciune. Bărbatul care îl condusese pe Malko se aşezase la masa de alături, împreună cu alţi trei bărboşi. Un chelner aduse maiestuos o supă, iar Malko gustă din ea. Era delicioasă. Apoi, însoţit de oaspetele său, se duse să se servească de la bufet, alegând carne de oaie marinată cu mirodenii şi cu orez şi şofran.

Toate felurile de mâncare erau de bună calitate, deşi nu auzise niciodată de acest restaurant…

Mâncară şi abordară subiecte diverse. Hamza Shinvari părea la curent cu tot ce se întâmpla în lume şi analiza lucrurile cu luciditate. Îi explică lui Malko că era conducătorul unei şcoli coranice în zona tribală în afara celei din Peshawar, dar că se mai ocupa şi de multe alte activităţi religioase şi şcolare. Făcea şi afaceri. Ca să-l testeze, Malko îl întrebă:

— Ce credeţi despre cruciada antiamericană dusă de Bin Laden?

Hamza Shinvari nu se fâstâci şi răspunse cu zâmbetul pe buze:

— Cred că „şeicul” este prea inteligent ca să viseze să instaureze wahhabismul în lumea întreagă. Chiar şi eu consider că unele dintre vederile lui sunt extremiste. Acest lucru nu se regăseşte în Coran, însă wahhabiţii au fost întotdeauna aşa. Noi, sufiştii, suntem mult mai liberali.

Cu toate astea, femeile lor poartă în continuare burka.

— Atunci, ce vrea?

— Cred că răzbună umilinţa lumii musulmane, zise credinciosul. Arătând că poţi să faci minuni şi cu mijloace puţine, cu multă voinţă şi multe idei. Aceasta a fost semnificaţia atacului de la 11 septembrie. Sutele de milioane de musulmani care nu sunt de acord cu toate ideile lui Bin Laden s-au simţit mândri că a învins puternica Americă. Ei, care se simt umiliţi în permanenţă, incapabili să se modernizeze.

— În mare parte este din vina lor, observă Malko. Islamul nu poate să reziste în lumea modernă.

— Asta este altă problemă, care vine direct de la conducători, recunoscu Hamza Shinvari.

— Atunci de ce omoară civili care nu au nici o vină?

— Israelienii nu omoară numai palestinieni nevinovaţi? Însă foarte puţini oameni se înduioşează. Bush nu a înţeles că, deşi nici musulmanii nu-i iubesc în mod special pe palestinieni, aceştia sunt şi ei tot musulmani. Aşadar, îşi merită soarta. Îi poartă pică Americii căci, fără ea, Israelul nu ar avea aceeaşi atitudine arogantă. Dar, mai presus de

toate, Statele Unite nu realizează că, a-i vedea staţionând înarmaţi pe teritoriul saudit, acolo unde se află Mecca, reprezintă un traumatism extraordinar pentru wahhabiţii, care sunt nişte credincioşi convinşi.

Se ridică să-şi ia nişte prăjituri de la bufet şi se întoarse cu un soi de gelatină verde ca neonul. Era momentul să intre în miezul problemei.

— De ce mi-aţi cerut să vin la Peshawar? întrebă Malko.

Hamza Shinvari lăsă linguriţa din mână şi zâmbi.

— Ca să vă transmit un mesaj.

Pulsul lui Malko se acceleră brusc. Avusese dreptate.

— De la Ussama Bin Laden?

— Da.

— Şi care este acest mesaj?

— Speră să vă întâlnească.

Malko îl fixă, pradă unor sentimente contradictorii. Tocmai lui, care de trei săptămâni se chinuia să descopere ascunzătoarea lui Bin Laden, i se oferea acum ocazia să se ducă la el… Era mult prea frumos.

— Cum?

Hamza Shinvari făcu un gest evaziv.

— Nu cunosc detaliile. Ştiu doar că vă cere să nu spuneţi nimănui nimic despre această propunere fie că o acceptaţi, fie că nu. Restul îl priveşte pe el. Şi pe dumneavoastră. Eu sunt, cum îi spuneţi în engleză, doar un *honest broker.*

Mai avea şi umor pe deasupra. Malko se aplecă peste masă.

— De trei săptămâni mă chinui să aflu unde este Bin Laden. Câteva persoane şi-au pierdut viaţa în această hăituiala. I-au ucis partizanii lui. Unul dintre cei pe care îi urmărim a găsit un scurt refugiu în şcoala dumneavoastră. Înţelegeţi de ce sunt neîncrezător.

Credinciosul surâse.

— Înţeleg perfect, dar asta nu mă priveşte pe mine. Rolul meu constă pur şi simplu în a vă transmite oferta. Nu-mi asum responsabilitatea pentru ce s-ar putea întâmpla ulterior. Din partea dumneavoastră sau a lui. Dumneavoastră îmi spuneţi doar da sau nu. În ambele cazuri îi voi transmite răspunsul dumneavoastră şi nu ne

vom mai vedea niciodată. Cel puţin într-un viitor apropiat, căci voi fi întotdeauna bucuros să vă găzduiesc în casa mea.

I se aduse o ceaşcă de ceai şi îşi înmuie buzele în el. Exact de asta se temuse şi Greg Bautzer: la restaurant, Malko nu risca absolut nimic, dar după aceea…

— De ce vrea Bin Laden să ne întâlnim? întrebă el.

Credinciosul îi adresă din nou un zâmbet angelic.

— Vă jur pe Coran că nu mi-a spus.

— Ştiţi unde se află?

— Cu voia lui Allah, în siguranţă. Dar nu ştiu unde anume.

Se uită la ceas.

— Trebuie să vă las în curând. Care este răspunsul dumneavoastră?

— Accept, spuse Malko, aproape fără să se gândească.

Hamza Shinvari nu se manifestă în nici un fel.

— Unde staţi, la *Pearl?*

— Da.

— Mâine, cineva o să ia legătura cu dumneavoastră şi o să vă dea indicaţii.

Se ridicase deja în picioare şi îi luă din nou mâna dreaptă a lui Malko într-ale sale. Cei patru oameni care îl însoţeau se ridicaseră şi ei. Ieşiră cu toţii din restaurant, iar credinciosul se urcă într-un Mercedes 4x4 care valora salariul pe douăzeci de ani al unui pakistanez obişnuit, apoi îi adresă un ultim surâs lui Malko.

Acesta îşi spuse că mai putea încă să se răzgândească până mâine dimineaţă, dar ştia bine că nu o va face. Zarurile erau aruncate. Poate că se arunca într-o capcană înspăimântătoare, dar cel puţin nu murea prost. Sau poate nu va trăi îndeajuns ca să se poată bucura de această satisfacţie.

Capitolul XXI.

Malko privea răsăritul de soare stând întins în pat. Nu-şi amintea dacă dormise într-adevăr, dar moţăise, căci nu se simţea obosit. Telefonul sunase de mai multe ori aseară, dar nu răspunsese. Nu voia ca decizia lui să fie „poluată” de elemente din afară. Îi era foame. După ce stătuse mult timp sub duş, coborî să ia micul dejun. Era doar ora şapte. Apoi urcă în cameră şi aşteptă. La opt, telefonul sună. De data asta răspunse. O voce rosti în engleză cu un puternic accent pakistanez:

— Vă aştept în hol.

Coborî. Jos, un pakistanez mic de statură, cu ochelari şi foarte plăpând se apropie de el.

— Bună-ziua. Sunteţi gata? Vă conduc.

— Să nu-mi iau nimic?

— Nu.

Se duse spre ieşire şi îl invită pe Malko să se urce într-un microbuz în care el era unicul pasager. Era frumos şi cald. Vehiculul o luă spre Jamrud Road. Când zări în depărtare arcul ce traversa şoseaua, Malko înţelese că va pătrunde în zona tribală. Microbuzul se opri iar ghidul său coborî. Malko îl văzu discutând cu un soldat căruia îi arăta o hârtie: era permisul de intrare în zona tribală... Totul era organizat la perfecţie.

Îşi spuse că mai avea încă timp să renunţe. Dacă treceau cinci minute, era deja prea târziu. Rulau pe terenul neted de dinaintea serpentinelor din Khyber Pass. Revenea mereu în aceleaşi locuri. Încercă în zadar să privească peisajul. După vreo patruzeci de minute, înainte de a ajunge în Landicotal, microbuzul viră la dreapta, pe un drumeag ce se afunda în munţi. Încă o jumătate de oră de mers, apoi vehiculul opri într-un sătuc, lângă un zid înalt ce delimita o proprietate.

— Aţi ajuns, îl anunţă ghidul.

Malko se dădu jos şi auzi strigăte de copii. Era o şcoală coranică. Un bărbat deschise poarta şi îl strânse pe ghid la piept. Cei doi schimbară câteva cuvinte, iar ghidul fără

nume îi dădu lui Malko permisul de intrare în zona tribală. Totul era trecut acolo, chiar şi numărul paşaportului…

— La revedere, zise el, omul acesta se va ocupa de dumneavoastră.

Bărbatul, un bărbos, nu vorbea englezeşte. Îi făcu semn să-l urmeze într-un birouaş doar cu perne, cu covoare şi cu măsuţe joase. L-a servit cu ceai şi biscuiţi. Necunoscutul plecă. Se scurseră aproape trei ore. Copiii făceau multă gălăgie. Apoi uşa se deschise din nou iar în cadrul ei apăru bărbosul împreună cu alţi doi străini, în veşminte paştu. Unul avea pe umăr un Kalaşnikov, fără ostentaţie. Dădură pe rând mâna cu Malko şi îi făcură semn să-i urmeze.

Afară aştepta un Pajero gri plin de noroi. Îl urcară pe Malko în spate şi îi dădură biscuiţi şi două portocale. Apoi vehiculul plecă pe un drum aproape inaccesibil. Malko sărea câteodată până în tavan, căci pista era plină de gropi. Foarte repede, nu mai reuşi să se orienteze. Drumeagul urca şi cobora, dar nu trecea prin nici un sat. I se părea că nu se mai sfârşeşte. Soarele va apune şi în curând se va face noapte. Nimeni nu scotea o vorbă. Afară, se întunecase de tot. Parcă erau pe Lună. Era mai răcoare decât la Peshawar. Malko habar nu avea unde se afla. Îl conduseră până la o casă din paiantă. Înăuntru avea pământ pe jos şi era luminată cu o lampă cu gaz. Unul dintre însoţitori îi arătă o cămăruţă, unde era o saltea pusă pe nişte covoare. După aceea, îi aduseseră ceai şi carne foarte condimentată cu orez. În fine, închiseră uşa cămăruţei în care intrase. Ciuli urechile, dar nu auzi decât discuţii în şoaptă în urdu sau în paştu. Epuizat de tensiunea nervoasă, până la urmă adormi.

*

* *

Simţi o mână care îl scutura uşurel de umăr iar Malko se deşteptă tresărind. Pulsul urcă vertiginos. Bărbatul care îl trezise avea aproape doi metri şi tenul măsliniu: era Numeiri, sauditul pe care îl văzuse la Peshawar când venise să-l ia pe Mustapha Turabi, omul lui Ussama Bin Laden. Îi oferi lui Malko ceai şi plăcinte cu miere, apoi zise în engleză:

— Vom pleca peste puţin timp. Vă vom lega la ochi. Dacă

vă scoateţi banderola, voi fi obligat să vă omor.

Plecă, iar Malko se chinui să ronţăie plăcintele. Era total rupt de lume şi în mâinile adversarilor. Când sauditul se întoarse, avea un sul de bandă adezivă verzuie, cum foloseau americanii în Vietnam ca să lege ochii prizonierilor comunişti. Malko se lăsă legat la ochi. Banda era absolut opacă. Nu vedea nimic. Îl duseră până la un vehicul unde îl ajutară să se urce. Nu avea cum să ştie câte persoane îl însoţeau… Se hotărî să se lase în voia sorţii.

Merseră o vreme pe nişte piste destul de bune. Apoi, drumul se transformă într-un adevărat coşmar. Vehiculul se hurduca din groapă în groapă, se clătina, scârţâia. Încetinea ca să urce pante foarte abrupte. Era un adevărat chin. Frânt şi aproape amorţit, Malko simţea nevoia să-şi scoată banderola, dar ştia că nu poate face aşa ceva. Încă îi mai suna în urechi „sfatul” sauditului: „Dacă vă scoateţi banderola, voi fi nevoit să vă omor.” Nu era o ameninţare, ci un fapt.

În fine, vehiculul se opri. Malko avea senzaţia că făcuse înconjurul lumii. Îl ajutară să coboare şi îl orientară pe terenul denivelat. Apoi îl aşezară pe un scaun. Îi scoaseră cu grijă banderola. Era într-o casă din paiantă, fără nici un geam. Ferestrele erau acoperite cu pături bătute în cuie direct în perete. Se uită la ceas: merseseră şase ore. Dar tot la fel de bine, ar fi putut să se învârtă pe loc. Era puţin mai răcoare. Îi aduseră din nou ceai şi un bol cu *palau*[29] şi iaurt.

În afară de sudanez, mai zări vreo doisprezece oameni înarmaţi culcaţi sau şezând pe jos în încăperea de alături. Pentru prima oară auzi vorbindu-se în arabă. Făceau cu toţii abstracţie de el, de parcă ar fi fost invizibil. Mâncă. Sudanezul apăru cu un *charouar-camiz* bej în mână.

— Trebuie să faceţi o baie şi să vă schimbaţi.

— O baie? De ce?

Numeiri zâmbi fără să-i dea nici un răspuns.

— Să mergem.

*

* *

Malko îi dădea pe rând hainele tânărului machiat cu

[29] Carne fiartă cu orez.

creion dermatograf albastru, care le băga într-un sac din pânză. Îi dăduse totul: cămaşa, pantalonii, slipul, şosetele şi pantofii. Tânărul îi arătă cu degetul ceasul de la mână, iar Malko fu nevoit să-l scoată. Era şase şi zece minute.

După aceea l-a dus într-o cameră plină de aburi şi îi arătă un fel de hârdău din lemn plin cu apă şi închise uşa în urma lui. Malko se băgă în el. Era chiar plăcut. Dar, după o jumătate de oră, se plictisise. Se ridică, se înfăşură cu un prosop care părea făcut din piele de crocodil şi bătu la uşa încuiată cu cheia pe din afară. Tânărul deschise imediat şi îi făcu semn să se bage din nou în apă, încuind uşa la loc. Mirat, Malko intră din nou în hârdău, neînţelegând nimic. Doar nu trebuia să se purifice înainte de a se întâlni cu Bin Laden! Trebuie să existe o explicaţie logică. Făcu acest ritual încă de trei ori. Ca şi cum paznicul său găsea că nu este destul de curat. Malko primi în sfârşit hainele pakistaneze, nişte izmene şi nişte şlapi cu şnururi grosolane din piele. Apoi îl duseră din nou în „camera" lui. Lângă el, bărbaţii se rugau cu faţa spre Mecca. Se culcă zicându-şi că nu spălau oamenii înainte să-i omoare. Numeiri apăru din nou şi îi dădu o pastilă.

— Pilulă de dormit! zise el în engleză. Trebuie să o iei.

Malko se supuse. Era din ce în ce mai ciudat. După o jumătate de oră, dormea dus. Îl trezi tot sauditul, aducându-i ceai şi *palau.* Malko îşi simţea gura cleioasă şi îl dureau toate oasele. Îndată ce termină de mâncat Numeiri îşi făcu apariţia.

— Ştiţi să călăriţi?

— Da, zise Malko.

— Bine. Acum plecăm la drum, dar vă leg din nou la ochi.

Zis şi făcut. Lângă saudit, un mustăcios mărunt se uita la Malko precum o coleopteră. Observă că avea în curea un *jambia*[30] cu lama curbată. Era yemenit. Apoi îl scoaseră afară. Simţi aerul răcoros şi auzi caii fornăind, apoi îl ajutară să se urce pe un cal de talie mică şi îi puseră hăţurile în mâini.

— Să nu vă fie teamă, îl avertiză Numeiri, caii sunt foarte bine dresaţi. Nici măcar nu trebuie să-i ghidaţi.

[30] Pumnal tradiţional din Yemen.

Era totuşi prima dată când călărea legat la ochi. În orice caz, terenul era foarte denivelat, iar liniştea absolută. Se auzeau doar pietrele care se rostogoleau sub copitele cailor şi uneori câte un strigăt al însoţitorilor. De altfel, nici nu ştia câţi sunt. Începu să se anchilozeze, să-l doară şalele şi să i se bătătorească fundul. Caii înaintau la pas, urcând şi coborând sau încetinind. Nu avea cum să măsoare timpul. Până la urmă îi veni să urle, atât de tare îl durea mijlocul. Apoi calul se opri. Auzi glasuri şi salutul tradiţional, apoi simţi cum îl bat pe umăr.

Ajunsese, dar nu ştia unde anume. Îl ajutară să se dea jos de pe cal şi îl conduseră cu mare atenţie.

De data asta era în picioare când îi scoaseră banderola. Avea senzaţia că nici nu se mişcaseră din loc! Se afla într-o încăpere cu ferestrele acoperite, doar cu un covor pe jos, un taburet şi un pat din scânduri cu o cuvertură jegoasă pe el. Nu-şi dădea seama dacă e noapte sau zi. Se aşeză fără să spună nimic, apoi se întinse fără să se gândească la nimic din cauza oboselii. Yemenitul îi aduse ceai într-un pahar şi un soi de terci din oaie, apoi închise din nou uşa. Malko devoră terciul, îşi bău ceaiul, apoi adormi îmbrăcat pe patul din scânduri, fără nici un somnifer.

*

* *

Malko deschise ochii şi îşi înăbuşi un ţipăt de durere, atât de tare îl dureau muşchii. Se puse în şezut şi se strâmbă de durere, cu senzaţia că avea o sută de ani. Apoi ascultă cu atenţie: nu se auzea nici un zgomot. Uşa era încuiată. Rămase întins pe patul din scânduri, încercând să-şi facă ordine în gânduri. Până când va dura acest joc de-a v-aţi ascunselea? Nici măcar nu ştia unde se afla. Putea să fie în Pakistan, în zona tribală, sau oriunde în altă parte, ori în Afganistan. După patru ore petrecute în vehiculul 4 x 4 şi o zi pe cal, mersese ceva, nu glumă. Ori pur şi simplu s-au învârtit în cerc... Aşteptă un timp, care i se păru că nu se mai sfârşeşte. Murea de foame. Apoi auzi voci dincolo de perete şi cheia răsucindu-se în broască.

Yemenitul cel scund deschise uşa şi îi făcu semn să-l urmeze. Malko se ridică şi intră în cealaltă încăpere. Dădu

nas în nas cu Ussama Bin Laden, care stătea în picioare, înconjurat de câţiva oameni înarmaţi până în dinţi. Chiar şi el avea un pistol-mitralieră Borko agăţat pe umăr. Purta turban şi era îmbrăcat în ţinuta lui obişnuită, cu haină neagră. Barba era grizonată şi lungă, iar faţa suptă. Zâmbi cu mâna pe piept şi spuse într-o engleză excelentă:

— Îmi cer scuze pentru această călătorie obositoare, dar nu puteam să procedez altfel. Cred că vă este foame.

În camera alăturată Malko zări o măsuţă joasă pe care era mâncare şi băutură. Bin Laden se aşează turceşte şi îi făcu semn lui Malko să se aşeze în faţa lui. Nu-i venea să creadă. Lua micul dejun cu cel mai căutat om din lume. Cu cel pe care îl urmărea de săptămâni întregi prin tot Pakistanul şi Afganistanul. Şi tocmai el îi înlesnise această întâlnire.

— Este ceai roşu, preciza Bin Laden în timp ce îi turna lui Malko în pahar.

Acesta privi în jur. În fundul încăperii, stăteau aşezaţi vreo doisprezece oameni. După aspectul fizic, erau mai degrabă arabi. Trebuie să fie cel puţin la fel de mulţi şi afară. Un bărbos cu faţa rotundă veni lângă Bin Laden şi se aşeză.

— Este traducătorul meu, şeicul Abdul Rahman. Uneori mai uit câte un cuvânt englezesc.

Fiul bătrânului şeic egiptean orb care organizase primul atentat în World Trade Center şi care, în prezent, putrezea în închisoare fiind condamnat pe viaţă în Statele Unite. Bin Laden începu să mănânce măsline şi îi spuse politicos lui Malko:

— Mâncaţi!

Pe masă erau de toate: *nans,* brânză de capră, roşii, fructe. Ca băuturi, aveau la alegere: apă minerală de mai multe feluri, sucuri de grepfrut şi de portocale. Bin Laden îşi turnă un pahar plin de suc de grepfrut, apoi puse într-un *nan* untos puţină telemea. Mânca cu poftă. Malko făcu la fel, întrebându-se cum se va termina această întrevedere. Pentru moment, Ussama Bin Laden nu părea să aibă intenţii rele… Măcar să fie aşa până la sfârşit.

*

* *

După aceea, au adus o oaie friptă pe care gărzile de corp o împărţiră între ele după ce lăsaseră bucăţile cele mai bune şeicului şi lui Malko. Toată lumea mânca în tăcere. Dar lui Bin Laden îi plăceau cel mai mult măslinele. Totuşi, era un om slab. În sfârşit, împinse farfuria din faţă şi îşi turnă un pahar de ceai.

— Cred că v-a surprins foarte tare invitaţia mea, spuse el în sfârşit, pe un ton egal.

— Da, recunoscu Malko în mod direct.

Bin Laden schiţă un zâmbet şi reluă:

— Cu atât mai mult cu cât le-aţi dat mare bătaie de cap oamenilor din organizaţia mea. Mai cu seamă în Statele Unite. John Turner a fost un om de valoare. Iar aici, v-aţi străduit din răsputeri să mă găsiţi. Presupun că aţi făcut-o numai cu intenţii bune…

— S-ar putea spune şi aşa, recunoscu Malko.

Urmă un scurt moment de tăcere, apoi sauditul continuă:

— Mai întâi, trebuie să vă spun că vă admir curajul. Nu multă lume şi-ar fi asumat riscul să vină la mine în condiţiile actuale, cu contenciosul care ne desparte. Dar eu vă cunosc. Ştiu multe lucruri despre dumneavoastră, chiar şi amănunte din viaţa particulară.

— De ce? Nu se putu Malko abţine să întrebe.

— Din cauza primei noastre întâlniri, în 1996. E-adevărat că aţi fost cinstit. De atunci, am întreprins o anchetă serioasă în legătură cu dumneavoastră. Avem oameni peste tot. Aş putea să vă spun lucruri care v-ar mira, dar nu de asta ne aflăm aici.

Se întrerupse ca să mai mănânce o măslină. Cu privirea pierdută în gol, Abdul Rahman părea o statuie.

— De ce mă aflu aici? întrebă Malko.

Bin Laden făcu o pauză ca să scuipe sâmburele. Părea perfect stăpân pe el. Lui Malko nu-i venea să creadă că stătea faţă în faţă cu omul care a iniţiat grozăvia de pe 11 septembrie.

— Din două motive, spuse sauditul. Mai întâi, am vrut să le arăt prietenilor dumneavoastră americani că nu au puterea să mă captureze. Cu toate că v-aţi străduit din

toate puterile. Câţiva oameni de-ai mei mi-au reproşat că v-am lăsat să veniţi aici fără să vă omor. Nu aceasta este optica mea. Sunteţi oaspetele meu şi nu vi se va întâmpla nimic atâta timp cât vă aflaţi sub protecţia mea. Doar dacă, adăugă el zâmbind în colţul gurii, nu aţi dirijat avioanele B-52 spre locul în care ne găsim acum.

— Ar fi fost dificil, observă Malko, fiindcă nu am nici cea mai vagă idee. Apropo, de ce a trebuit să mă spăl de mai multe ori?

— A fost ideea oamenilor din garda mea. Ei cred că americanii sunt foarte rezistenţi. Se tem să nu fi băgat mâna în vreo substanţă otrăvitoare, ca să mă omorâţi când daţi mâna cu mine, de exemplu… Sau să ascundeţi în haine vreun mijloc de detectare electronică.

— Care este cel de-al doilea motiv al întâlnirii? insistă Malko.

— Veţi fi mesagerul meu, zise sauditul. Vreau să-i transmiteţi preşedintelui Bush că va mai avea şi alte „11 septembrie” şi că americanii nu vor mai dormi niciodată liniştiţi atâta timp cât un singur soldat american va rămâne în ţara mea, iar Statele Unite vor continua să se alieze cu israelienii pentru a oprima poporul palestinian. De asemenea, puteţi să-i transmiteţi că sunt în viaţă şi că aţi discutat cu mine.

— Şi alţii ar fi putut la fel de bine să o facă, obiectă Malko. Mesagerul dumneavoastră obişnuit, ziaristul pakistanez Hamid Mir, sau chiar Robert Fisk…

Ussama Bin Laden zâmbi din nou.

— Nimeni nu are credibilitatea dumneavoastră. Americanii nu au încredere decât în oamenii care lucrează numai pentru ei.

Malko îşi spuse că era adevărat. Până la urmă poziţia lui Ussama Bin Laden era foarte logică. Tăcerea se prelungi câteva momente, apoi sauditul se ridică, urmat de oamenii săi. Malko observă că era foarte slab şi că avea dureri în braţul stâng.

— Trebuie să plec, spuse pur şi simplu sauditul. Să transmiteţi corect mesajul meu.

Trecu prin faţa lui Malko fără să-i strângă mâna, iar garda

de corp îi deschise uşa. Malko zări un petic de cer senin, apoi uşa se închise. Numeiri, sudanezul, rămase cu el, ca şi yemenitul cel scund.

— Plecăm peste o oră, spuse sudanezul. Odihniţi-vă.

*

* *

Pe Malko îl durea tot corpul. Drumul de întoarcere fusese la fel de obositor ca şi cel de la venire. Călare, apoi cu vehiculul 4x4 pe pistele desfundate, tot legat la ochi. Acum drumul părea ceva mai bunicel. Mergeau pe asfalt. Primise înapoi ceasul şi hainele. Vehiculul încetini, apoi se opri. Se deschise o portieră şi îl ajutară să coboare. Simţi cum îi smulg banderola de la ochi cu mare grijă. Clipi des din cauza luminii orbitoare. Era într-o vale plantată cu arbori de acacia şi cu eucalipţi, iar în zare se vedea un maiestuos lanţ muntos. Era foarte cald. Numeiri întinse braţul către sud.

— Sunteţi la doi kilometri de Parachinar. În faţa moscheei Al Jadi veţi găsi taxiuri ca să vă întoarceţi la Peshawar.

Se urcă în vehiculul care demară imediat, îndreptându-se spre munţi. Malko porni la drum. Câmpurile din jurul lui erau pustii. Până în centrul Parachinarului nu întâlni pe nimeni. Aşadar, se găsea în Waziristanul de Nord, foarte aproape de graniţa cu Afganistanul. Oamenii din jur parcă nici nu-l vedeau. Întâlni câţiva bărbaţi cu Kalaşnikovurile pe umăr. Drumul ajungea direct la moschee. În faţă, staţiona un singur vehicul. Era un taxi. Se urcă în spate şi vehiculul demară imediat.

Malko privi munţii din depărtare. Nici măcar nu ştia unde se întâlnise cu Bin Laden. Acesta îşi luase multe măsuri de prevedere. Ce personaj ciudat... Nu putea spune că sauditul avusese încredere în el, fiindcă Malko nu obţinuse de la el nici o informaţie importantă. Însă ce ofensă şi ce renghi le-a putut juca americanilor: îl invitase tocmai pe omul pe care aceştia l-au trimis să-l lichideze. George W. Bush avea de ce să-şi roadă unghiile.

Să folosească drept mesager exact pe omul trimis să-l distrugă era totuşi o dovadă că avea un oarecare simţ al umorului. Într-un anumit fel misiunea lui nu era un eşec total. Mai degrabă a fost întoarsă din drumul ei iniţial. Nu

Malko a fost cel care l-a găsit pe Bin Laden, ci sauditul l-a atras pe terenul său. Şi fără să rişte absolut nimic.

Zări câteva case şi un panou: KOHAT. Se găsea doar la treizeci de kilometri de Peshawar. Ceasul îi arăta douăsprezece şi zece. După o oră, ajunse în faţa fortului Balahisar iar şoferul opri. Malko se dădu jos iar taxiul plecă imediat. Scoase telefonul mobil care avea din nou semnal şi formă numărul lui Greg Bautzer.

— Eu sunt! zise el îndată ce americanul răspunse.

— *My God!* exclamă şeful centralei. Unde sunteţi?

— Sosesc din spatele unei oglinzi, spuse Malko.

Sfârşit